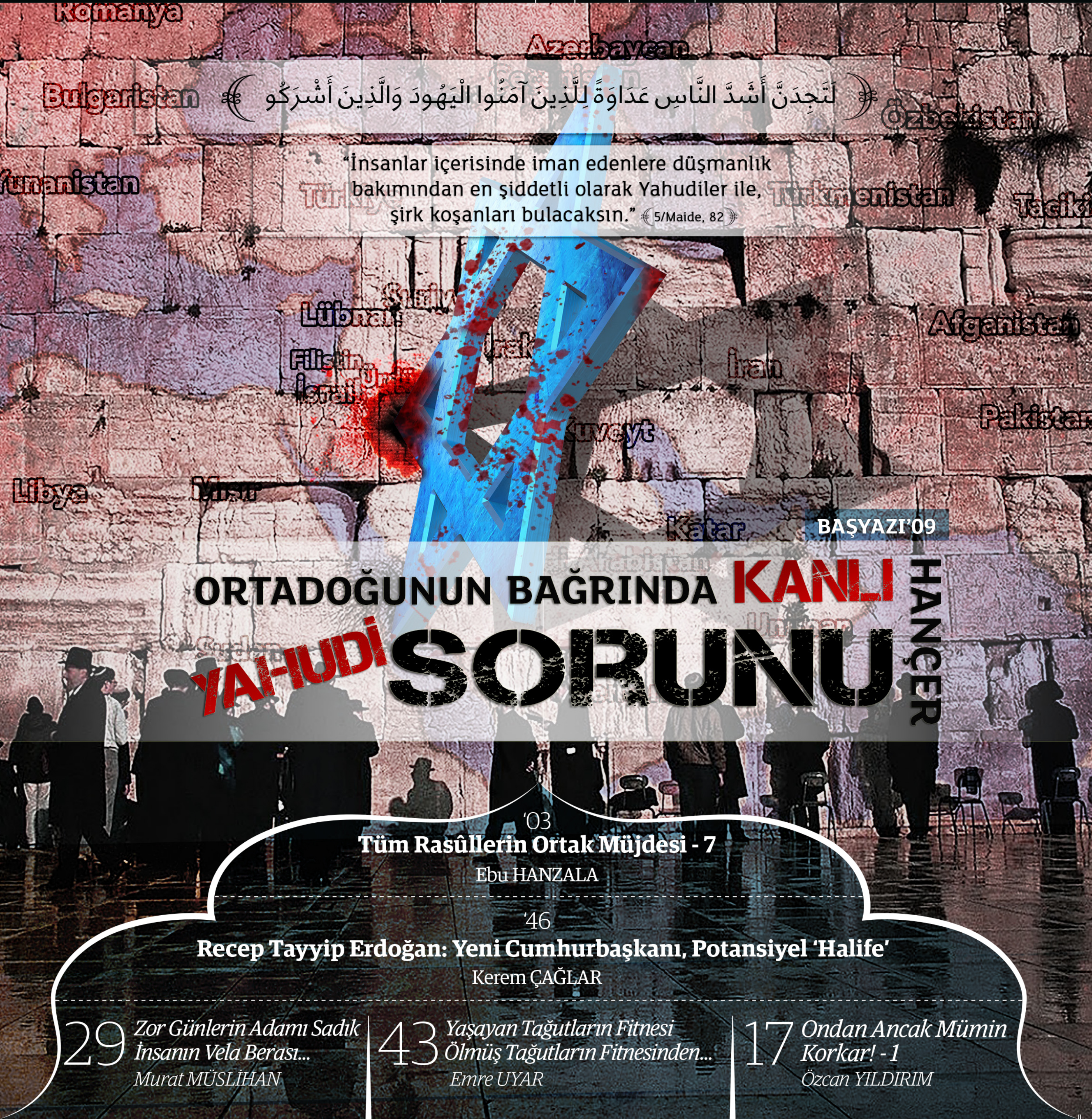
tevhid

Zilkâde 1435

"Tağuta kulluk etmekten kaçınıp, Allah'a yönelenlere müjde vardır..." (39/Zümer, 17)

Aylık İslamî Eğitim Dergisi | EYLÜL 2014 | YIL: 3 | SAYI: 32 | FİYATI: 5 ₺ | ISSN: 2148-4635

لَتَجِدَنَّ أَشَدَّ النَّاسِ عَدَاوَةً لِلَّذِينَ آمَنُوا الْيَهُودَ وَالَّذِينَ أَشْرَكُوا

"İnsanlar içerisinde iman edenlere düşmanlık bakımından en şiddetli olarak Yahudiler ile, şirk koşanları bulacaksın." (5/Maide, 82)

BAŞYAZI'09

ORTADOĞUNUN BAĞRINDA KANLI HANÇER

YAHUDİ SORUNU

YENİ
BASKI

Salâh Abdülfettah el-Halidi

Sahabe Cihadından Tablolar

SAHABE CİHADINDAN TABLOLAR

Ortadoğu'nun Bağrında Kanlı Hançer: Yahudi Sorunu

ZİLKÂDE 1435
EYLÜL '14 SAYI: 32

بسم الله الرحمن الرحيم

Hamd Allah'a, salât ve selam Rasûlü'ne olsun...

Dergimizin bu sayısında; adı yanlış konulmuş, çerçevesi yanlış çizilmiş, topraklardan önce zihinlerin işgal edildiği ve bedenlerden önce tasavvurların paramparça olduğu bir sorunu ele aldık. Yahudilik ve İsrail sorunu...

İsrail, dünyanın gözleri önünde vicdan sahibi olan kâfirlerin dahi kabullenemediği bir şekilde, hunharca katliam yapmaktadır. Aynı nakarat hiç usanmadan bıkmadan bozuk plak gibi yıllardır çalmaktadır. Ateşkes, kınama ve vicdanları tatmin etmekten öteye geçmeyen boykot söylemleri...

Mustaz'afların ve mazlumların iniltilerine son verecek olan şey; Rabbani bir metotla mücadele ve Allah'ın yardımıdır. Bu da, küfrün simgesi olan demokrasiyi yücelten Hamas ve İhvan gibi yapılarla gelmeyecektir. Çünkü gerek tarih, gerek de vakıamız, menheclerine şirk bulaştıranların hiçbir şey elde edemedikleri, tamam dedikleri her noktada tabi oldukları menhecin darbeleri altında inledikleri zamanların örnekleriyle doludur.

Rabbimiz! Sen İsrail barbarlığına son ver!

Filistinli mazlumların yardımcısı ol!

O topraklarda cahiliyeden arınmış, *'Takva ve Sabır'* ehli Müslümanların bu meseleyi sahiplenmesine fırsat ver!

'Âlemlerin Rabbi olan Allah'a hamd olsun' duamız ile...

Editör

İÇİNDEKİLER

tevhid

Aylık Dergi
Zilkâde 1435
Eylül 2014
Sayı: 32
Fiyatı: 5₺

Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü: Emre UYAR
Yayın Türü: Yaygın Süreli
Reklam ve Abonelik: info@tevhiddergisi.com www.tevhiddergisi.com
Adres: Kirazlı Mh. 1 Sk. No:21/A 34210 Bağcılar/İSTANBUL
Abonelik için: 0 545 762 15 15

Yazışma Adresi: Emre UYAR Güneşli Merkez Postane P.K. 51 Bağcılar/İstanbul
Basım: Step Matbaacılık Göztepe Mah. Bosna Cad. No:11 Mahmutbey-Bağcılar/İstanbul
Tel : 0 (212) 446 88 46
Dergi İçerisinde Yer Alan Yazılardan İlgili Yazar Mesûldür.
Kaynak Gösterilerek Alıntı Yapılabilir.

Satış Noktaları

İstanbul: Tevhid Kitabevi, Hürriyet Mh. Cumhuriyet Cd. No:3 Bağcılar/İSTANBUL | 0 (545) 762 15 15
Bursa: İkra Kitabevi, İlahiyat Fak. Karşısı Fethiye Mh. Kırlangıç Sk. No:17 Nilüfer/BURSA | 0 (532) 138 02 42
Diyarbakır: Tevhid Kitabevi, Kaynartepe Mh. Gürsel Cd. No: 90/A Bağlar/DİYARBAKIR | 0 (541) 857 34 20
Konya: Tevhid Kitabevi, Sarıyakup Mh. Karaman Cd. No: 81/A Karatay/KONYA | 0 (553) 513 48 48

İrtibat Büroları

MERKEZ: Kirazlı Mh. 1. Sk. No:21/A Bağcılar/İSTANBUL
Büro 1: Murat Paşa Mh. Yeşilçimen Sk. No:26 Bayrampaşa/İSTANBUL
Büro 2: Güvercin Tepe Mh. Fatih Cd. No:209 Başakşehir/İSTANBUL
Büro 3: İsmetpaşa Mh. 90. Sk. No:4 Sultangazi/İSTANBUL
Büro 4: Beş Nisan Mh. 749. Sk. No:5 Bağlar/DİYARBAKIR
Büro 5: Sarıyakup Mh. Karaman Cd. No: 81 Karatay/KONYA
Büro 6: Bahçıvan Mh. Sıhke Cd. Karatekin Sk. Yavuz Canlı Apt. Kat: 2 (Erçek Durağı Karşısı) Tuşba/VAN

Ebu Hanzala

Tüm Rasûllerin Ortak Müjdesi Muhammed ﷺ Allah'ın Rasûlü'dür

-7-

Allah Rasûlü'nün yasakları; bir babanın ya da bir patronun yasağı kadar; yahut toplumsal bir ayıbın uyandırdığı kadar etki uyandırmıyor nefislerimizde. Allah'ın rahmet ettiği ve bu konuda hassas olanlarımız da nehiyler çiğnendiğinde tepkisiz kalabiliyor.

Allah'ın Adıyla...

Bizleri İslam'a hidayet edip, Muhammed Mustafa'ya sallallahu aleyhi ve sellem ümmet kılan Allah'a hamd olsun. Salât ve selam; önderimiz ve bizlere nefislerimizden daha evla olan Rasûlullah'a, pak ailesine ve seçkin ashabının üzerine olsun.

Bir önceki yazımızda Allah Rasûlü'nün Peygamberliğine şahitlik etmenin dört hususu gerektirdiğini söylemiştik:

1. Haber verdiklerinde onu sallallahu aleyhi ve sellem tasdik etmek

2. Emrettiklerinde ona sallallahu aleyhi ve sellem itaat etmek

3. Nehyettiklerinden kaçınmak

4. Allah'a yalnız onun sallallahu aleyhi ve sellem gösterdiği şekilde itaat etmek.

Bu yazımızda Allah subhanehu ve teâlâ izin verirse bunlardan üçüncüsünü anlatmaya çalışacağız.

3. Nehyettiklerinden Kaçınmak

O'na sallallahu aleyhi ve sellem imanımızın gereği ve üzerimizdeki haklardan biri de, bizi nehyettiği hususlardan kaçınmaktır. Onun nehiyleri/yasakları, emirleri gibi bağlayıcıdır.

Allah subhanehu ve teâlâ İslam ümmetinin Nebisiyle ilişkisini belirlerken şöyle buyurmuştur:

"Rasûl size neyi getirdiyse onu alınız. Sizi neyden nehyetmişse ona son verin/bırakın..." [1]

Allah Rasûlü sallallahu aleyhi ve sellem ümmetini irşad ederken:

"Size beyan ettiğim hususlarda beni zorlamayın. Çok soru sormak ve Peygamberlerine muhalefet, sizden öncekileri helak etti. Size bir şeyi emrettiğimde onu gücünüz nispetinde yerine getiriniz. Sizi bir şeyden nehyettiğimde ondan uzak durunuz." [2]

1. 59/Haşr, 7
2. Buhari, 7288; Müslim, 1337.

Bir vaka üzerine Peygamberimizin *sallallahu aleyhi ve sellem* mübarek ağzından çıkan bu sözler; onun emirleri ve nehiyleri konusunda Müslümana yol gösterir. Bu sözler bir mecliste söylenmiştir. Allah Rasûlü *sallallahu aleyhi ve sellem*: *"Ey insanlar! Allah size haccı farz kıldı, öyleyse haccediniz."* buyurdu. Mecliste bulunanlardan biri: *'Her yıl mı?'* diye sorunca, Allah Rasûlü *sallallahu aleyhi ve sellem* bu uyarıyı yapmıştı.[3]

Bu hadis ilk olarak; Müslümanın faydasız şeylerle ilgilenmemesi, çok soru sorması ve sürekli muhalefet ederek asıl vazifesini terk etmemesi gerektiğini öğretir bizlere... İnsanın asli vazifesi, dinin emir ve nehiylerini öğrenmektir. Çünkü İslam; Allah'a teslimiyettir. O'nun emir ve yasaklarına teslim olmak, İslam'ın sahih olması için olmazsa olmazlardandır. Bir diğer mesele ise; Allah Rasûlü'nün *sallallahu aleyhi ve sellem* emir ve yasaklarının arasındaki farktır. Emirler; olmayan şeyleri hayata/vücuda getirmek olduğundan kudret/güç şarttır. Bunun için güç nispetinde yapılır. Kişi, emredileni elinden geldiği kadarıyla yapar. Nehye gelince; şeriat hiçbir kayıt zikredilmeksizin onu terk etmemizi ve son vermemizi, aynı zamanda ondan uzak durmamızı ister. Böylece Allah Rasûlü'nün *sallallahu aleyhi ve sellem* yasakları Müslümanın hayatında daha etkili olur ve daha fazla yer kaplar. Öncelikle nehiylerde *'gücüm yetmiyor'* denmez. Çünkü nehiy terk etmektir. Olmayan şeyin, olmamasına devam etmektir. Çok fazla çaba istemez. Ayrıca nehyedilen şey direkt olarak ona götüren, ona yaklaştıran şeyleri de yasaklamış olur. Bu da İslam'ın en mühim koruma araçlarından olan sedd-i zerai (kötülüğe giden yolları kapatma) ilkesinden başka bir şey değildir.

Kişi, emredileni elinden geldiği kadarıyla yapar. Nehye gelince; şeriat hiçbir kayıt zikredilmeksizin onu terk etmemizi ve son vermemizi, aynı zamanda ondan uzak durmamızı ister. Böylece Allah Rasûlü'nün yasakları Müslümanın hayatında daha etkili olur ve daha fazla yer kaplar.

Yasakları işlemek genel itibarıyla şehvete yenik düşmekten kaynaklanır. İnsanlar arasında *'İnsan tabiatında yasakları çiğneme eğilimi vardır'* kanaati yaygındır. Bu yanlış bir kanaattir, Batı medeniyetinin ve modern cahiliyenin yetiştirmeye çalıştığı *'özgür insan'* açmazıdır. Şehvetlere esir olmayı özgürlük zanneden bu zihniyet; insani ve dinî erdemlerini kaybetmiş, iradesi zayıflamış, dinî veya toplumsal yasaklar karşısında direnç gösteremez hâle gelmiştir. Evet, yasaklar şehvet duygusundan kaynaklanır. Şehvet harekete geçti mi insanı esir alır. Çoğu zaman ona karşı koymak zor olur. İnsan fıtratını gözeterek hükümler belirleyen İslam, yasaklar hususunda *'ondan uzak durma'*, *'ona giden yolları terk'* ve *'ona son verme'* şeklinde önleyici tedbirler almıştır. Bir Müslümanın Allah Rasûlü'nün *sallallahu aleyhi ve sellem* yasaklarına bakışı böyle olmalıdır.

Allah Rasulü'nün Nehiylerinde Gevşeklik

Allah Rasûlü'nün *sallallahu aleyhi ve sellem* nehyettiklerinde gevşek davranmak, onun Müslümanın hayatına çizdiği sınırları umursamamak, din anlamında kişinin başına gelebilecek en büyük musibetlerdendir.

Allah *subhanehu ve teâlâ* şöyle buyuruyor:

"Ey müminler! Peygamberi, kendi aranızda birbirinizi çağırır gibi çağırmayın. İçinizden, birini siper edinerek sıvışıp gidenleri muhakkak ki Allah bilmektedir. Bu sebeple, ***onun emrine aykırı davrananlar, başlarına bir bela gelmesinden veya kendilerine çok elemli bir azap isabet etmesinden sakınsınlar."*** [4]

Allah *subhanehu ve teâlâ*, Rasûlü'nün *sallallahu aleyhi ve sellem* emrine muhalefet edenleri tehdit ediyor. Burada iki ukubet/cezadan söz ediliyor. Fitne ve elim verici bir azap... Anlıyoruz ki, onun *sallallahu aleyhi ve sellem* nehyettiklerinde onu *sallallahu aleyhi ve sellem* dinlemeyip muhalefet edenleri dünyevi ve uhrevi olmak üzere iki ceza bekliyor.

Ayette zikredilen dünyevi ukubet, fitnedir.

İmam Ahmed *rahimehullah*: *'Sen fitnenin ne olduğunu bilir misin? Fitne, şirktir. Ona muhalefet edenlerin kalplerinin eğrilip, onların şirke düşmesinden korkulur.'* der.

İbni Kesir *rahimehullah*: *'Fitne; onların kalplerine isabet edecek küfür, bidat ve nifaktır.'* demiştir.

3. *Hadisin vurud sebebini İmam Müslim kaydeder.*

4. *24/Nur, 63*

İbnu'l Cevzi *rahimehullah* Zadu'l Mesir tefsirinde: *'Fitne hususunda üç görüş zikredilmiştir. Sapıklık, küfür ve dünyada isabet etmesi muhtemel bir bela...'* demiştir.

Şeyh Şankiti, Edvau'l Beyan'ında: 'Kur'an-ı Kerim'de fitne dört manada kullanılmıştır:

1. Ateşle yakma: Ateş ehli için *'O gün onlar ateşte fitneye uğrarlar...'* [5] buyrulur. Müminleri ateşle yakanlar için: *'Mümin erkek ve kadınları fitneye/ateşe düşürenler...'* [6] denir.

2. İmtihan: *'Sizi hayır ve şerle imtihan ederiz...'* [7]

3. Kötü tercihin neticesi: *'Fitne ortadan kalkıncaya ve din tamamen Allah'ın oluncaya kadar onlarla savaşın! (İnkâra) son verirlerse şüphesiz ki Allah onların yaptıklarını çok iyi görür.'* [8] *'Fitne tamamen yok edilinceye ve din de (kulluk da) yalnız Allah için oluncaya kadar onlarla savaşın. Şayet vazgeçerlerse zalimlerden başkasına düşmanlık ve saldırı yoktur.'* [9] ayetlerinde fitnenin şirk anlamında kullanılması bu anlamdadır.

4. Hüccet: *'(Bundan) Sonra onların: ' 'Rabbimiz olan Allah'a andolsun ki, biz müşriklerden değildik' demelerinden başka bir fitneleri (mazeretleri) olmadı (kalmadı).'* [10] ayetinde fitne, hüccet anlamında kullanılmıştır.

Benim yanımda en açık/kuvvetli olan, bu ayette fitnenin üçüncü manada kullanılmış olmasıdır. Yani, Allah onların muhalefetleri nedeniyle sapıklıklarını arttırdı. Kur'an'da bu manaya delalet eden ayet çok fazladır.

'Hayır! Bilakis onların işlemekte oldukları (kötülükler) kalplerini kirletmiştir.' [11]

'Bir zaman Musa kavmine: Ey kavmim! Benim, Allah'ın size gönderdiği elçisi olduğumu bildiğiniz hâlde niçin beni incitiyorsunuz? demişti. Onlar yoldan sapınca, Allah da kalplerini saptırmıştı. Allah, fasıklar topluluğunu doğru yola iletmez.' [12]

'Onların kalplerinde bir hastalık vardır. Allah da onların hastalığını çoğaltmıştır. Söylemekte oldukları yalanlar sebebiyle de onlar için elim bir azap vardır.' [13]

'Kalplerinde hastalık (kâfirlik ve münafıklık) olanlara gelince, onların da inkârlarını büsbütün artırır ve onlar artık kâfir olarak ölürler.' [14] '

5. 51/Zariyat, 53
6. 85/Buruc, 10
7. 21/Enbiya, 35
8. 8/Enfal, 39
9. 2/Bakara, 193
10. 6/En'am, 23
11. 83/Mutaffifin, 14
12. 61/Saf, 5

Derim ki (Ebu Hanzala): Fitne dendiğinde her Müslümanın zihninde olumsuz çağrışımlar yapar. Örneğin, Kur'an'ı başından okuyup Nur suresine gelinceye dek birçok yerde fitne kavramıyla karşılaşır okuyucu. Allah bu ayette fitne kelimesini nekra olarak kullanmıştır. Nekrada belirsizlik ve yaygınlık iki temel özelliktir. *'جاء رجل , Adam geldi'* dediğimizde, adam kelimesi nekiradır. Yeryüzünde ne kadar adam varsa hepsini kapsar. Aynı şekilde bu ayette *'fitne'* kelimesinin nekira olması, Kur'an ve Sünnet'te zikredilen bütün olumsuz manaları kapsar. Bu da tehdidin şiddetini arttırır. Allah Rasûlü'ne *sallallahu aleyhi ve sellem* muhalefet edenler; şirk, musibet, işkence, dinde sapıklık ve dünyevi belalar da dahil her türlü cezayla karşılaşabilirler.

Allah Rasûlü'ne *sallallahu aleyhi ve sellem* muhalefet eden, onun emrettiklerinde veya yasakladıklarında ona isyan edenlerin dünyada çeşitli cezalara çarptırılacakları başka naslarda da zikredilmiştir.

"Sadece Allah'a ibadet edilsin, hiçbir şey O'na ortak koşulmasın diye kıyametten önce kılıçla gönderildim. Benim rızkım mızrağımın gölgesinde kılındı. ***Zillet ve alçaklık, bana muhalefet edenlerin üzerine yazılmıştır.*** *Kim bir kavme benzerse o da onlardandır."* [15]

Allah Rasûlü'nün *sallallahu aleyhi ve sellem* yanında bir adam sol eliyle yemek yiyordu. Ona *"Sağ (el) ile*

13. 2/Bakara, 10
14. 9/Tevbe, 125
15. Müsned, 2/50

yemek ye!" dedi. Adam *'Gücüm yetmiyor.'* diye cevap verdi. Allah Rasûlü *"Gücün yetmesin!"* dedi. Adam elini ağzına götüremedi.[16]

Allah Rasûlü *sallallahu aleyhi ve sellem* Necm suresini okudu, secde etti. Orada bulunan herkes secde etti. Bir adam eline toprak alıp alnına götürdü ve *'Bana bu kadarı yeter.'* dedi. Ben onu daha sonra Bedir'de kâfir olarak öldürülmüş buldum.[17]

Bunun örneklerinden biri de Uhud savaşıdır. Allah Rasûlü *sallallahu aleyhi ve sellem* savaşçıları yerlerine yerleştirdikten sonra onlara yerlerinde kalmalarını emrederek, belirlediği tepeyi terk etmelerini yasakladı. Sahabe bu emre muhalefet edip, nehyi irtikâb edince Uhud'da birçok imtihana tabi oldular.

"Allah'ın izni ile düşmanlarınızı öldürürken, Allah, size olan vaadini yerine getirmiştir. Nihayet, öyle bir an geldi ki, Allah arzuladığınızı (galibiyeti) size gösterdikten sonra zaafa düştünüz; (Peygamberin verdiği) emir konusunda tartışmaya kalkıştınız ve asi oldunuz. Dünyayı isteyeniniz de vardı, ahireti isteyeniniz de vardı. Sonra Allah, denemek için sizi onlardan (onları mağlup etmekten) alıkoydu. Ve andolsun sizi bağışladı. Zaten Allah, müminlere karşı çok lütufkârdır." [18]

İmam Abdurrezzak'ın *rahimehullah* Musannef'inde kaydettiği şu rivayetler ise, Allah'a ve ahiret gününe inanan her Müslümanı korkutması için kâfidir:

"Tebuk gazvesinde Allah Rasûlü emretti: 'Kuvvetli binek sahipleri bizimle savaşa katılsın.' Bu emre muhalefet eden bir adamın devesi onu düşürdü ve o adam öldü. Orada bulunanlar o adama şehit dediler. Allah Rasûlü, Bilal'e şöyle nida etmesini emretti: 'Cennete, asiler giremez.'

*Bir savaşta ashabını uyardı: "Kimse savaşmasın!" Sahabeden biri düşmana saldırdı ve öldürüldü. Allah Rasûlü'ne: 'Falanca şehit düştü' denilince: '**Ben savaştan nehyettikten sonra mı?**' diye sordu. 'Evet' cevabını alınca; 'Asi, cennete girmez' buyurdu.*[19]

Allah Rasûlü sallallahu aleyhi ve sellem bazı vakitlerde namaz kılınmasını yasakladı. Bu vakitlerden biri de sabah namazından sonra güneşin doğup, bir mızrak boyu yükseldiği ana kadarki vakittir.

Bir adam bu vakitte namaza durdu. Said bin Müseyyeb: *'Sana bir fitnenin veya elim verici bir azabın isabet etmesinden korkuyorum' dedi. Adam: 'Allah namazdan dolayı insana hiç azap eder mi?' diye tepki gösterince: 'Allah namazdan dolayı değil, ama Rasûlü'ne muhalefet ettiğinden dolayı azap eder' diyerek '...Onun emrine muhalefet edenler..."* ayetini okudu.[20]

Allah Rasûlü *sallallahu aleyhi ve sellem* ihrama girmek için mikat yerlerini belirledi. Adamın biri mikatın öncesinde ihrama girdi. İmam Malik *rahimehullah*: *'Bu adama dünyada fitne, ahirette elim verici bir azabın isabet etmesinden korkarım'* dedi. Adam: *'Daha fazla ecir için yaptım, ne fitnesi?'* deyince, İmam Malik: *'Allah Rasûlü'nün yapmadığı bir fiille Allah'a yakın/özel olduğunu zannetmenden daha büyük ne fitne olabilir'* dedi.[21]

Allah Rasûlü'ne neyhettiklerinde muhalefet edenler fitnenin her türlüsüyle karşı karşıya kalırlar. Bunun uhrevi boyutu da naslarda belirtilmiştir.

Allah Rasûlü'ne neyhettiklerinde muhalefet edenler fitnenin her türlüsüyle karşı karşıya kalırlar. **Bunun uhrevi boyutu da naslarda belirtilmiştir.** İlgili ayette *'elim verici azap'* olarak ifade edilen ceza, başka naslarda:

"Kim Allah'a ve Rasûlü'ne karşı isyan eder ve sınırlarını/hududlarını çiğnerse Allah onu, içinde ebedi kalacağı cehenneme sokar ve onun için alçaltıcı bir azap vardır." [22] şeklinde ifade edilmiştir.

"Allah Rasûlü:

— Benim ümmetimin hepsi cennete girecektir, imtina edenler müstesna, buyurdu. Sahabeler:

— Kimdir o imtina edenler ey Allah'ın Rasûlü, diye sordular.

Allah Rasûlü:

— Bana itaat edenler cennete gireceklerdir. Bana isyan edenler imtina etmişlerdir, buyurdu." [23]

---

16. Müslim, 2021
17. Buhari, 1067
18. 3/Âl-i İmran, 152
19. Musannef, 178-179
20. Sünen-i Dârimi, 436
21. Fetava, 20/375
22. 4/Nisa, 14
23. Buhari, 7280

Yazı dizimizin önceki bölümünde *"Ona itaat ederseniz hidayet bulursunuz"* ayetini destekleyen birçok örnek gördük. Bu bölümde ise Allah Rasûlü'ne *sallallahu aleyhi ve sellem* isyanın, onun nehyettiklerinde gevşek davranmanın insanı dünyada türlü fitnelere, ahirette de elim verici bir azaba sürükleyeceğini...

İbni Teymiyye'nin *rahimehullah* *'Der'u Tecridi'l Akl'i ve Nakl'de yaptığı şu tespitler ne kadar da doğrudur:*

'Allah Rasûlü'nün bize getirdikleri ya haber cinsinden ya da inşa cinsindendir. Dünyanın ve ahiretin saadeti haber cinsinden olanları tasdik etmek, inşa (emir ve nehiy) cinsinden olanlara itaat etmektir. İki cihanın bedbahtlığı ise haberlere ve inşaya heva ve zanla karşı gelmek, içeriğini yerine getirmemektir.' [24]

Bu noktada sahabenin güzide örnekliğiyle karşılaşıyoruz. Onlar Allah Rasûlü'nün *sallallahu aleyhi ve sellem* nehyettikleri hususunda çok titiz davranırlardı. Bazı örnekleri inceleyelim.

Enes *radıyallahu anh* anlatıyor:

"Ben Ebu Talha'nın evinde sakilik yapıyordum. Onlar içki içiyorlardı. Bir münadinin sesini duyduk. 'Çık, ne olduğuna bak dediler.' Çıktım, o şahıs Medine sokaklarında koşuyor ve 'Dikkat edin! İçki haram kılındı.' diyordu. Ben içeri girip Ebu Talha'ya haber verince: 'Çık ve bu içkileri dök!' dedi." [25] *"Vallahi bir daha ona dönmediler."* [26]

Bugün insanlığın baş belası kabul edilen, insanların bırakması için programlar, reklam kampanyaları ve tedavi yöntemleri uygulanan ve çoğunlukla da başarı elde edilmeyen alkol, bir emirle terk edilmişti. Allah *subhanehu ve teâlâ*: *"Onu bıraktınız mı?"* diye sorduğunda, hep bir ağızdan *'Bıraktık'* demiş ve Medine sokaklarında kırılan kaplarından boşalan içkilerden irili ufaklı göletler oluşmuştu.

İslam'ın ilk yıllarında altın, erkeklere haram kılınmamıştı. Allah Rasûlü *sallallahu aleyhi ve sellem* altından bir yüzük edindi. İnsanlar da altından yüzükler taktılar. Allah Rasûlü *sallallahu aleyhi ve sellem*:

"Ben bu yüzüğü takıyordum, artık takmayacağım." dedi ve yüzüğü attı. İnsanlar da yüzüklerini çıkarıp attılar.[27]

24. Özetle
25. Müslim, 1980
26. Müsned, 4/181
27. Müslim, 2091

Altın haram kılındıktan sonra Allah Rasûlü *sallallahu aleyhi ve sellem* bir sahabenin elinde altın yüzük gördü. *"Sizden biri ateşe kast edip onu eline takıyor"* dedi ve adamın yüzüğünü yere fırlattı. Daha sonra insanlar *'Yüzüğünü al, satıp faydalanırsın'* dediler. Adam: *'Ben Allah Rasulü'nün attığı şeyi almam.'* dedi.[28]

Tebük seferi zorlu bir seferdi. Sahabeden bazıları bu sefere katılmamış ve Allah Rasûlü'nün *sallallahu aleyhi ve sellem* emrine muhalefet etmişlerdi. Bunlardan bazıları Ka'b bin Malik, Mürare bin Rebi' ve Hilal bin Ümeyye *radıyallahu anhum* idi. İnsanlar Allah Rasûlü seferden döndüğünde huzuruna gelmiş ve ona mazeretler sunmuşlardı. Allah Rasûlü yalan söylediklerini bilmesine rağmen özürlerini kabul etmiş ve onlar için istiğfarda bulunmuştu. Bu üç sahabe gelip doğruyu söylemiş ve hiçbir özürlerinin olmadığını beyan etmişlerdi. Allah Rasûlü: *"Gidin, Allah sizin hakkınızda hükmünü verinceye kadar bekleyin."* diyerek onları evlerine yolladı. İnsanlara da *"Onlarla konuşmayın!"* diye emretti. Ka'b bin Malik:

'Çarşıda yürüyordum. Kimse benimle konuşmazdı. Bir gün amcaoğlum ve insanlar arasında bana en sevimli olan Ebu Katade'nin bahçesine gittim. Selam verdim, selamımı almadı. Ona sordum; 'Allah için bana söyle, ben Allah ve Rasûlü'nü sevmiyor muyum?' Bana hiçbir cevap vermedi. Üç defa aynı soruyu sordum. Sonunda 'Allah ve Rasûlü bilir.' dedi. Gözlerim doldu ve oradan ayrıldım.' [29]

Burada sahabelerin en sevdikleri insanlar da olsa, Allah Rasûlü'nün *sallallahu aleyhi ve sellem* nehyine riayet ettiklerini, bu şahıslarla konuşmadıklarını görüyoruz.

28. Müslim, 2090
29. Muttefekun Aleyh; Buhari, 4418; Müslim, 2769.

Sahabeler nehiyler konusunda bu hassasiyete sahip oldukları gibi, insanlar içinde Allah Rasûlü'nün *sallallahu aleyhi ve sellem* nehiylerini önemsemeyenlere de karşı çıkar, tepki gösterirlerdi.

Abdullah bin Muğaffel *radıyallahu anh*, sapanla taş atan bir arkadaşına: *'Allah Rasûlü bunu yasakladı.'* diye uyarıda bulundu. Adam yine taş atınca öfkelendi ve: *'Vallahi seninle ebediyyen konuşmayacağım'* dedi.[30]

Ebu Derda *radıyallahu anh*: *'İki aynı cins eşit satılmalıdır, Allah Rasûlü bunun dışındaki satışı yasakladı'* deyince, Muaviye *radıyallahu anh*: *'Bunda bir mahzur yoktur'* demişti. Ebu Derda *radıyallahu anh* kızmış ve *'Yok mu beni destekleyip bu adamı yaptığından men edecek kimse! Ben buna Allah Rasûlü'nün nehyini hatırlatıyorum, o bana kendi görüşünü söylüyor. Vallahi senin bulunduğun yerde kalamam'* diyerek Şam'ı terk etmiş Medine'ye dönmüştü.

Bu örneklerden sonra, her Müslümanın şu soruları sorması zaruridir:

'Ben Allah Rasûlü'nün nehiyleri konusunda ne kadar hassasım?'

'İnsanlar onun nehyettiklerini işlediklerinde tepkim ne oluyor?'

Enes *radıyallahu anh* bu tehlikeyi ta o dönemden sezmiş ve insanları uyarma gereği hissetmiştir. *'Sizler öyle işler yapıyorsunuz ki; yaptıklarınız sizin gözünüzde tüy kadar önemsizken, bizler bunları insanı helake götüren unsurlar sayardık.'* [31]

Tabiine hitaben söylenmiş bu sözler, bizleri birinci dereceden ilgilendirmektedir. Çünkü Allah Rasûlü'nün *sallallahu aleyhi ve sellem* yasakları; bir babanın ya da bir patronun yasağı kadar; yahut toplumsal bir ayıbın uyandırdığı kadar etki uyandırmıyor nefislerimizde. Allah'ın rahmet ettiği ve bu konuda hassas olanlarımız da nehiyler çiğnendiğinde tepkisiz kalabiliyor.

Sünnet, dindir. Emirler ve nehiylerle hayatın İslamlaştırılmasıdır. Allah Rasûlü *sallallahu aleyhi ve sellem* emirler ve yasaklarıyla hayatın her alanına müdahale etmiş, ölüm ile hayatı yani yaşamı, Allah'a adamanın yolunu çizmiştir. Hayatın her cüzüyle Allah'a kul olmak isteyenlerin sünnete uyma, emir ve yasakları öğrenip onlara imtisal etmekten başka yolu yoktur.

Bugün modern cahiliye yeni bir hayat inşa ediyor. *'Cahiliye sünneti'* diyebileceğimiz, hayatın her alanına dair kabuller, yapılması gerekenler ve kaçınılması gerekenleri belirliyor. Allah Rasûlü'nün *sallallahu aleyhi ve sellem* sünnetiyle inşa ettiği Müslümanca yaşamı, kendi sünnetleriyle cahiliyeleştirmek istiyorlar. Allah Rasûlü hayatın her alanına müdahale ettiği gibi, onlar da yemeye, içmeye, konuşma stiline, ev eşyasına, kıyafetlere, insan ilişkilerine dokunuyorlar. Bu şeytani sünnetlerini iletişim araçlarında kullanarak baş döndürücü bir hızda yaygınlaştırıyorlar.

Yavaş yavaş kamusal alanda sünneti tatbik etmekten utanan, Allah Rasûlü'nün *sallallahu aleyhi ve sellem* emir ve yasaklarını sadece özel ortamlarda tatbik edebilen bir nesil yetişiyor.

Tevhid ve Sünnet ehli olanların bu konuda çok daha fazla hassasiyet göstermeleri gerekiyor. Gerek sünneti tatbik, gerek de sünnetlerin ihlaline hikmetle müdahale ve sünnetleri hayatın içinde görünür kılma konusunda ellerinden geleni yapmak zorundadırlar.

Bir önceki nesil için sünnet, örf içinde muhafaza ediliyordu. Ancak globalleşmenin baş döndürücü hızı dünyayı küçük bir köy hâline getirdi. Toplumların örf ve gelenekleri dinlerinin amelî boyutunu yansıtmıyor. Tüm dünya aynı şeyleri giyiyor, yiyiyor ve sosyalleştiriyor. Müslümanlar bu konuda gerekli hassasiyeti göstermezlerse, sünnetin hayatın içinden silinmesi ve cahiliye sünnetinin İslam ehlinin içinde yaygınlaşması daha fazla hız kazanacaktır.

Bu uyarıyla yazımıza son verip, bir sonraki yazımıza kadar sizleri Allah'a emanet edelim. Selam ve dua ile.

Davamızın sonu âlemlerin Rabbi olan Allah'a hamd etmektir.

30. *Buhari; 5579, 4841*
31. *Buhari, 6492*

Ortadoğu'nun Bağrında Kanlı Hançer: **Yahudi Sorunu**

Adı yanlış konulmuş, çerçevesi hatalı çizilmiş, mücadele metotları vahye uygun olmayan, konforunu bozmak istemeyen sanal kahramanların kullandığı bir sorundur İsrail/Yahudi sorunu.

Rahman ve Rahim olan Allah'ın Adıyla...

İzzetiyle müminleri aziz, kâfirleri ise zelil kılan, dostlarına yardımıyla lütufta bulunup, düşmanlarını kahreden Allah'a hamd olsun.

Salât ve selam, sadece Allah'a ibadet edilsin ve O'na hiçbir şey ortak koşulmasın diye kılıçla gönderilen Muhammed Mustafa'ya *sallallahu aleyhi ve sellem* olsun.

Bu sayımızda adı yanlış konulmuş, çerçevesi yanlış çizilmiş, topraklardan önce zihinlerin işgal edildiği, bedenlerden önce tasavvurların paramparça olduğu bir sorunu ele alacağız. Yahudilik ve İsrail Sorunu...

Üzerlerine zillet ve meskenetin yazıldığı, aşağılık maymunlara dönüşen, müminlere şiddet yönünden en azgın topluluk olan Yahudiler; İslam'a ve İslam Peygamberine olan düşmanlıklarını Gazze özelinde daha görünür kılmaktadırlar. Sergiledikleri bu vahşetin bir yenisini bozuk sicillerine ve siccillerine eklediler. İnsanlık duyguları ölmemiş, vicdan sahibi müşriklerin dahi lanetlemekten ve kınamaktan kendilerini alamadıkları bu vahşet manzaraları sürekli tekrarlanıyor. Filistinli mazlumların acısına acı katıp, dünya kamuoyunu bir müddet meşgul ettikten, alışılmış kınama ve ateşkes talepleri dillendirildikten sonra dünya; dünyevi gündemine geri dönüyor. Her geçen gün, sorunun biraz daha katmerleşmesine, Filistinli mazlumların kayıplarının artmasına ve yaşanan vahşetin bir öncekini aratan cinsten olduğuna şahit oluyoruz. Kanaatimizce bunun nedeni sorunun adının yanlış konması, tepkilerin İsrail ve Yahudilerin lehine olacak şekilde ölçüsüz olması ve maymun soyunun psikolojik algı operasyonları sayesinde yanlış istikamette seyretmesidir. Bu yazımızda buna dair kanaat ve tespitlerimizi kardeşlerimizle paylaşacağız.

Kovuldukları Topraklarda Ne İşleri Var?

"Bir zamanlar Musa, kavmine şöyle demişti: Ey kavmim! Allah'ın size (lütfettiği) nimetini hatırlayın; zira O, içinizden Peygamberler çıkardı ve sizi hükümdarlar kıldı. Âlemlerde hiçbir kimseye ver-

mediğini size verdi. Ey kavmim! Allah'ın size (vatan olarak) yazdığı mukaddes toprağa girin ve arkanıza dönmeyin, yoksa kaybederek dönmüş olursunuz. Onlar şu cevabı verdiler: Ey Musa! Orada zorba bir toplum var; onlar oradan çıkmadıkça biz oraya asla girmeyeceğiz. Eğer oradan çıkarlarsa biz de hemen gireriz. Korkanların içinden Allah'ın kendilerine lütufta bulunduğu iki kişi şöyle dedi: Onların üzerine kapıdan girin; oraya bir girdiniz mi artık siz zaferi kazanmışsınızdır. Eğer müminler iseniz ancak Allah'a güvenin. 'Ey Musa! Onlar orada bulundukları müddetçe biz oraya asla girmeyiz; şu hâlde, sen ve Rabbin gidin savaşın; biz burada oturacağız' dediler. Musa: 'Rabbim! Ben kendimden ve kardeşimden başkasına hâkim olamıyorum; bizimle, bu yoldan çıkmış toplumun arasını ayır' dedi. Allah: 'Öyleyse orası (arz-ı mukaddes) onlara kırk yıl yasaklanmıştır; (bu müddet içinde) yeryüzünde şaşkın şaşkın dolaşacaklar. Artık sen, yoldan çıkmış toplum için üzülme' dedi." [1]

Kutsal addettikleri topraklar kendilerine vadedildiğinde Kur'an'ın, *'aşağılık maymun ve domuzlar'* diye hitap ettiği insanların tepkisi böyle olmuştu.

Dünyanın dört bir yanına dağılan, gittikleri her yerde gerek karakterlerinde var olan aşağılık, gerek de Allah'ın üzerlerine yazdığı zillet ve meskenet dolayısıyla sevilmediler, kendilerine güvenilmedi ve aşağılanmanın her türlüsünü yaşadılar. Hususen Avrupa'da bulunan Yahudiler...

İslam topraklarında İslam'ın zımmi/dinî azınlıklar hukuku sayesinde rahat ve güven içinde yaşayan Yahudiler, İslam toprakları dışında tam bir zillet içerisindeydiler. Yahudilerin içinde bulunduğu bu duruma çözüm arayışları 19. yüzyılda hız kazandı. İlk defa 1897 Basel kongresinde bir Yahudi devleti kurma fikri ortaya atıldı. Kendilerine vadedildiğine inandıkları toprakları, kutsal beldeyi yani Filistin'de bu devleti kurmayı kararlaştırdılar. Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* kendilerine ilk vaadi esasında aşağılık bir tavırla reddettikleri bu topraklara geri dönmeye, orada dünya Yahudilerini toplayacak bir devlet kurmaya niyetlenmişlerdi. Bunun için ne kadar propaganda yapsalar da istedikleri sonucu alamıyor, Yahudilerin bu topraklara göçünü sağlayamıyorlardı. Bunun en bariz nedeni, aşağılık Yahudilerin birbirlerini iyi tanımaları ve buna bağlı olarak birbirlerine güvenmemeleriydi. 1917 yılında İngiltere Filistin'i işgal etti. İlginç bir şekilde işgal ettiği topraklarda Yahudileri iskân etmeye başladı. Takdir edilesi stratejileri ve dik duruşuyla Yahudilerin birçok planını alt üst eden Sultan Abdulhamid sonrası İngiliz işgaliyle Filistin toprakları üstünde Osmanlı koruması kalkmış, Filistin; İngilizlerin tasarruflarına kalmıştı. Siyonistlerin din vurgulu propagandaları, İngilizlerin iskân politikasında izledikleri kolaylık istenilen sonucu almalarına yardım etmedi. Bir türlü toplu Yahudi göçü sağlanamamıştı.

Siyonistlerin propagandayla başaramadığı, İngilizlerin bedava toprak dağıtmasına rağmen istediği sayıyı elde edemediği Yahudi göçü; yine bir Avrupa ülkesi olan ve kurmaylarının çoğu Yahudi olan Hitler'in politikaları sayesinde gerçekleşmişti.

Bu sırada Almanya'da ilginç gelişmeler oldu. Aşırı sağcı ve Alman ırkının üstünlüğü üzere şekillenen Adolf Hitler'in *'Nasyonal Sosyalist Alman İşçi Partisi (Naziler)'* 1930 seçimlerinde 6.407.000 oy alarak Almanya'nın ikinci partisi oldu. 1932 seçimlerindeyse oy sayısını ikiye katlayarak 13.745.000 oyla birinci parti oldu.

Sürekli büyüyen Naziler, Hitler'in olağanüstü hâl ilan etmesi, Naziler dışında tüm partileri kapatmasıyla; Almanya'nın tek partisi olmuştu. **Kurmaylarının ve danışmanlarının çoğu Yahudi olan Hitler; Yahudi soykırımına başlamıştı. Kamplarda diri diri yakılmak da dahil, insan aklının almayacağı işkencelere tabi tutulan Yahudiler göç etmeye başlamışlardı. Yani, Siyonistlerin propagandayla başaramadığı, İngilizlerin bedava toprak dağıtmasına rağmen istediği sayıyı elde edemediği Yahudi göçü; yine bir Avrupa ülkesi olan ve kurmaylarının çoğu Yahudi olan Hitler'in politikaları sayesinde gerçekleşmişti. Nazi hareketi öncesinde Filistin topraklarında sayıları 150-200 bin arası olan Yahudiler, bu hareket sonrası 800-850 bine ulaştı.** 1948 yılına gelindiğinde İsrail Devleti ilan edildi. İlginçtir ki devletin ilanıyla beraber BM müdahale edip, bereketli toprakları İsrail ve Filistin arasında bölüştürdü. Ve birçoklarının yanlış isimlendirip Filistin sorunu dediği, daha bilinçli olanların Kur'ani bir kavram olan İsrail sorunu dediği; ancak gerçek

1. *5/Maide, 20-26*

ve yakışık ismiyle Yahudilik/Siyonizm sorunu başlamış oldu.

Bu tarihi bilgiden sonra diyebiliriz ki; Yahudi sorunu çift taraflı bir sorundur. Kovuldukları topraklarda bulunma nedenleri de burada yatmaktadır.

Batı adına Ortadoğu politikalarının mühendisliğini yapan İngiltere; Ortadoğu'yu karıştırmak, bölgede var olan sorunlar için karakol kurmak ve ileride açıklayacağımız gibi asli sorunu (Kâbe'nin Âl-i Selul tarafından işgalini) gölgelemek adına Yahudileri kullanarak onları bu topraklara yerleştirmiştir.

Bütün bunların farkında olan aşağılık nesil; Batı'yı kullanarak bu topraklara yerleşmiş ve *'vadedilen topraklar'* felsefesi üzerinden genişlemeye ve coğrafyayı kana bulamaya devam etmektedir.

Sorunun Çözümüne Dair

Kur'an, Müslümanlara dostlarını ve düşmanlarını tanıtmış, onlarla itikadi ve askerî olarak nasıl mücadele edeceklerine dair yollar göstermiştir. Onların kişilik ve toplumsal özelliklerini, tarih içinde tevhid ehline düşmanlıklarını ve bu düşmanlığın yöntemlerini detaylıca anlatmıştır.

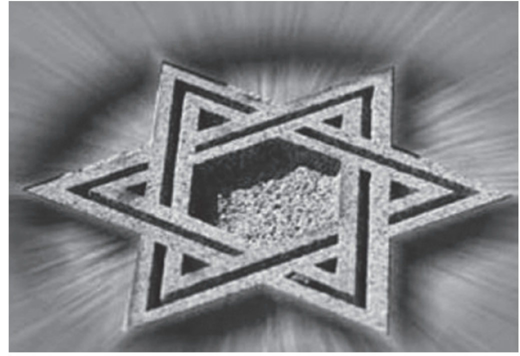
Filistinli mazlumları savunurken, dünya efendilerinin tepkisini çekmemek için kılıktan kılığa giren, üç dört ateist Yahudinin(!) İsrail kınamasını baz alıp aşağılık maymunlar ve domuzlar soyunu temizlemeye çalışan, içimizdeki Müslüman kimlikli Yahudilere de hatırlatmada bulunalım.

Yahudiler ne gerçek anlamda Allah'a ne de O'nun Peygamberlerine inanmazlar.

" 'Gerçekten Allah fakir, biz ise zenginiz' diyenlerin sözünü andolsun ki Allah işitmiştir. Onların (bu) dediklerini, haksız yere Peygamberleri öldürmeleri ile birlikte yazacağız ve diyeceğiz ki: Tadın o yakıcı azabı!" [2]

"Yahudiler: 'Allah'ın eli bağlıdır (sıktır)' dediler. Hay dedikleri yüzünden elleri bağlanası ve lanet olasılar! Bilakis, Allah'ın elleri açıktır, dilediği gibi verir. Andolsun ki sana Rabbinden indirilen, onlardan çoğunun azgınlığını ve küfrünü arttırır. Aralarına, kıyamete kadar (sürecek) düşmanlık ve kin soktuk. Ne zaman savaş için bir ateş yakmışlarsa (fitneyi uyandırmışlarsa) Allah onu söndürmüştür.

2. 3/Âl-i İmran, 181

Onlar yeryüzünde bozgunculuğa koşarlar; Allah ise bozguncuları sevmez." [3]

Onlar en çok Peygamber katletmiş topluluktur.

"...(Ne var ki) gönlünüzün arzulamadığı şeyleri söyleyen bir elçi geldikçe ona karşı büyüklük tasladınız. (Size gelen) Peygamberlerden bir kısmını yalanladınız, bir kısmını da öldürdünüz." [4]

İslam ümmetinin en azılı düşmanlarıdır.

"İnsanlar içerisinde iman edenlere düşmanlık bakımından en şiddetli olarak Yahudiler ile şirk koşanları bulacaksın. Onlar içinde iman edenlere sevgi bakımından en yakın olarak da 'Biz Hristiyanlarız' diyenleri bulacaksın. Çünkü onların içinde keşişler ve rahipler vardır ve onlar büyüklük taslamazlar." [5]

"Ey iman edenler! Kendi dışınızdakileri sırdaş edinmeyin. Çünkü onlar size fenalık etmekten asla geri durmazlar, hep sıkıntıya düşmenizi isterler. Gerçekten, kin ve düşmanlıkları ağızlarından (dökülen sözlerinden) belli olmaktadır. Kalplerinde sakladıkları (düşmanlıkları) ise daha büyüktür. Eğer düşünüp anlıyorsanız, ayetlerimizi size açıklamış bulunuyoruz." [6]

Başka ümmetler üzerinde hak gözetmezler.

"Ehli kitaptan öylesi vardır ki, ona yüklerle mal emanet bıraksan, onu sana noksansız iade eder. Fakat onlardan öylesi de vardır ki, ona bir dinar emanet bıraksan, tepesine dikilip durmazsan onu sana iade etmez. Bu da onların: 'Ümmilere karşı yaptıklarımızdan dolayı bize vebal yoktur' demelerindendir. Allah adına bile bile yalan söylüyorlar." [7]

3. 5/Maide, 64
4. 2/Bakara, 87
5. 5/Maide, 82
6. 3/Âl-i İmran, 118
7. 3/Âl-i İmran, 75

Siz; onların ister bir kısmını kınayın, isterseniz bir kısmını kayırın Musevileri ayrı tutun... Ne yaparsanız yapın, zihnen dahi Yahudi olsanız, Yahudilerin milletine tabi olup *'ben Yahudiyim'* demedikçe sizden razı olmazlar.

"Dinlerine uymadıkça Yahudiler de Hıristiyanlar da asla senden razı olmayacaklardır. De ki: 'Doğru yol, ancak Allah'ın yoludur.' Sana gelen ilimden sonra onların arzularına uyacak olursan, andolsun ki, Allah'tan sana ne bir dost ne de bir yardımcı vardır." [8]

Yahudiler tüm bu kötülükleri sebebiyle aşağılanmışlardır ve Allah'ın rızasına talip olanlar tarafından da aşağılanmaları gerekir.

"Onlar (Yahudiler) nerede bulunurlarsa bulunsunlar, Allah'ın ahdine ve insanların (müminlerin) himayesine sığınmadıkça kendilerine zillet (damgası) vurulmuştur; Allah'ın hışmına uğramışlar ve miskinliğe mahkûm edilmişlerdir. Çünkü onlar, Allah'ın ayetlerini inkâr ediyorlar ve haksız yere Peygamberleri öldürüyorlardı. Bu da, onların isyan etmiş ve haddi aşmış bulunmalarındandır." [9]

"De ki: Allah katında yeri bundan daha kötü olanı size haber vereyim mi? Allah'ın lanetlediği ve gazap ettiği, aralarından maymunlar, domuzlar ve tağuta tapanlar çıkardığı kimseler. İşte bunlar, yeri (durumu) daha kötü olan ve doğru yoldan daha ziyade sapmış bulunanlardır." [10]

Allah'ın lanet ve gazabına duçar olmuş bu topluluğun; uluslararası kınamalar, çağrılar aracılığıyla yaptıklarına son vereceklerini umut eden içimizdeki Yahudiler, Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* şu ayetlerine kulak vermelidirler:

"Kendilerine kitap verilenlerden Allah'a ve ahiret gününe inanmayan, Allah ve Rasûlü'nün haram kıldığını haram saymayan ve hak dini kendine din edinmeyen kimselerle, küçülerek elleriyle cizye verinceye kadar savaşın." [11]

"Biz, kitapta İsrailoğulları'na: 'Sizler, yeryüzünde iki defa fesat çıkaracaksınız ve azgınlık derecesinde bir kibre kapılacaksınız' diye bildirdik. Bunlardan ilkinin zamanı gelince, üzerinize güçlü kuvvetli kullarımızı gönderdik. Bunlar, evlerin arasında dolaşarak (sizi) aradılar. Bu, yerine getirilmiş bir vaad idi. Sonra onlara karşı size tekrar (galibiyet ve zafer) verdik; servet ve oğullarla gücünüzü arttırdık; sayınızı daha da çoğalttık. Eğer iyilik ederseniz kendinize etmiş, kötülük ederseniz yine kendinize etmiş olursunuz. Artık diğer cezalandırma zamanı gelince, yüzünüzü kara etsinler, daha önce girdikleri gibi yine Mescid'e (Süleyman Mabedi'ne) girsinler ve ellerine geçirdikleri her şeyi büsbütün tahrip etsinler (diye, başınıza yine düşmanlarınızı musallat kıldık). Belki Rabbiniz size merhamet eder; fakat siz eğer yine (fesatçılığa) dönerseniz, biz de sizi yine cezalandırırız. Biz cehennemi kâfirler için bir hapishane yaptık." [12]

"Allah, ehli kitaptan, onlara (müşrik ordularına) yardım edenleri kalelerinden indirdi ve kalplerine korku düşürdü; bir kısmını öldürüyor, bir kısmını da esir alıyordunuz. Allah, onların yerlerine, yurtlarına, mallarına ve ayak basmadığınız topraklara sizi mirasçı yaptı. Allah'ın her şeye gücü yeter." [13]

Siz; onların ister bir kısmını kınayın, isterseniz bir kısmını kayırın Musevileri ayrı tutun... Ne yaparsanız yapın, zihnen dahi Yahudi olsanız, Yahudilerin milletine tabi olup 'ben Yahudiyim' demedikçe sizden razı olmazlar.

Sosyal Bilimlerin Karşılık Bulmakta Aciz Kaldığı Sendrom

İnsanın celladına âşık olmasına veya ona duyduğu hayranlığa *'Stockholm sendromu'* denildiğini biliyoruz. Lakin insanın cellatlar celladına ümit bağlamasına, ondan yardım bekleyip idamdan kendini kurtarmasını talep etmeye ne denildiğini hâlâ bilmiyoruz. Bu sendroma bir isim bulununcaya dek biz buna *'insanın bayağılaşması'* ya da *'kendine hakaret etmesi sendromu'* diyelim.

İçimizdeki(!) sefihlerden bir kısmı BM'den, bir başkası ABD'den, bir güruh Avrupa'dan İsrail'i kınamasını, boykot ve yaptırım uygulamasını talep ediyor. Hayal kırıklığına uğradıklarını, demokrasi beşiği Batı'dan *'daha açık ve anlaşılır'* tepkiler beklediklerini dillendiriyorlar.

8. 2/Bakara, 120
9. 3/Âl-i İmran, 112
10. 5/Maide, 60
11. 9/Tevbe, 29
12. 17/İsra, 4-8
13. 33/Ahzab, 26-27

Yazımızın girişinde belirttiğimiz bir hakikati yinelemek istiyoruz. Bu sorunun çözülmesi için görünürde sesi en çok çıkanlar, bu sorunun devamındaki asıl aktörlerdir.

İsrail terör ve vahşet devletini İslam coğrafyasının bağrına saplayan ve İsrail'in de varlık amacına uygun davrandığını düşünen Batı, neden İsrail'i kınasın?

Ayrıca kendisinden kınama beklenen hangi ülke İsrail'den vahşet yönünden geri kalmıştır?

Ey münafıklar! Acaba şecaat arz edeyim derken, sirkatinizi mi söylediniz? Yoksa yine dilde yaptığınız hata sizi ele mi verdi?

"Biz dileseydik onları sana gösterirdik de, sen onları yüzlerinden tanırdın. Andolsun ki sen onları konuşma tarzlarından tanırsın. Allah işlediklerinizi bilir." [14]

Çağrıda bulunduğunuz BM hangi ülkelerden müteşekkil?

BM'nin asli unsuru olan ve biri dahi *'Hayır'* derse 192 ülkenin *'Evet'*ini hiçe çıkaran baş cellatların mı Gazzelileri İsrail'in elinden kurtarmasını bekliyorsunuz?

ABD'nin Afganistan ve Irak'ta yaptıklarını tasvip mi ediyorsunuz yoksa? Değilse iti, ite şikayet etmenin mantığı nedir? Yoksa efendileriniz Afganistan ve Irak mezalimi hakkında konuşmayı yasakladı mı size?

Çin'in; Doğu Türkistanlılara yaptığı ve hâlen yapıyor olduklarını da mı bilmiyorsunuz? Öyleyse Çin'in hangi yüzle kınanma yayınlamasını bekliyorsunuz? İsrail demez mi; *'Sizden iyi olmasın ama sizi örnek alıyoruz efendim'* diye?

Sırplar Srebrenitsa'da Boşnaklardan 8500 insanı 5 gün içinde BM gözetiminde katletmedi mi?

Rusya'nın Kafkasya Müslümanlarına yaptıkları! Gerçi devletiniz, Rusya'yla arayı düzeltti düzelteli siz Çeçen cihadını gündeminizden atmıştınız değil mi? Bu hatırlatma için özür diliyoruz!

Fransa'nın Afrika'da yaptıklarını, Fransız askerlerin gözetiminde Hıristiyanların, Müslümanları kesmesini, İsrail'in yüz sene daha çalışsa

Fransa'ya ve vahşetine yetişemeyeceğini de mi bilmiyorsunuz?

Bu beşlinin hâli, Salih *aleyhisselam* kavmindeki şaki çeteye ne kadar da çok benziyor.

"O şehirde dokuz kişi (elebaşı) vardı ki, bunlar yeryüzünde bozgunculuk yapıyorlar, iyilik tarafına hiç yanaşmıyorlardı. Allah'a and içerek birbirlerine şöyle dediler: 'Gece ona ve ailesine baskın yapalım (hepsini öldürelim); sonra da velisine: 'Biz (Salih) ailesinin yok edilişi sırasında orada değildik, inanın ki doğru söylüyoruz' diyelim.' " [15]

Yeryüzünü ifsat edip, ıslah etmemek için inşa edilmiş yapılardan medet umanlar; hem onların vahşetlerini örtmek suretiyle onlara ortak olmuş, hem de onların dünya efendilerini zımnen kabul ederek bu vahşetin müsebbibleri arasında yerlerini almışlardır.

Filistin Davası ve Sanal Kahramanlıklar

Yahudi sorununun ve Filistinli mazlumların çektikleri sıkıntıların bir sebebi de bu sorunu sanal mücahidlerin, miting şehidlerinin, slogan ağabeylerinin ve pankart cemaatlerinin sahiplenmesidir. İsrail devleti bu insanların Filistin için bağırıp çağırmak dışında bir şey yapamayacaklarını görüyor ve biliyor olmanın verdiği güvenle, terör ve vahşetini her saldırıda biraz daha arttırıyor.

Maalesef Filistin meselesi, sanal kahramanların aralarında bölüşemediği girift bir mesele hâlini almıştır.

Filistin'e gidip o mazlumların yanında İsrail'e karşı savaş yok, Gazze'de veya herhangi bir Filis-

14. 47/Muhammed, 30

15. 27/Neml, 48-49

tin şehrinde ölüm korkusuyla yaşamak yok, bir sabah uyandığınızda yarına dair bütün umutlarınızın yıkılmış olduğunu görmek yok... Korkmayın! Gençlerinizin, Filistin'e gidip buradaki kutsal(!) çalışmalarınızın aksama endişesi yok!

Bu nifak siyasetinin; Afganistan, Çeçenistan, Irak gibi topraklarda yaşanan zulümlere karşı tutumlarının tutarsız olduğunu anlamamız için Filistin meselesi turnusol görevi görmektedir.

Saydığımız ülkelerdeki mezalim hususunda hassasiyet, onlar için tehlikeler içeriyor. Öncelikle efendileri bu topraklara mesafeli yanaşıyor. Hafazanallah devlet kadrolarından paralel yapı tasfiye ediliyorken, kendi adamlarını yerleştirme çalışmaları tehlikeye girebilir!

Ayrıca bu bölgelerde var olan direniş, adam istiyor, miting değil! Yıllarca çalışılıp kazanılmış(!) gençler, bu furyaya kapılıp o bölgelere gidebilirler.

Bu kafa yapısına sahip miting kahramanlarının Filistin meselesini üstlenmelerinden en çok memnun olan İsrail'dir. Bundan kimsenin şüphesi olmasın.

Antisemitizm Bataklığı

Vahyin nurundan uzaklaşmış, Allah Rasûlü'nün *sallallahu aleyhi ve sellem* dışında rehberlikler peşinde koşanların, düşmanlarının kavramlarıyla düşünmeleri, o dille konuşmaları; onları çözümün değil, var olan sorunun parçası yapar.

Şimdi şu ayetlere dikkat edelim:

"Bir zamanlar: 'Ey Musa! Biz Allah'ı açıkça görmedikçe asla sana inanmayız' demiştiniz de bakıp durur olduğunuz hâlde hemen sizi yıldırım çarpmıştı. Sonra ölümünüzün ardından sizi dirilttik ki şükredesiniz." [16]

"İçinizden Cumartesi günü azgınlık edip de, bu yüzden kendilerine: 'Aşağılık maymunlar olun!' Dediklerimizi elbette bilmektesiniz." [17]

Kur'an'da buna benzer ayet çok fazladır. Kendilerinden binlerce yıl önce yaşamış atalarının cürümlerini, Medine Yahudileri işlemiş gibi onlara hitap edilmiştir. Mesela, Kur'an'da çokça tekrar eden *'Peygamber öldürmek'* Medine Yahudilerinin fiili değildir. Ancak Allah *subhanehu ve teâlâ*; Peygamber öldüren, Cumartesi yasağını avlanmak için çiğneyen, kitabı tahrif eden, Musa'ya *aleyhisselam* eziyet edenlerin fiillerini onlara yüklemiştir. **Çünkü onlar; atalarının bu fiillerinden beri olduklarını ilan etmemiş, onların yolu üzere yaşamaya devam etmişlerdi... Atalarının yoluna razı olmaları, Allah'ın onları aynı kategoride değerlendirmesine neden olmuştu.**

Bugün İsrail Yahudilerini kınayanlar, kınama cümlelerinden daha ziyade Antisemitist olmadıklarını, Musevilerle İsrail'i ayırdıklarını, İsrail'de bulunan Yahudilerin çoğunun Siyonist zulmünden rahatsız olduklarını anlatıyorlar. Aşağılık kompleksi ve Batılıların eleştiri oklarına hedef olmama gayesi; bu trajikomik durumu ortaya çıkarıyor. Yahudilikle hiç ilgisi kalmamış birkaç ateist, liberal ya da komünist entelin İsrail kınamasını da; bu vahiy anlayışından uzak davranışlarına dayanak kılıyorlar.

Bu zulme sükût eden, bu barbar yaratıkları seçimlerle iş başına getiren, bunlara yardımda bulunan herkes; cephede Gazzelilere bu zulmü yapanlarla aynı kategoridedir.

Bu zulme sükût eden, bu barbar yaratıkları seçimlerle iş başına getiren, bunlara yardımda bulunan herkes; cephede Gazzelilere bu zulmü yapanlarla aynı kategoridedir. Bu zulmü kınayan Yahudilikle ilgisi kalmamış entelektüelin kınamaları; Yahudi patentli Antisemitizm bataklığına düşmemize neden olmamalıdır. Bugün var olan terör ve vahşet devletinin yaptıklarının uşr-ü mi'şarını yapmayan Medineli Yahudilere dahi Rabbimiz şöyle hitap ediyordu:

"De ki: Allah katında yeri bundan daha kötü olanı size haber vereyim mi? Allah'ın lanetlediği ve gazap ettiği, aralarından maymunlar, domuzlar ve tağuta tapanlar çıkardığı kimseler. İşte bunlar, yeri (durumu) daha kötü olan ve doğru yoldan daha ziyade sapmış bulunanlardır." [18]

---

16. 2/Bakara, 55-56
17. 2/Bakara, 65
18. 5/Maide, 60

İçimizdeki Müslüman kimlikli, Yahudi zihniyetli zevatın her konuşmalarında Antisemitist olmadıklarını vurgulamaları, İsrail'in elini güçlendiriyor. Bu sorunun çözümüne dair her konuşan, zahiren aynı mahalleden olanların söylemleriyle mahkûm ediliyor.

Dünyada kendini İslam'a nispet eden topluluklara zulmü meslek edinmiş devletlerin asıl başarılı oldukları alan; kendilerinin sebep oldukları sorunların çözümünün yine kendi belirledikleri kavramlarla konuşulmasını sağlamalarıdır.

Bunun en güzel örneği *'sivil'* kavramıdır. Ellerinde bulunan son teknoloji ürünleriyle halkları soykırıma tabi tutanlar, insanların meşru müdafaa hakkını uydurdukları *'sivil'* kavramıyla ipotek altına almışlardır. Onlara göre sivil, asker olmayandır. Oysa İslam'da sivil; savaşa destek vermeyen yaşlı, kadın, çocuk ve din adamlarıdır. Katliam yapanlara destek mitingleri düzenleyen, oy vermek suretiyle yönetime getiren, çoğu zaman da yapılanları açıktan savunan insanlar savaşçı hükmündedirler. Üstün teknolojiyle cephe savaşına son veren güçler, literatüre soktukları *'sivil'* kavramıyla âdeta müdafaa hakkını ortadan kaldırmışlardır. Daha acı olanıysa; mazlumlarla dindaş olduklarını iddia edenlerin, *'sivil'* kavramı uydurmasıyla işgale ve vahşete direnenleri eleştirmeleridir!

Antisemitizm de Yahudi eliyle tedavüle sokulan, vahyin ölçüleriyle uyuşmayan ve bu sorunun devamı için İsrail'in elini güçlendiren kavramlardandır.

Bu Mücadele Hamas ve İhvan'la Devam Edemez!

Mustaz'afların ve mazlumların iniltilerine son verecek olan şey; Rabbani bir metotla mücadele ve Allah'ın yardımıdır. Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* yardımına ulaşmanın yolu vahiyle belirlenmiştir. Bu şartları bu yazıya sığdırmak mümkün değildir. Bunlardan vakıamızla direkt ilgisi bulunan birkaç maddeye değinmek istiyoruz.

"Allah, sizlerden iman edip iyi davranışlarda bulunanlara, kendilerinden öncekileri sahip ve hâkim kıldığı gibi onları da yeryüzüne sahip ve hâkim kılacağını, onlar için beğenip seçtiği dini (İslâm'ı) onların iyiliğine yerleştirip koruyacağını ve (geçirdikleri) korku döneminden sonra, bunun yerine onlara güven sağlayacağını vadetti. Çünkü onlar bana kulluk ederler; hiçbir şeyi bana eş tutmazlar. Artık bundan sonra kim inkâr ederse, işte bunlar asıl büyük günahkârlardır." [19]

Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* yardımı dört şarta bağlanmıştır. İman, salih amel, sadece Allah'a ibadet ve şirk koşmamak...

Bu şartları kendilerinde bulunduranlar ve bu şartları ilke edinip mücadele edenler Allah'ın vaadinin muhataplarıdırlar. İhvan ve Hamas gibi demokrasi şirkine bulaşan, insanları, Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* yaratmayla yan yana zikrettiği en bariz sıfatı olan emir/hüküm/teşri/kanun koyma sıfatını partilerine isteyenler, bu vaadden en uzak olanlardır.

"Andolsun, sizler güçsüz olduğunuz hâlde Allah, Bedir'de de size yardım etmişti. Öyle ise, Allah'tan sakının ki O'na şükretmiş olasınız. O zaman sen, müminlere şöyle diyordun: 'İndirilen üç bin melekle Rabbinizin sizi takviye etmesi, sizin için yeterli değil midir?' Evet, siz sabır gösterir ve Allah'tan sakınırsanız, onlar (düşmanlarınız) hemen şu anda üzerinize gelseler, Rabbiniz, nişanlı beş bin melekle sizi takviye eder. Allah, bunu size sırf bir müjde olsun ve kalpleriniz bu sayede rahatlasın diye yaptı. Zafer, yalnızca mutlak güç ve hikmet sahibi Allah katındandır." [20]

Burada ise yardım; *'Sabır ve Takva'* şartlarına bağlanmıştır. Takva sakınmaktır, ki bunun başında şirk gelir. Sabır ise Allah'ın kaderi ve imtihanların zorluğuna karşın, şeriata dayanarak direnmek ve sebat etmektir.

Mekke'nin en zorlu dönemlerinde, kendini ve ashabını rahatlatacak teklifler karşısında Allah

---

19. 24/Nur, 55

20. 3/Âl-i İmran, 124-126

Rasûlü'nün *sallallahu aleyhi ve sellem*: *"…Ben bununla*[21] *gönderilmedim. Ya benim getirdiğime iman edersiniz ya da Allah aramızda hükmedinceye kadar* ***sabredeceğim.****"* sözü sabra örnektir. Allah'ın yardımı için müşriklerin tekliflerine direnmek ve şeriatın dışına çıkmamak, sabırdır. Hamas ve İhvan, *'Bizim sistemimizin içinde var olun, demokratik seçimlere katılın, partileşin ki sizi tanıyalım, meşru hareketler olarak kabul edelim'* tekliflerine sabır gösterememişlerdir.

Kendini kabul ettirme ve özellikle *'Ben falanca cemaatler gibi radikal değilim'* çabası, iki yapıya da aklın zorlanacağı işler yaptırmıştır. Hamas'ın; görev başına gelir gelmez, şeriat talep eden İbni Teymiyye Mescidi'ni Cuma namazında basması, minberde hutbe veren Şeyhini hunharca katletmesini, aklıselim insanlar unutmadılar.

Mursi'nin seçim sürecinde *'Hıristiyanlarla aramızda itikadi bir farklılık yoktur. Kinetik bir ihtilaf içindeyiz'* sözleri kulaklarımızda çınlamakta, ilk icraat olarak tank üstünde Sina Mücahidlerine çıkartma yapmasını, hatırlamaktayız. Uğruna tanklara çıktığı rejim, yaranmaya çalıştığı ve bu uğurda *'Allah üçün üçüdür'* diyenlerle itikadi fark görmeyecek kadar pervasızlaşabildiği Batı, ona izzeti kâfirlerin yanında arayan herkesin karşılaşacağı acı sonu göstermiştir.

Maalesef Filistin meselesini; ismen ayrı, hakikatte tek yapı olan bu cemaatler, tekeline almışlardır. Farklı sesler ise İbni Teymiyye Mescidi ve Sina'da bulunan grupların akıbetiyle karşı karşıya kalmaktadır.

O topraklarda, Allah'ın yardımına mazhar olabilecek Rabbani menhece sahip olan, modern cahiliyenin şirklerine bulaşmamış ve Batı'ya yaranma siyasetinden ziyade Yahudilerle mücadeleyi önceleyen mücahid grupların varlığı, bu sorunun çözümünde etkili olacaktır.

Gerek tarih gerek de vakıamız menheclerine şirk bulaştıranların **hiçbir şey** elde edemedikleri, tamam dedikleri her noktada tabi oldukları menhecin darbeleri altında inledikleri zamanların örnekleriyle doludur.

Asrın putu olan demokrasi, nasıl bir sihirse, her bölgede yeni yapılar, bir diğerinin zillet ve başarısızlıklarını destanlaştırmakta(!) ve her geçen gün bir yenisi bu kervana katılmaktadır.

Adı yanlış konulmuş, çerçevesi hatalı çizilmiş, mücadele metotları vahye uygun olmayan konforunu bozmak istemeyen sanal kahramanların kullandığı bir sorundur İsrail/Yahudi sorunu.[22]

Bu nedenle sorun çözülmüyor, Yahudi vahşetini ilerletiyor ve Filistinli mazlumların iniltileri kulaklarda yankılanıyor.

Bu meseleyi çıkarlarına alet eden azınlık bir şer şebekesi müstesna, genelde bilinçsiz topluluklar soruna duyarlılık adına çözümün değil sorunun ilerlemesinin parçası oluyorlar.

Rabbimiz! Sen İsrail barbarlığına son ver!

Filistinli mazlumların yardımcısı ol!

O topraklarda cahiliyeden arınmış, *'Takva ve Sabır'* ehli Müslümanların bu meseleyi sahiplenmesine fırsat ver!

---

21. *Daru-n Nedve'ye girme, güzel kadınlarla evlenme, zengin olma, kavimlere efendi olma vb.*

22. *Bu sorunun girift hâle gelmesindeki ciddi etkenlerden biri Mescid-i Haram ve Mescid-i Nebevi'nin Âl-i Selul tarafından işgalidir. İkisi de Mescid-i Aksa'dan çok daha değerli olan bu kutsal beldelerin Yahudilerden daha tehlikeli olan Âl-i Selul tarafından işgal edilmiş olması bir türlü İslam âleminin gündemine girememektedir.*

Mescid-i Aksa'nın işgali ve İsrail'in yaptıkları bu asli gündemi perdelememelidir. Ümmetin bilinçleneceği, tek vücut olabileceği tek yer Mescid-i Haram ve Kâbe'dir.

Başyazılarımızda sıkça vurguladığımız bu konu; sanal kahramanlıkları için Filistin davasını sahiplenen, puşili-pankartlı mücahidlerin(!) ilgisini çekmemektedir.

Avrupa Yahudilerinin İsrail'e yerleşmesi için özel çaba içinde olan İngilizlerin Âl-i Selul'e olan ilgisi ve Suudi politikaları bilinmektedir. İslam âlemiyle ilgili her direnişi terör faaliyeti kabul eden, yardım faaliyetlerini teröre yardım kapsamında değerlendiren Batı'nın tek istisnası Filistin meselesidir. Bu mesele zihnî, kavramsal ve mücadele metotları yönünden o denli kuşatılmıştır ki korkacakları hiçbir yön kalmamıştır.

Alışıldık metodun dışına ilk defa Mavi Marmara harekatıyla çıkılmıştır. İsrail'in bu girişime müdahalesinin boyutlarını ve bununla yetinmeyip yerli Siyonistlerle işi hükümet devirmeye kadar ilerletmesine şahit olduk. Çünkü ilk defa, alışılmış Filistin mücadelesi metotlarının dışına çıkılmıştı.

ozcanyildirim@tevhiddergisi.com | ÖZCAN YILDIRIM

-1-

Ondan Ancak Mümin Korkar!

Bugün bizleri korkuya iten etken, hakiki anlamda münafıklığa götürecek olan amelî nifak olmalıdır. Her masiyet, küfre açılan bir kapı olduğu gibi, her amelî nifak da itikadi nifaka götürür. Bu sebeple, sahabe ve selefin bizlere miras bıraktığı bu korkuyu, kirlenmiş ve kibir saplantısına girmiş kalplerimizde yeniden ihya etmeliyiz.

Allah'a hamd, Rasûlüne salât ve selam olsun…

İslam toplumunun, İslami hareketin içerisinde varlığını devam ettiren ve ne zaman ortaya çıkacağı belli olmayan gizli bir hastalıktır nifak. Peygamberin *sallallahu aleyhi ve sellem* Medine'ye hicretinden itibaren startını verdikleri ve ümmetin de yer yer taaccüb ile şahit oldukları nifakın itikadi veya amelî serüveni günümüzde de devam etmektedir.

O günden bugüne İslam'ı en çok baltalayan, içimizde olan nifak hareketi olmuştur. En çok zarara uğratan olmasına karşılık içimizde yaşayan bir güruh olmaları hasebiyle, Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* nifak ehli hususunda titiz ve hassas davranmıştır. Çünkü *'ben buradayım'* diyecek kadar cesareti olmayan, korkak, kıvrak zekalı, manevralarını iyi yapan bir grup ile karşı karşıyadır bu dava...

Allah *subhanehu ve teâlâ* bir taraftan ***"Asıl düşman onlardır. Onlardan sakının"*** [1] diye buyururken, bir taraftan da ***"Onlar içinizden bir gruptur"*** [2] diye buyurması bizleri bir kere daha bu tehlikeli harekete karşı müteyakkız pozisyona getirmelidir.

Selef-i Salihin'in *'Ondan ancak mümin korkar, münafık emin olur'* tavsiyesine binaen, âcizane mülahazalarımızı paylaşmaya çalışacağız.

Öncelikle lugat kavramı üzerinde yoğunlaşacağımız bu hareketin türlerini, çıkış sebeplerini, özelliklerini, İslam toplumu içerisindeki dönüm

1. *63/Munafikun, 4*
2. *24/Nur, 11*

noktalarında göstermiş oldukları tavırları, İslam toplumunun onlara karşı olan tutumlarını, psikolojik, fikirsel, duygusal ve ahlaki yapılarını ele almaya çalışacağız inşallah.

Lugat ve Istılah/Terminoloji Yönüyle Nifak

Lugatta nifak, نفق (Ne-Fa-Ka) kökünden türemiştir. Bu kelimeden türemiş bir çok kelime de vardır. Nefaka, bir şeyin bitip tükenmesi, tarla faresinin veya köstebeğin yuvasından çıkması manasına gelmektedir. Araplar iki kapılı eve, iki ucu olan tünele veya alt geçite de bu kelimeden türeyen *'Nefak'* demişlerdir. Ayrıca tarla faresinin tehlike anında kaçabilmek için birden fazla delik açmasına, hazırladığı yuvaların üstünü hızlı kaçabilmek için ince tabaka ile örtmesine de bu kelimeden türeyen isimleri ıtlak etmişlerdir. Aynı şekilde münafık da, içinde beslemiş olduğu, açığa çıkmasından korktuğu hasletleri ikili oynayarak gizlemeye çalışır.

Nifak, kişinin kalben inanmadığı bir şeyi; karşı tarafı aldatmak ve kendisinin korktuğu, çekindiği mevcut bir güce veya iktidara karşı savunma aracı olarak kullanmasıdır.

Kısacası lugat yönüyle nifak, sahiplerinin karakterleri ile tamamen örtüşen bir kelimedir. Öyle ki, sadece lugat yönüyle ele alındığında dahi, Kur'an'ın resmettiği ve insanı hayretler içerisinde bırakan karakter tiplemesi ortaya çıkmaktadır.

Nifak kavramı, cahiliye döneminde ıstılahi olarak kullanılmamaktaydı. İslam geldikten sonra bu kelimenin manasına paralel olarak imanı dil ile ikrar eden, fakat kalbinde küfrü gizleyen kimselere ıtlak etti.

El-Curcanî, Et-Ta'rifât isimli eserinde şöyle der: *'Nifak, imanı dil ile izhar edip, küfrü ise kalben gizlemektir.'* [3]

İbni Manzur ise, bu kelimenin cahiliye döneminde bu kavrama binaen kullanılmadığını, ileriki dönemlerde İslami bir terim hâline geldiğini söyledikten sonra, nifak kelimesini *'imanı açığa vurup, küfrü gizlemek'* olarak tanımlamıştır.

İbni Kesir bu kavramı: *'Hayrı açığa çıkarıp, şerri gizlemek'* şeklinde tanımlarken, İbni Hacer: *'Bâtının zahire zıt olması'* olarak tanımlamıştır.

İmam İbni Arabi El-Maliki ise: *'Kalpteki inancın, söz ve fiilî olarak aksini göstermek'* olarak tanımlamıştır.

Kur'an-ı Kerim de bu kelimeyi bu manalarda kullanmıştır. Yani, bir kimsenin kalben inanmadığını, benimseyemediğini, özümseyemediğini dili ile söylemesi, ifade etmesidir.

Bunu en açık, Bakara suresindeki şu ayetlerde görmekteyiz:

"İnsanlardan bazıları da vardır ki, inanmadıkları hâlde 'Allah'a ve ahiret gününe inandık' derler. Allah'ı da, iman edenleri de aldatmaya çalışırlar. Oysa kendilerinden başkasını aldatamazlar da, bunun farkında değiller." [4]

Ayetten de anlaşıldığı üzere nifak, kişinin kalben inanmadığı bir şeyi; karşı tarafı aldatmak ve kendisinin korktuğu, çekindiği mevcut bir güce veya iktidara karşı savunma aracı olarak kullanmasıdır.

Nifak Türleri

Âlimler nifak kavramı üzerinde taksimata gitmişlerdir. Bir kısmı bunu, büyük ve küçük nifak; bir kısmı da itikadi ve amelî nifak olarak isimlendirmişlerdir. İtikadi nifak, sahibini İslam dairesinden çıkarırken, amelî nifak ise sahibini İslam dairesinden çıkarmaz. Fakat amelî nifakın her halükârda sahibini itikadi nifaka kadar götürme tehlikesi mevcuttur.

a. İtikadi Nifak/Büyük Nifak

İtikadi nifak, kişinin Allah'a ve Rasûlü'ne iman etmediği hâlde bunu gizleyerek, dili ile iman ettiğini izhar etmesidir. Bu nifakın en üst mertebesi olup, kişiyi İslam dairesinden çıkarır. Bu nifak çeşidi, Rasûlullah sallallahu aleyhi ve sellem zamanında ortaya çıkan ve Abdullah b. Ubeyy b. Selul ve izini sürenlerin bayraktarlığını yaptığı bir nifak çeşididir.

Bunların kâfir olduğuna hükmeden, onların ebedî cehennemlik olduğunu, hatta kâfirlerden

3. Et-Ta'rifât, s. 127

4. 2/Bakara, 8-9

bile daha çetin bir azaba uğrayacağını belirten ayetler çok fazladır.

"İnsanlardan bazıları da vardır ki, inanmadıkları hâlde 'Allah'a ve ahiret gününe inandık' derler. Allah'ı da, iman edenleri de aldatmaya çalışırlar. Oysa kendilerinden başkasını aldatamazlar da, bunun farkında değiller." [5]

"Münafıklara, kendileri için acı bir azap olduğunu müjdele!" [6]

"Münafıklar, Allah'ı aldatmaya çalışırlar. Halbuki Allah, onların oyunlarını başlarına geçirecektir." [7]

"Münafıklar sana geldiklerinde: Şahitlik ederiz ki sen Allah'ın Peygamberisin, derler. Allah da bilir ki sen elbette, O'nun Peygamberisin. Allah, münafıkların kesinlikle yalancı olduklarını bilmektedir. Onlar; yeminlerini kalkan edindiler de Allah'ın yolundan alıkoydular. Gerçekten yaptıkları işler ne kötüdür. Bunun sebebi, onların önce iman edip sonra inkâr etmeleridir. Bu yüzden kalpleri mühürlenmiştir. Artık onlar hiç anlamazlar." [8]

"Allah erkek münafıklara da kadın münafıklara da kâfirlere de içinde ebedî kalacakları cehennem ateşini vâdetti. O, onlara yeter. Allah onlara lânet etmiştir! Onlar için devamlı bir azap vardır." [9]

"Şüphe yok ki münafıklar cehennemin en alt katındadırlar. Artık onlara asla bir yardımcı bulamazsın." [10]

"Ey Peygamber! Kâfirlere ve münafıklara karşı cihad et, onlara karşı sert davran. Onların varacakları yer cehennemdir. O ne kötü bir varış yeridir! And olsun ki, Müslüman olduktan sonra inkâr edip küfür sözünü söylemişler iken, söylemedik diye Allah'a yemin ettiler, başaramayacakları bir şeye giriştiler; Allah ve Peygamberi bol nimetinden onları zenginleştirdi ve öç almaya kalktılar. Eğer tevbe ederlerse iyiliklerine olur; şayet yüz çevirirlerse, Allah onları dünya ve ahirette can yakıcı azaba uğratır. Ve onlar için yeryüzünde bir dost ve yardımcı yoktur." [11]

Ayetlerden de anlaşılacağı üzere, münafıkların küfürleri, kâfirlerin küfründen daha çirkindir. Çünkü Rasûl'e ve müminlere iki yüzlülük yapmak, onları kandırmaya çalışmak, içlerindeki besledikleri kini süsleyip, iman gibi sunmaktan daha habis bir küfür olamaz. Bu sebeple Allah subhanehu ve teâlâ onların cehennemdeki yerini de en alt tabaka olarak hazırlamıştır.

İtikadi Nifakın Türleri

İtikadi nifakın türleri ile alakalı şeriatın naslarına bakıldığında bunun bir çok çeşidi olduğunu görmekteyiz:

"1. Rasûlullah'ı sallallahu aleyhi ve sellem *yalanlamak,*

2. Rasûlullah'ın sallallahu aleyhi ve sellem *getirdiklerinin bir kısmını yalanlamak,*

3. Rasûlullah'a sallallahu aleyhi ve sellem *buğz etmek, ona kin beslemek, ondan hoşlanmamak ve ondan nefret etmek.*

4. Rasûlullah'ın sallallahu aleyhi ve sellem *getirdiklerinin bir kısmına buğz etmek, ondan hoşlanmamak ve ondan nefret etmek.*

5. Rasûlullah'ın sallallahu aleyhi ve sellem *dinine uyanların azalmasına sevinmek ve bundan hoşnut olmak.*

5. 2/Bakara, 8-9
6. 4/Nisa, 138
7. 4/Nisa, 142
8. 63/Munafikun, 1-3
9. 9/Tevbe, 68
10. 4/Nisa, 145
11. 9/Tevbe, 73-74

6. Rasûlullah'ın sallallahu aleyhi ve sellem dininin üstün gelmesini çirkin görmek ve bundan hoşnut olmamak." [12]

Bunların hepsi, büyük nifak veya itikadi nifak başlığı altına girmektedir. Kur'an ve Sünnet de bunların hepsine şahitlik etmektedir. Bu durumları gerçekleştiren kim olursa olsun, İslam dininden çıkmış olur.

Bu tip münafıklar, özellikle İslam'ın, iktidar sahibi olduğu dönemlerde ortaya çıkmaktadır. Müslümanlar, Medine'ye hicretten sonra bir güç oldukları zaman ortaya çıkan münafıkların kötü hasletlerini Allah *subhanehu ve teâlâ* Kur'an'da Rasûl'e ve müminlere açık bir şekilde deşifre etmiştir ki buna yazımızın ilerleyen bölümünde değineceğiz inşallah.

b. Amelî Nifak/Küçük Nifak

Bu nifak türü de sahibini dinden çıkarmayan, kişinin iman dairesinde iken münafıkların yaptığı birtakım amelleri yapmasıdır. Fakat unutulmamalıdır ki her amelî nifak, itikadi nifaka kapı aralar ve ona götürür. Tıpkı küçük küfrün, büyük küfre kapı araladığı gibi. Zaten bazı âlimler de nifakın küfür gibi olduğunu, dolayısıyla küfrün küçük ve büyük olarak ayrıldığı gibi nifakın da bu şekilde ayrıldığını söylemişlerdir.[13]

Unutulmamalıdır ki her amelî nifak, itikadi nifaka kapı aralar ve ona götürür. Tıpkı küçük küfrün, büyük küfre kapı araladığı gibi. Zaten bazı âlimler de nifakın küfür gibi olduğunu, dolayısıyla küfrün küçük ve büyük olarak ayrıldığı gibi nifakın da bu şekilde ayrıldığını söylemişlerdir.

Bu bağlamda nakledilen hadislere bakıldığında bu ayrımın şeriatta da mevcut olduğunu görmekteyiz.

"Dört haslet kimde bulunursa, o kimse tam bir münafık olur. Kimde de bu hasletlerden birisi bulunursa, onu terk edinceye kadar onda nifak hasletlerinden birisi bulunmuş olur. Kendisine bir şey emanet edildiğinde emanete ihanet eder, konuştuğunda yalan söyler, söz verdiğinde sözünde durmaz, husumet edince haddi aşar." [14]

"Münafığın alameti üçtür: Konuştuğunda yalan söyler, söz verdiğinde yerine getirmez, kendisine emanet verildiğinde ihanet eder." [15]

İmam Nevevi'nin *rahimehullah* bu hadise yapmış olduğu şerh ise, bu meselenin künhü niteliğindedir:

'Bu hadis ilim adamlarından bir topluluğun müşkil (açıklaması zor) saydığı hadislerdendir. Çünkü sözü geçen bu hasletler tasdikinde hiçbir şüphe bulunmayan, tasdik eden (mümin) Müslümanda da bulunan hasletlerdir. İlim adamlarının icma ettikleri üzere kalbi ve diliyle tasdik edip, bu hasletleri işleyen bir kimse aleyhine kâfir hükmü verilmez, ***o aynı zamanda cehennemde ebediyen kalacak bir münafık da değildir.*** *Çünkü Yusuf'un aleyhisselam kardeşlerinde bütün bu hasletler toplanmıştı. Aynı şekilde bunların bir kısmı ya da tamamı seleften ve âlimlerden bazı kimselerde de bulunmuştu.*

Diğer taraftan -yüce Allah'a hamd olsun ki- bu hadisin anlaşılmayacak (müşkil) bir tarafı da yoktur ama ilim adamları anlamı hususunda ihtilaf etmişlerdir. Muhakkiklerin ve çoğunluğun yaptığı açıklama, aynı zamanda sahih ve tercih edilen kanaattir. Buna göre hadisin anlamı şudur: Bu hasletler münafıklığın hasletleridir. Bunlara sahip olan bir kimse, bu hasletler bakımından münafıklara benzer, onların ahlakı ile ahlaklanmış olur. Çünkü münafıklık, içinde gizlediğinin aksini açığa vurmaktır. Bu anlam ise, bu hasletlere sahip olan kişilerde bulunur. Buna göre kişinin münafıklığı, kendisi ile konuştuğu, kendisine söz verdiği, kendisine emanet bıraktığı, kendisi ile tartıştığı ve ahitleştiği insanlara karşı söz konusu olur. Yoksa o İslam'da Müslüman olduğunu açığa vururken içinde küfrü gizleyen bir münafık değildir. Nebi de bununla, böyle bir kimsenin cehennemin en alt basamağında ebedî kalacak kâfirlerin münafıklığı türünden bir münafık olduğunu da kast etmiş değildir.

Rasûlullah'ın sallallahu aleyhi ve sellem 'Katıksız münafık olur' buyruğuyla bu hasletler sebebiyle münafıklara ileri derecede benzediği kast edilmiştir. Kimi ilim adamı şöyle demektedir: 'Bu hüküm, bu hasletlerin kendisinde yoğun ve baskın bir şekilde bulunduğu kişi hakkındadır. Bu hasletler kendisinde nadiren görülen kimse ise bunun kapsamına girmez. İşte

12. Mecmuatu't Tevhid

13. Bkz. Şeyhul İslam İbni Teymiyye'nin El-İmanu'l Evsat isimli eseri, s. 72 Daru't Tayyibe Baskısı

14. Buhari, Müslim

15. Buhari, Müslim

hadisin anlamı ile ilgili olarak tercih edilen kanaat budur.

İmam Ebu İsa Et-Tirmizi rahimehullah bu anlamdaki açıklamaları mutlak olarak ilim adamlarından nakletmiş ve şunları söylemiştir: 'Bunun ilim ehline göre anlamı, amel münafıklığıdır. İlim adamlarından bir topluluk da: 'Bundan maksat Nebi'nin zamanındaki münafıklardır. Onlar iman etmiş olduklarını söylediler ama bu yalandı. Dinleri hususunda kendilerine güvenildi ama hainlik ettiler. Din hususunda ona destek vermeye söz verdiler, sözlerinde durmadılar, tartıştılar, tartışmalarında hakkın dışına çıktılar' diye açıklamışlardır. Bu, Said b. Cubeyr ve Ata b. Ebi Rabah'ın görüşüdür. Hasan-ı Basri ise önceleri farklı bir kanaatte iken bu görüşü daha sonra benimsemiştir. Aynı zamanda bu açıklama İbni Abbas ve İbni Ömer'den de rivayet edilmiştir. Her ikisi de bunu aynı zamanda Nebi'den rivayet etmişlerdir. Kadı Iyad dedi ki: İmamlarımızın da pek çoğu buna eğilim göstermiştir.

Hattabi başka bir görüş nakletmektedir. Onun görüşüne göre hadisin anlamı Müslümanın kişiyi gerçek anlamda münafıklığa götürebileceğinden korkulan bu hasletleri alışkanlık hâline getirmemesi için Müslümana bir sakındırmadır. Yine Hattabi'nin kimi ilim adamından naklettiğine göre hadis, münafık olan muayyen bir adam hakkında varid olmuştur. Nebi ise açıkça yüzlerine filan kişi münafıktır demiyordu, sadece işarette bulunuyordu. 'Birtakım kimselere ne oluyor ki böyle böyle yapıyorlar?' gibi sözlerle değiniyordu. Allah en iyisini bilendir.

Birinci rivayette Rasûlullah'ın: 'Dört haslet vardır ki, bunlar kimde bulunursa o münafık olur' buyruğu ile diğer rivayette: 'Münafıklığın alameti üçtür' buyruğu arasında bir ayrılık yoktur. Çünkü aynı şeyin birtakım alametleri bulunabilir ve bu alametlerin her biri ile o şeyin niteliği de ortaya çıkabilir. Sonra o alamet, tek bir şey olabildiği gibi pek çok şey de olabilir. Allah en iyisini bilendir.' [16]

İmam Hattabi'nin sözünü tekrar mütalaa etmekte yarar var: *'...Hadisin anlamı Müslümanın, kişiyi gerçek anlamda münafıklığa götürebileceğinden korkulan bu hasletleri alışkanlık hâline getirmemesi için Müslümana bir sakındırmadır.'*

Bugün bizleri korkuya iten etken, hakiki anlamda münafıklığa götürecek olan amelî nifak olmalıdır. Her masiyet, küfre açılan bir kapı olduğu gibi, her amelî nifak da itikadi nifaka götürür. Bu sebeple, sahabe ve selefin bizlere miras bıraktığı

16. El-Minhac Sahih-i Müslim Şerhi, İmam Nevevi, Polen Yay., s. 572

bu korkuyu, kirlenmiş ve kibir saplantısına girmiş kalplerimizde yeniden ihya etmeliyiz.

Sahabe... Allah'ın razı olduğunu vahiy ile şahit tuttuğu topluluk... Onlar nifaktan korkar iken bu ne rahatlık? Bu ne ucub?

Rasûlullah'ın *sallallahu aleyhi ve sellem* kâtiplerinden Ebu Ribi Hanzala b. Er-Rebi El-Useydi *radıyallahu anh*, kendi başından geçen bir hadiseyi şöyle anlatır:

"Ebu Bekir ile karşılaşmıştık. Bana:

— Nasılsın, dedi.

— Hanzala münafık oldu, dedim.

— Subhanallah! Sen neler söylüyorsun, diye şaşırdı.

Ben de açıkladım:

— Peygamberin huzurunda olduğumuz sırada bize cennet ve cehennemden söz edilince, sanki gözümüzle görmüş gibi oluyoruz. Oradan ayrılıp çoluk çocuğumuza, bağ bahçemize, işimize gücümüze karışınca unutuyoruz, dedim.

Ebu Bekir de:

— Vallahi ben de aynı şeyleri hissediyorum, dedi.

Birlikte Rasûlullah'ın yanına gittik, durumu anlattık. Bize:

— Nefsimi elinde tutan zata andolsun ki, dışarıda da benim yanımdaki hâl üzere olabilseydiniz, melekler yataklarınızda ve yollarda sizinle tokalaşırdı. Fakat ey Hanzala, bazen öyle bazen böyle olur, dedi.

Bizi rahatlattı. Bu sözü üç defa tekrarladı."

Tabiinden İbni Ebi Muleyke rahimehullah diyor ki: "Ben Rasûlullah'ın otuz tane sahabesini gördüm.

Hepsi de kendisinin münafık olduğundan endişe ediyordu. Onlardan hiçbiri imanda, Cibril ve Mikail'in imanı üzere olduğunu iddia etmedi." [17]

Hasan-ı Basri'nin *rahimehullah* şöyle dediği zikredilir:

"Ondan (nifaktan) ancak mü'min korkar ve ancak münafık ondan emin olur (kendisini güvencede hisseder)." [18]

Hasan-ı Basri *rahimehullah* şöyle yemin etmiştir: *'Ne kadar münafık gelip geçtiyse, hepsi kendisini nifaktan güvencede hissetmiştir.'*

Bir adam Ebu'd-Derda'yı *radıyallahu anh* namazında nifaktan sığınırken duydu. Ebu'd-Derda selam verince ona dedi ki: *'Allah'ım beni bağışla! (Üç defa tekrar etti) Bundan (nifaktan) emin olma, Allah'a yemin olsun kişi bir saat içinde fitneye uğrar ve bir anda dininden döner.'*

İmam Ahmed'e: *'Kendisi için nifaktan korkmayan kimse hakkında ne dersin?'* diye soruldu. Dedi ki: *'Kim kendisi için nifaktan emin oluyormuş?'*

'Hasan-ı Basri, kendisinde amelî nifak vasıfları açığa çıkanı münafık diye isimlendiriyordu.' [19] İmam Buhari'nin Sahih'inde yine şöyle bir rivayet mevcuttur:

"Abdullah b. Ömer'e 'Biz devlet yöneticilerinin yanına gidip de dışarı çıktığımız zaman, onların yanında konuştuklarımızın tam aksini konuşuyoruz' dediler. (Abdullah b. Ömer) dedi ki: 'Biz Rasûlullah zamanında bunu nifak sayardık.' " [20]

17. Buhari
18. Buhari
19. Münafıklığın 50 Alameti, Polen Yay.
20. Buhari

Yine Ömer *radıyallahu anh*, Peygamberin *sallallahu aleyhi ve sellem* sırdaşı ve *'Size ne anlatırsa onu tasdik edin' dediği Huzeyfe'ye* *radıyallahu anh* *'Bende nifaktan bir şey biliyor musun?'* diye sorup durmuştur.[21]

Allah'tan nifak korkusunu kalplerimize sahabe gibi yazmasını dileriz…

Hülasa, Rasûlullah'ın *sallallahu aleyhi ve sellem* dizinin dibinde yetişen, vahyin kendilerine sağanak gibi yağdığı bir topluluğun nifaktan son derece korkması, bizlerin bu gerçeğe kulak vermemizi sağlamalıdır. İslam ile şereflenmek ayrı bir bahistir, bunu muhafaza etmek ise ayrı bir bahis. Bu sebeple *'Yıllarca Müslümanız, Müslümanlarla beraberiz'* sözlerini terennüm etmek yerine, kalbimizde olan ile dilimizde ve fiillerimizde olan uyuşuyor mu, onu tartmalıyız. Amelî nifakın zirve yaptığı şu günlerde, bu yöndeki muhasebemizi arttırmalıyız.

Sözlerimizi Şeyhul İslam İbni Teymiyye'nin *rahimehullah* sözüyle bitirmekte yarar var:

'Çoğu zaman nifakın şubelerinden birisi mümінin başına gelebilir. Sonra Allah Teâlâ onu bağışlar. Müminin kalbine nifakı gerektiren hâller gelebilir. Fakat Allah Teâlâ kendisinden onu giderir. Mümin, şeytanın vesveseleri ve gönlünde olmasıyla sıkıntı duyacağı küfrün vesveseleriyle imtihan olunur. Nitekim Sahabe: 'Ey Allah'ın Rasûlü! Bizden birisi, gökten yere düşüp paramparça olmayı, çirkin bir şeyi konuşmaktan daha sevimli bulmaktadır' deyince, Rasûlullah: 'İşte o, katıksız (gerçek) imandır' buyurdu.' [22]

'Âlemlerin Rabbi olan Allah'a hamd olsun' duamız ile...

21. Fethu'l Bari
22. İmam Ahmed; İman, 238.

-2- Sorumluluk İmtihandır

Sorumluluk imtihandır ve sorumluluk imtihanındaki hikmet; şükredenlerle nankör olanları ayırmaktır. Şükür ehli olmak için Allah subhanehu ve teâlâ kullarından amel yapmalarını istiyor.

Allah'a hamd eder, Rasûlü'ne, âline ve ashabına salât ve selam ederim.

Allah'ın selamı, rahmeti ve bereketi üzerine olsun. *'Sorumluluk imtihandır'* dedik. Seninle yeni bir mevzuda konuşmaya başladık. İlim, hikmet ve anlayış sahibi olan Süleyman *aleyhisselam* ile başladık hasbihalimize. Allah *subhanehu ve teâlâ* ona mülk ve toplulukların sorumluluğunu verince, Süleyman meseleyi şöyle anlamıştı:

"...Bu, Rabbimin benim üzerimdeki fazlıdır. O, şükredenlerden mi olacağım yoksa nankörlerden mi, bunu görmek için beni imtihan ediyor... Kim şükrederse nefsi için şükretmiş olur. Kim de nankörlük ederse, şüphesiz benim Rabbim El-Ğaniy ve El-Kerim olandır..." [1]

Allah *subhanehu ve teâlâ* bizleri hem varlık hem de vazife yönünden yeryüzünde ihlaf ediyor. Bir grup geliyor, var oluyor, bazı vazifeleri icra ediyor... Sonra onlar gidip yenileri geliyor. Ve her grup varlık ve vazife imtihanının neticesinden üçüncüsü olmayan iki gruba ayrılıyor. Şükredenler ve nankör olanlar...

Allah'ın hidayetle nimetlendirdiği, sonrasında aziz İslam davasına hizmetle ve Müslümanların sorumluluklarıyla şereflendirip nimetini kemale erdirdiği Müslümanlar ne yaptıkları takdirde bu nimete şükredenlerden olur, hangi durumda nankör olurlar?

Geçen yazımızda Allah'a şükredenlerden olabilmenin birinci yolu olan *'Sorumluluğun Allah'tan ve O'nun fazlından olduğunu bilmek'* maddesini ve bunun alameti olan *'İhlas ve Dua'* konusunu işledik. Bugün yeni bir konuyla hasbihalimize devam edeceğiz.

2. Sorumluluğu En Güzel Şekilde Yerine Getirmek

Bir insanın yaptığı işi en güzel şekilde yapması, elinden gelenin en iyisini ortaya koymasının adı, ihsandır. Allah Rasûlü'nün *sallallahu aleyhi ve sellem* tanımıyla ihsan:

1. 27/Neml, 40

"Allah'ı görüyormuşçasına O'na kulluk etmek, sen O'nu görmesen de O'nun seni gördüğünü bilmendir." [2]

Peki, şükür için amel etmek gerektiğini, amelde de ihsan sahibi olma zorunluluğunu nereden çıkardık?

Madem Süleyman *aleyhisselam* ile başladık sohbetimize, onun ailesiyle devam edelim.

Sebe Suresi 10-13. ayetlerde Allah *subhanehu ve teâlâ* Davud'a ve Süleyman'a *aleyhimüsselam* verdiği nimetleri sıralar. Sonra bu nimetlerini şu hükümle sonlandırır:

"Ey Davud ailesi! Şükretmek için amel yapınız. Benim kullarımdan çok azı şükredenlerdendir." [3]

Allah *subhanehu ve teâlâ* verdiği nimetler için şükretmemizi ve bunu da amel yaparak ifa etmemizi istiyor. Asıl etkileyici olan ise, ayetin son cümlesidir: *"…Benim kullarımdan çok azı şükreder."*

Burada biraz düşünmek lazım. Ayetleri tedebbür, Allah'ın müminlere farz kıldığı sorumluluklardandır. Teddebbür; dubur kelimesinden gelir. Yani bir şeyin arkası... Tedebbür ise tefa'ul babındandır. Yani bir şeyi yavaş yavaş, tane tane yapıp sonuca ulaşmayı ifade eder.

Allah *subhanehu ve teâlâ* Kur'an'ı; ayetlerin içine derc edilen hakikatleri tane tane, bölerek ve adım adım ilerleyerek ele almamızı istiyor.

Kur'an okurken bu sorumluluğu yerine getirmeyenleri de *'kalbi kilitli olmakla'* itham ediyor.

"Onlar Kur'an'ı düşünmüyorlar mı? Yoksa kalpleri kilitli mi?" [4]

Şimdi yukarıda kaydettiğimiz ayeti düşünelim/tedebbür edelim.

"...Benim kullarımdan çok azı şükredenlerdendir."

İlk olarak *"...Benim kullarım..."* lafzını ele alalım. Bilindiği gibi Kur'an'ın bir örfü, kendine özgü bir üslubu ve kullanım tarzı vardır. *"...Benim kullarım…"* ifadesi de bunlardandır. Bu ifade insanların geneli için kullanılmaz. Hususi dairede yer alan, İslam ehli için kullanılır. Genel olarak tüm insanlık için kullanıldığında hiçbir şeye izafe edilmeksizin *'ibad/kullar'* kelimesi kullanılırken, özel olarak Müslümanlar kastedildiğinde *'Rahman'*ın kulları (ibad Er-Rahman), ibad El-Allah (Allah'ın kulları), ibadî (benim kullarım) şeklinde kullanılır.

Öyleyse bu ayette az şükredenlerden kasıt insanlar değil, Müslüman olan veya bu iddiaya sahip insanlardır.

Evet kardeşim, acı ama gerçek bir tabloyla karşı karşıyayız. Allah'ın hidayet ettiği müminlerin çoğu, şükür ehli değildir.

Ayetteki ikinci tedebbür noktamız şudur: Vakıa ile bu ayetin hükmü uyuşmuyor. Müslümanların din adına en çok telaffuz ettikleri kelime Allah'a hamd ve şükürdür. Öyle ki iyilik ve afiyet üzere olduğumuzu ifade etmek için dahi *'Allah'a hamd olsun'* diyoruz. Demek ki Allah *subhanehu ve teâlâ*, dillerden eksik olmayan bu cümleyi hamd ve şükür ifadesi olarak kabul etmiyor. Neden mi? Cevabı yine ayette saklıdır. *"…Ey Davud ailesi! Bana şükretmek için amel yapınız…"*

'Şükür için konuşun' demiyor, *'amel ediniz'* diyor.

Üçüncü tedebbür noktamız ise; şayet şükür için olması gereken amelse, vakıada sorumluluk sahibi herkes, iyi-kötü bir şeyler yapıyor. Zaten hiçbir şey yapmayan insana sorumluluk verilmez, verilse de alınır zannımızdır. Dediğimiz gibi bu zandır. Çünkü Allah iyi-kötü bir şeyler yapmaktan değil, ihsan üzere, Allah'ı görüyormuşçasına, bu da olmuyorsa Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* her anımızı gözetlediğini bilerek amel yapmamızı öğütlüyor. Böyle yapanlar da az olduğu için *"... Benim kullarımın çok azı şükredenlerdendir."* diyor.

Aslında ben seni çok iyi anlıyorum. Sen meselenin öneminin ve sorunların farkındasın. Rab-

Ayetleri tedebbür, Allah'ın müminlere farz kıldığı sorumluluklardandır. Teddebbür; dubur kelimesinden gelir. Yani bir şeyin arkası... Tedebbür ise tefa'ul babındandır. Yani bir şeyi yavaş yavaş, tane tane yapıp sonuca ulaşmayı ifade eder.

2. Buhari, Tefsir, 2; Müslim, İman, 5.
3. 34/Sebe, 13
4. 47/Muhammed, 24

bini tanıyorsun. O'nun için yapılan amellerin, O'nun şanına uygun olması gerektiğini çok iyi biliyorsun. Bazı zamanlar, şeytanın pişmanlıkla neticelenen isteklerine uyup sorumluluklarını aksatsan da olması gerekenin ihsan olduğunun şuurundasın.

Ancak sen de biliyorsun ki, bizler birbirimize nasihat etmek, hatırlatmak durumundayız. En tehlikeli bilgi, zihinde yer işgal eden ve insana fayda sağlamayan bilgidir. Bir şeyi bilmiyorsan bunda tafsilat vardır. Şayet cahil olduğun konu dinin aslı olan tevhid ve şirk konusunda değilse ve senin de taksirin yoksa şeriat seni bu cehaletinle mazur sayıyor. Lakin bildiğin hâlde yapmadıklarına gelince; burada ne tafsilat, ne mazeret, ne de genişlik vardır. Böyle bir durumda şeriat seni mücrim/suçlu kabul eder. Şimdi anladın mı Allah Rasûlü'nün *sallallahu aleyhi ve sellem*: *"...Faydasız ilimden sana sığınırım..."* duasını! Ya da *"...Bana faydalı olacak olanları öğret, öğrettiklerini de faydalı kıl..."* yakarışını!

Bildiğimiz, ancak zamanın geçmesiyle üzerimizde etkisini yitiren ya da başkalarına anlattığımız için sorumluluğumuzu yerine getirdiğimize inandığımız bilgiler, tehlikeli olanlardır. Özellikle başkalarına öğretme makamında bulunanlar bu tehlikeyle karşı karşıyadırlar. İhsanı, sorumluluğun hakkını vermeyi, şükrün yolunun en güzel şekilde amel etmek olduğunu anlatırlar. Şeytanın da dürtmesiyle güzel anlatmayı, ikna edici konuşmayı ve insanları etkileyebilmeyi yanlış yorumlarlar. Oysa anlatan ve öğretenler her konuşmayla sorumlulukları hususunda aleyhlerine şahitlik etmişlerdir. Genelde nefsime yaptığım bir nasihati seninle de paylaşmak istiyorum.

'Ey nefis! Senin vaaza ve nasihate ihtiyacın yoktur. En büyük vaiz senin dilindir. Başkalarına anlattıklarını ve insanlardan beklentilerini yerine getirsen, başkalarına hitap ederken kendi kulaklarını açıp dinlesen yeter.

Yazıklar olsun sana ey nefis! Kendi sesine kulaklarını tıkama... Sen de biliyorsun ki insanın en doğru ve yalın olduğu an, başkalarına nasihatte bulunduğu andır.

Ey nefis! Senin bazı şeyleri unutman, onların hakikatini değiştirmez. Sen; Allah'ın, her amelini gördüğünü, gözettiğini ve şahit olduğunu unutsan da bunlar Rabbinin sıfatlarıdır. Sen yokken de bu sıfatları vardı. Senden sonra da olmaya devam edecek. Senin unutmanın zararı sadece sanadır.'

Sözü biraz uzatmış olduk, farkındayım. Anlamış olduk ki, sorumluluk imtihandır ve sorumluluk imtihanındaki hikmet; şükredenler ile nankör olanları ayırmaktır. Şükür ehli olmak için Allah *subhanehu ve teâlâ* kullarından amel yapmalarını istiyor. Ayet üzerinde tedebbür sonucunda; istenilenin her amel değil, ihsan üzere amel olduğunu da anladık. Sorumluluklarında her daim *'elimden gelenin en iyisi nedir?'* diye dertlenen ve bunun için çabalayanlar, tökezlediklerinde bu hâllerinde ısrar etmeyip tevbeyle yenilenen ve yollarına devam edenler bu imtihanda Allah'a şükretmiş olanlardır.

Bu noktada sana son bir tavsiyede bulunmak istiyorum.

'Müslümanın Allah'a Karşı Sorumlulukları' kitabında, sayfa 198-211 arasında *'İhsan Sahibi Olmanın Yolları'* bölümünü okumanı ve bana da duacı olmanı rica ediyorum.

Rabbim seni, beni ve İslam adına sorumluluk almış tüm kardeşlerimizi ihsan ehli, şakir kullarından eylesin.

Murat Güç | muratguc@tevhiddergisi.com

Ümmetin Kanserli Uzvu: Şia (Rafıziler) -2-

Abdullah b. Sebe yaşamış olan bir şahsiyettir. Onun olmadığını söyleyenlerin getirdikleri delillerin hiçbiri tutarlı ve geçerli deliller değildir.

Abdullah b. Sebe Kimdir? Tarihte Böyle Bir Şahsiyet Yaşamış Mıdır?

Şia'nın itikadının bir mezhep hâline gelmesinde Abdullah b. Sebe'nin etkisi çok önemlidir. Şia'nın doğru anlaşılması için bu şahsiyetin kim olduğu ve sahabe dönemindeki faaliyetlerinin ne olduğunun bilinmesi gerekir. Fakat son dönem Şiiler ve akılcılar Abdullah b. Sebe'nin uydurma bir şahsiyet olduğunu iddia etmişler, farklı sebeplerden dolayı bu şahsiyeti inkâr etmişlerdir.

Abdullah b. Sebe'yi inkâr edenlerin iddialarına bakacak olursak:

1. Şia'nın müteahhir olan âlimleri tarihte Abdullah b. Sebe adında bir şahsın olmadığını söylemişlerdir. O dönemde olan olayları bu şahsa mâl etmek için uydurulduğunu iddia etmişlerdir. Hatta bazıları da: *'Şia'nın hakkını gasp etmek için böyle bir şahsiyet, Ehli Sünnet tarafından uydurulmuştur. Abdullah b. Sebe, Yahudilikten İslam'a geçmiştir. Bunun ile Şia'nın temelinde Yahudiliğin olduğuna işaret edilmek istenmiştir'* demiştir.

İhsan İlahi Zahir bu iddiaya şöyle cevap vermiştir:

'Son dönem Şia âlimleri her ne kadar Abdullah b. Sebe'yi inkâr etseler de ilk dönem Şia âlimlerinin hepsi Abdullah ibni Sebe'nin varlığını ispat etmişlerdir.

Nubahti, hicri üçüncü asırda yaşamış Şia'nın muteber âlimlerindendir. Bu âlimin 'Şia'nın fırkaları' adında bir kitabı vardır. Nubahti bu kitabında 'Sebeiyye' adında bir bab açmış ve orada Abdullah b. Sebe hakkında şu bilgileri vermiştir: 'Bunların başı Abdullah b. Sebe isimli bir Yahudidir. Yahudilikten İslam dinine girmiştir. Ebu Bekir ve Ömer'e sövmüş, Osman'a buğz ettiğini izhar etmiştir. Bunları yaparken Ali'nin böyle yapmasını kendisine emrettiğini söylemiştir. Ali, bu adamı yanına çağırtıp zorlayarak yaptıklarını kendisine ikrar ettirmiş: 'Ben Ebu Bekir ve Ömer'e sövüyordum. Bunu da senin bana emrettiğini söylüyordum' deyince Ali, Abdullah b. Sebe'nın öldürülmesini emretmiştir. Fakat Ali'nin ashabı bu insanların tekrardan ayaklanmamaları için Ali'ye engel olmuş, Ali de Abdullah b. Sebe'yi başka bir memlekete sürmüştür.'

'Abdullah b. Sebe ilk olarak bu ümmette vasi fikrini ortaya atandır.' Yani Abdullah b. Sebe bir Yahudi idi. Yahudilerin inancına göre her Peygamberin bir vasisi olması gerekir. Nasıl ki Musa'nın vasisi Yuşa bin Nun ise aynı şekilde Muhammed'in sallallahu aleyhi ve sellem de bir vasisi olmalıydı. Abdullah b. Sebe kendisine sorulduğunda bu kişinin Ali olduğunu söylerdi. Devamında Nubahti şöyle der: 'Şia'ya muhalefet edenler, Rafıziliğin aslının Yahudilikten geldiğini söylerler.'

Hicri dördüncü asırda yaşayan Elkeşi *'Rical'* kitabında Hüseyin'den radıyallahu anh şu sözü naklediyor: *'Abdullah b. Sebe'nin ismini her duyduğumda tüylerim diken diken oluyor. Bu adam Ali'ye rububiyet iddiasında bulundu. Oysa Ali salih bir kuldu ve Rasûlullah'ın yanında değerliydi. O, Rasûlullah'ın yanındaki değerini sadece Allah ve Rasûlü'ne itaat etmekle elde etti.'*

El-Huli, Şiilerin çok değer verdiği bir âlimdir. El-Huli *'Rical'* isimli kitabında Abdullah b. Sebe hakkında bilgi verirken diyor ki: *'Abdullah b. Sebe ğuluvv ehlindendi. Ali de onu yaktı.'* Racih olan Abdullah b. Sebe'nin yaşamasıdır. Ki Şia'nın kendi kaynaklarında bu şekilde de geçmektedir.

Nehcu'l Belağa kitabının en meşhur şerhlerinden bir tanesi İbni Ebi Hadid'in şerhidir. İbni Ebi Hadid şerhinde diyor ki: *'Abdullah b. Sebe uluhiyet fikrini Ali zamanında ortaya atmadı. Bu fikri Ali'nin vefatından sonra insanlar arasında yaymaya başladı.'*

Bunların hepsi Şia'nın ilk dönem âlimlerinden yapılan nakillerdir. Yine Şiilerin çok değer verdikleri Kummi, Mamakani gibi muteber âlimler de kendi kitaplarında Abdullah b. Sebe'yi bir şahıs olarak kabul etmişlerdir. Aynı şekilde bu âlimler kendi kitaplarında, Sebeiyye adında bir fırka olduğunu ve fikirlerinin ise Ehli Sünnet'in aktardığı gibi olduğunu ikrar etmişlerdir.

Bundan dolayı müteahhir olan âlimlerin Abdullah b. Sebe'yi inkâr etmeleri mümkün değildir. Çünkü hem Şii mezhebinden olanlar, hem de onlara muhalif olanların hepsi kelam birliği ile Abdullah b. Sebe'nin şahsiyetinden itikadına kadar tafsilatlı bilgi vermişlerdir.

2. Akılcı olarak bilinen, modernist insanlar da Abdullah b. Sebe'yi bir şahsiyet olarak inkâr etmişlerdir. Bu şahsı inkâr ederken farklı gerekçeler ileri sürmüşlerdir:

Kimisine göre, Ehli Sünnet'in inancı geçmişi kutsamak üzere kurulmuştur. Yani Ehli Sünnet yaşanan fitnelerde sürekli sahabenin hatasız olduğunu ispatlamaya çalışmıştır. Bundan dolayı sahabeyi masum göstermek amacı ile Abdullah b. Sebe adında bir şahsiyet uydurmuştur. Bu şekilde geçmişte yaşanan bütün sıkıntılar ve yanlışlar Abdullah b. Sebe'nin üzerine yıkılmıştır.

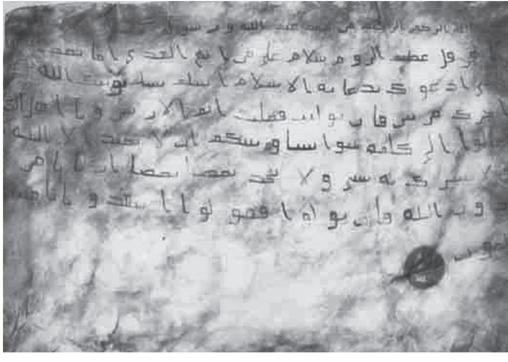
Bazıları ise kendilerince şöyle itiraz ederler: *'Ehli Sünnet birilerinin (sahabenin) suçunu hafifletelim derken farkında olmadan koca bir ümmete hakaret etmiştir. Çünkü bir tane adamın koca bir ümmeti saptırması mümkün değildir.'*

Akılcıların bu gerekçelerine cevap verecek olursak:

Bunlar dediler ki: *'Ehli Sünnet geçmişi kutsuyor ve insanların hatalarını örtbas etmek için bütün suçu Abdullah b. Sebe'nin üstüne yıkıyor.'* Öncelikle Ehli Sünnet bu töhmetten beridir. Çünkü Ehli Sünnet sahabe arasında yaşanan olayları aktarırken aynı zamanda Ali'nin radıyallahu anh karşısında olanların fitneye düştüklerini ve hata yaptıklarını da aktarmıştır. Şayet Ehli Sünnet bütün suçu Abdullah b. Sebe'nin üzerine yıksaydı ve sahabelerden suçu çekseydi, o zaman burada haksızlık etmiş olurdu. Fakat Ehli Sünnet'in böyle bir söylemi kesinlikle olmadı. Ehli Sünnet'e göre, o dönemde Abdullah b. Sebe, insanlar arasında fitne ateşini yaymıştır. Müslümanlar da onun fitnesine düşmüşlerdir. Yani Abdullah b. Sebe ne kadar suçluysa, sahabe de onun kadar suçludur.

Bunun anlaşılması için sahabenin yaptığı bir hatayı örnek olarak verebiliriz:

Abdullah b. Sebe, Osman radıyallahu anh döneminde yaşanan birtakım sıkıntıları fırsat bilerek fitne yapmaya başlamıştır. Abdullah b. Sebe

propaganda yapmak için değerli sahabeler adına etrafa mektup gönderiyordu. Bu şekilde sahabe adına rahatsızlıklar dillendirilmiş oluyordu. Aynı şekilde İslam beldelerinde, halife olabilecek ve insanların dinleyecekleri sahabelere valilerin halka yaptıkları zulümleri içeren mektuplar yolluyordu.

Gelen bu mektuplar üzerine bir gün sahabe (Talha, Zübeyir vb.) bu durumu konuşmak için Osman'ın *radıyallahu anh* yanına gittiler. Osman'a: *'Ey Osman, İslam topraklarında olan şeylerden senin haberin var mı?'* Osman da: *'Benim haberim var. Her şey afiyette ve her yerde emniyet var.'* Sahabe de: *'Oysa insanlar bize, valilerin zulmettiğini; zorla insanların paralarını aldığına dair bir takım sıkıntıları yazıyorlar'* dediler.

Osman da: *'Kimse bana bu şikayetlerde bulunmadı. Eğer böyleyse siz de bu işte benim ortaklarımsınız.' Yani Osman; Talha, Zübeyir ve diğerlerine burası ne kadar benim İslam Devletimse sizin de devletiniz. Bana fikirlerinizi söyleyin'* dedi. Onlar da: *'Rasûlullah'ın terbiyesinde yetişmiş ve senin de güvendiğin sahabeleri memleketlere yolla'* önerisinde bulundular.

Bunun üzerine Osman *radıyallahu anh*, Kufe'ye Muhammed bin Mesleme'yi, Basra'ya Usame bin Zeyd'i, Mısır'a ise Ammar bin Yasir'i gönderdi. Bu sahabelerin hepsi söylenen beldeleri kontrol ederek geri geldiler. Osman'a dediler ki: *'Ey Emiru'l Muminin bütün beldelerde eman ve selamet vardır.'* Yani mektuplarda belirtilen sıkıntıların vakıada olmadığı hakkında rapor sundular. Bu raporlardan sonra olay kapatıldı ve olayın üstüne gidilmedi.

Sahabenin burada yanlış yaptığı ortadadır. Bu mektuplar onların eline ulaştığında hemen teyakkuza geçmeleri, bu işin faillerinin bulunup cezalandırılmaları gerekirdi ki bir daha böyle bir şeye kalkışmasınlar. Bu olaydaki tehlike ise mektuplar bizzat halifeye değil halife olabilecek ve Rasûlullah'ın yanında değerli olan sahabelere gönderilmiştir. Bu durum birilerinin gizliden gizliye İslam ümmetinde fitne yapmaya başladığını gösterir. Nitekim ilerleyen zamanlarda fitneciler isteklerini elde etmeye başlamışlardır. Bundan dolayı mektupları yazanların ve aracı olanların yakalanıp cezalandırılmaları gerekirdi. Oysa sahabe böyle yapmadı. Çok tehlikeli olan bu olayın üstü farkında olmadan sahabe eli ile örtbas edildi.

Sahabenin beldelere gözlemcileri göndermesi yerinde bir fikirdi. Daha sonra olayı kapatmaları siyasete kesinlikle uygun değildi; ki Rasûlullah döneminde bir memlekette düşman daha atlarını oynatmadan Rasûlullah'ın haberi oluyordu. Rasûlullah bunu oluşturduğu istihbarat ağı ile sağlıyordu ve gelişen bu durum karşısında hemen önlem alıyordu.

Bizim burada sahabenin siyasetinin yanlış olduğu söylememiz hakaret değil hak olandır. Bu eksiklik sahabenin faziletinden ve kadrinden hiçbir şey eksiltmez. Çünkü sahabe yeryüzünde kalbi en temiz olan insanlardır.

İbni Mesud *radıyallahu anh* sahabe hakkında şöyle der:

"Yaşayandansa, ölmüş olanların yollarına tabi olmak daha hayırlıdır. Çünkü hayatta olanın fitnesinden hiçbir zaman emin olunmaz. İşte Muhammed'in sallallahu aleyhi ve sellem ashabı... Onlar ümmetin kalbi en temiz, ilmi en derin, yapmacıklıktan en uzak kimseleridir. Allah onları Rasûlü'ne arkadaş olsunlar ve dinini ikame etsinler diye seçmiştir. Öyleyse onların haklarını verin ve onların yoluna uyun, zira onlar dosdoğru bir yol üzeredirler."

Akılcılar ikinci olarak: *'Bir adamın tek başına bir ümmeti saptırması mümkün değildir.'* Bu gerekçe ile Abdullah b. Sebe'yi inkâr etmişlerdir. Bu itiraz, akılcıların akılsızlığı ile alakalıdır. Nitekim bir insan nasıl koca bir ümmeti ıslah edebiliyorsa bir adamın da ümmeti ifsat etmesi normaldir. Ki her zaman ifsat etmek, ıslah etmekten daha kolaydır. Yine bırakın bir adamın ümmeti etkilemesini bir kelime dahi rahatlıkla koca iki orduyu karşı karşıya getirebilir.

Sonuç olarak, Abdullah b. Sebe yaşamış olan bir şahsiyettir. Onun olmadığını söyleyenlerin getirdikleri delillerin hiçbiri tutarlı ve geçerli deliller değildir.

Davamızın sonu Allah'a hamd etmektir.

muratmuslihan@tevhiddergisi.com

MURAT MÜSLİHAN

Zor Günlerin Adamı Sadık İnsan

-3- Vela Berası ve Affetmesi

Halim selim bir fıtrata sahip olan Ebubekir, insanların dinden döndüğü riddet gününde en sert, en katı kişi idi. Düşünün, sertliği ile bilinen Ömer, onu yumuşatmaya, sakinleştirmeye çalışıyordu. Çünkü insanlar Allah'ın en çok nefret ettiği şirki işlemeye başladılar. Burada Ebubekir'in halim selim olması veya onları affetme gibi bir lüksü yoktu. Çünkü bu Allah'ın hakkına taalluk eden bir meseleydi.

Vela Bera

"Ebubekir'in oğlu Abdurrahman, Müslüman olduktan sonra bir gün babasına şöyle der: 'Bedir savaşında, birdenbire gözüme iliştin. Önüne gelen herkese kılıç sallıyordun. Seni başkalarına bırakıp: 'Onu başkası öldürsün' dedim ve bir başka tarafa gittim.' Ebubekir radıyallahu anh ise ona şöyle der: 'Oğlum sen o gün benim karşıma çıksaydın, vallahi ben senin gibi yapmazdım. Allah ve Rasûlü için oracıkta seni öldürürdüm.' " [1]

Başka bir rivayette Abdurrahman, Bedir meydanında Müslümanlara meydan okur. Bunu gören Ebubekir *radıyallahu anh* onunla dövüşmek için Allah Rasûlü'nden izin ister fakat Allah Rasûlü ona izin vermez. Normalde bir babanın oğlunu öldürmek istemesi aklen pek anlaşılabilecek bir şey değildir. Bir baba bırakın çocuğunu öldürmeyi, ona en ufak bir zararın gelmesini dahi istemez. Peki, Ebubekir oğluna nasıl bunu söylüyor? Ona bunları söylettiren şey nedir? Elbette bunun cevabı, Ebubekir'in vela ve berasının sadece Allah için olmasından başka bir şey değildir. Allah için sever ve Allah için buğz edersen çocuğun dahi olsa Allah'ın düşmanı, senin de düşmanındır. Ve yine Allah için sever ve Allah için buğz edersen cahiliyede düşmanın olan kimseler, iman ettikle-

1. *Mahmud El-Mısri, Hayatu's Sahabe*

rinde, senin dostların olurlar. Tıpkı Evs ve Hazrec kabilesinin mensupları gibi. Cahiliyede birbirlerinin azılı düşmanı olan bu iki kavim, iman ile birlikte aralarındaki düşmanlığa son verip kardeş oldular. Çünkü vahiy onlara dostu da düşmanı da tanıttı.

"Mümin erkekler ve mümin kadınlar birbirlerinin velileridirler. İyiliği emreder, kötülükten sakındırırlar, namazı dosdoğru kılarlar, zekâtı verirler ve Allah'a ve Rasûlü'ne itaat ederler. İşte Allah'ın kendilerine rahmet edeceği, bunlardır. Şüphesiz Allah, üstün ve güçlüdür, hüküm ve hikmet sahibidir." [2]

"Münafık erkekler ve münafık kadınlar, bazısı bazısındandır; kötülüğü emrederler, iyilikten alıkoyarlar, ellerini sımsıkı tutarlar. Onlar Allah'ı unuttular; O da onları unuttu. Şüphesiz, münafıklar fıska sapanlardır." [3]

"Gerçek şu ki, iman edenler, hicret edenler ve Allah yolunda mallarıyla ve canlarıyla cihad edenler ile (hicret edenleri) barındıranlar ve yardım edenler, işte birbirlerinin velisi olanlar, bunlardır. İman edip hicret etmeyenler, onlar hicret edinceye kadar, sizin onlara hiçbir şeyle velayetiniz yoktur." [4]

"İnkâr edenler, birbirlerinin velileridir. Eğer siz bunu yapmazsanız (birbirinize yardım etmez ve dost olmazsanız) yeryüzünde bir fitne ve büyük bir bozgunculuk (fesat) olur." [5]

Bu konuda anne baba, çoluk çocuk, amca dayı, hala teyze arasında fark yoktur. Akraba yönünden bize yakınlığı veya uzaklığı çok önemli değildir. Allah dostu olanlar bizim dostumuz, Allah düşmanı olanlar ise bizim düşmanlarımızdır.

"Allah'a ve ahiret gününe iman eden hiçbir kavim (topluluk) bulamazsın ki, Allah'a ve elçisine başkaldıran kimselerle bir sevgi (ve dostluk) bağı kurmuş olsunlar; bunlar, ister babaları, ister çocukları, ister kardeşleri, isterse kendi aşiretleri (soyları) olsun. Onlar, öyle kimselerdir ki, (Allah) kalplerine imanı yazmış ve onları kendinden bir ruh ile desteklemiştir. Onları, altlarından ırmaklar akan cennetlere sokacaktır; orada süresiz olarak kalacaklardır. Allah, onlardan razı olmuş, onlar da O'ndan razı olmuşlardır. İşte onlar, Allah'ın fırkasıdır. Dikkat edin; şüphesiz Allah'ın fırkası olanlar, felah bulanların ta kendileridir." [6]

"Ey iman edenler! Eğer küfrü imana tercih ederlerse, babalarınızı ve kardeşlerinizi bile dost edinmeyin. İçinizden kim onları dost edinirse, işte onlar, zalimlerin ta kendileridir. De ki: 'Eğer babalarınız, oğullarınız, kardeşleriniz, eşleriniz, aşiretiniz, kazandığınız mallar, kesada uğramasından korktuğunuz bir ticaret ve beğendiğiniz meskenler size Allah'tan, Peygamberinden ve O'nun yolunda cihaddan daha sevgili ise, artık Allah'ın emri gelinceye kadar bekleyin! Allah, fasık topluluğunu doğru yola erdirmez." [7]

"Dedi ki: 'Ey Nuh, kesinlikle o senin ailenden değildir. Çünkü o, salih olmayan bir iş (yapmıştır). Öyleyse hakkında bilgin olmayan şeyi benden isteme. Gerçekten Ben, cahillerden olmayasın diye sana öğüt veriyorum.' "

Vela bera akidesi, Kur'an-ı Kerim'de en çok üzerinde durulan meselelerdendir. Günümüzde ise bu, en çok istismar edilen, en çok cıvıklaştırılan ve en çok basite alınan meselelerden biri hâline gelmiştir. Kur'an'da dostlar ve düşmanlar açık bir şekilde tanıtılmış olmasına rağmen, günümüzde vela bera hakkıyla uygulanmadığı için artık kimin dost kimin düşman olduğu belli değildir. Bunun birçok nedeni vardır. En belirgin nedenlerinden bir tanesi de teoride olan bu bilgileri, pratikte hakkıyla bize gösteren kimselerin olmaması veya az olmasıdır. Bundan dolayı hem geçmiş dönem Peygamberlerinden, hem de sahabeden bazı pratik örnekler zikrederek bu konunun daha iyi anlaşılmasını sağlayalım. Onların en yakınlarına vela berayı nasıl uyguladıklarını görelim.

Nuh *aleyhisselam***:**

"(Gemi) Onlarla dağlar gibi dalga(lar) içinde yüzüyorken Nuh, bir kenara çekilmiş olan oğluna seslendi: 'Ey oğlum, bizimle birlikte bin ve kâfirlerle birlikte olma.' (Oğlu) Dedi ki: 'Ben bir dağa sığınacağım, o beni sudan korur.' Dedi ki: 'Bugün Allah'ın emrinden, esirgeyen olan (Allah)dan başka bir

2. 9/Tevbe, 71
3. 9/Tevbe, 67
4. 8/Enfal, 72
5. 8/Enfal, 73
6. 58/Mücadele, 22
7. 9/Tevbe, 23-24

koruyucu yoktur.' Ve ikisinin arasına dalga girdi, böylece o da boğulanlardan oldu." [8]

"Nuh, Rabbine seslendi. Dedi ki: 'Rabbim, şüphesiz benim oğlum ailemdendir ve senin vaadin de doğrusu haktır. Sen hâkimlerin hâkimisin.' " [9]

"Dedi ki: 'Ey Nuh, kesinlikle o senin ailenden değildir. Çünkü o, salih olmayan bir iş (yapmıştır). Öyleyse hakkında bilgin olmayan şeyi benden isteme. Gerçekten ben, cahillerden olmayasın diye sana öğüt veriyorum.' " [10]

"Dedi ki: 'Rabbim, bilgim olmayan şeyi senden istemekten sana sığınırım. Ve eğer beni bağışlamaz ve beni esirgemezsen, hüsrana uğrayanlardan olurum.' " [11]

İbrahim *aleyhisselam***:**

"Hani İbrahim, babası Azer'e (şöyle) demişti: 'Sen putları ilahlar mı ediniyorsun? Doğrusu, ben seni ve kavmini apaçık bir sapıklık içinde görüyorum.' " [12]

"Hani babasına ve kavmine demişti ki: 'Sizin, karşılarında bel büküp eğilmekte olduğunuz bu temsili heykeller nedir?', 'Biz atalarımızı bunlara tapıyor bulduk' dediler. Dedi ki: 'Andolsun, siz ve atalarınız apaçık bir sapıklık içindesiniz.' " [13]

"'Hayır' dediler. 'Biz atalarımızı böyle yaparlarken bulduk.' (İbrahim) Dedi ki: 'Şimdi, neye tapmakta olduğunuzu gördünüz mü?', 'Hem siz, hem de eski atalarınız?', 'İşte bunlar, gerçekten benim düşmanımdır; yalnızca âlemlerin Rabbi hariç.' " [14]

Ashab-ı Kehf:

"Kalkıp da, 'Rabbimiz, göklerin ve yerin Rabbidir. O'ndan başkasına asla ilah demeyiz. Yoksa andolsun ki saçma bir söz söylemiş oluruz. Şunlar, şu kavmimiz, O'ndan başka ilahlar edindiler. Onlar hakkında açık bir delil getirselerdi ya! Artık kim Allah'a karşı yalan uydurandan daha zalimdir?' dediklerinde onların kalplerine kuvvet vermiştik." [15]

"(İçlerinden biri demişti ki:) 'Madem ki siz onlardan ve Allah'tan başka taptıklarından kopup ayrıldınız, o hâlde, (dağlara çekilip) mağaraya sığının da Rabbiniz size rahmetinden (bolca bir miktarını) yaysın ve işinizden size bir yarar kolaylaştırsın.' " [16]

Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem***:**

Abdullah bin Amr bin As *radıyallahu anh* anlatıyor:

"Bir gün müşriklerin Kâbe yanındaki Hatim´de bir araya geldiklerini gördüm. Rasûlullah'tan bahsederek şöyle diyorlardı: 'Bu adama sabrettiğimiz kadar hiç kimseye sabretmedik. O bize hakaret etti. Atalarımıza sövdü. Dinimizi kötüledi. Cemaatimizi dağıttı. İlahlarımıza küfretti. Bu sırada Rasûlullah efendimiz çıkageldi. Kâbe´yi tavaf ederek yanlarından geçti. Bazı müşrikler Rasûl'e laflar attılar. Bu lafları duyduğu ve rahatsız olduğu, Rasûlullah'ın mübarek yüzünden anlaşıldı. Geçip gitti, ikinci defa yanlarından geçtiğinde yine aynı şekilde sözlerle karşılaştı. Yine rahatsız olduğu, yüzünden anlaşıldı. Üçüncü kez yanlarından geçerken, aynı şekilde kendisine laf attılar. Bunun üzerine Peygamber onlara şöyle dedi: 'Beni duyuyor musunuz ey Kureyşliler? Ben sadece sizi kesmekle gönderildim!' Orada bulunanlar bu sözü işittiler, sükûtla dinlediler. O kadar sessizleştiler ki, sanki her birinin başının üzerinde bir kuş vardı da, o kuşu ürkütüp uçurmamak için seslerini çıkarmıyor ve hareket etmiyorlardı. Hatta orada bulunan müşriklerin Peygambere karşı en şiddetli olanları bile şöyle diyordu: 'Ey Eba Kasım, doğruca yoluna git, sen cahil bir kimse değilsin.' " [17]

Sahabeler *radıyallahu anhum***:**

İbni Abbas *radıyallahu anhuma* şöyle der:

"Müslümanlar Bedir'de karşı taraftan esirler alınca, Rasûlullah, Ebubekir ve Ömer'e şöyle dedi: 'Bu esirler hakkında ne düşünüyorsunuz?' Ebubekir şöyle dedi: 'Ey Allah'ın Rasûlü onlar bizim yakın akraba-

8. 11/Hud, 42-43
9. 11/Hud, 45
10. 11/Hud, 46
11. 11/Hud, 47
12. 6/En'am, 74
13. 21/Enbiya, 52-53
14. 42/Şura, 74-77
15. 18/Kehf, 14
16. 18/Kehf, 16
17. İmam Ahmed

larımız, fidye karşılığında onları serbest bırakalım. Alacağımız fidye, kâfirlere karşı bizim için bir güç olur. Umulur ki onlar da Allah'ın izniyle İslam'ı kabul ederler.' Rasûlullah: 'Sen ne düşünüyorsun ya Ömer?' dedi. Ömer 'Hayır, Allah'a yemin ederim ki ben Ebubekir'le aynı görüşte değilim. Bence onların boyunlarını vurdurmalıyız. Ali, Ukeyl'in boynunu vursun. Ben de (Kendi akrabasını kastederek) şu şahsın boynunu vurayım. Onlar küfrün önderleridir' dedi. Ömer bu konuda daha sonra şöyle dedi: 'Rasûlullah benim fikrimden daha çok Ebubekir'in fikrine meyletti. İkinci gün onların yanına geldiğimde Rasûlullah ve Ebubekir'i ağlarken buldum. Dedim ki: 'Ya Rasûlullah seni ve arkadaşını ağlatan nedir? Eğer ağlamamı gerektirecek bir durum varsa söyleyin ben de sizinle ağlayayım. Yok, eğer beni ağlatacak bir durum yoksa ben de sizin ağlamanıza ağlarım. Bunun üzerine Rasûlullah şöyle buyurdu: 'Fidye almak konusunda arkadaşlarının bana yaptıkları tekliften dolayı ağlıyorum. Onların uğrayacağı azap bana gösterildi, şu ağaçtan daha yakındı.' Bunun üzerine şu ayet indi:

'Hiçbir Peygambere yeryüzünde savaşırken zaferler kazanıncaya kadar esirler alması yaraşmaz. Siz, geçici dünya menfaatini istiyorsunuz, hâlbuki Allah ahireti (kazanmanızı) istiyor. Allah, mutlak güç sahibidir, hüküm ve hikmet sahibidir.' [18]

Böylece Allah onlara ganimet almayı helal kıldı." [19]

"Bedir'de Musab bin Umeyr'in radıyallahu anh *kardeşi de esir alınmıştı. Musab onun esir alındığını görünce: 'Onu sıkı tut. Çünkü onun annesi zengindir onu fidye karşılığında senden satın almak isteyebilir' dedi. Ebu'l Aziz: 'Kardeşim benim hakkındaki tavsiyen bu mu?' dedi. Musab: 'O bana senden daha yakın bir kardeştir' dedi."* [20]

"Beni Mustalik gazvesi için çıkılmıştı. Yolda Ensar ve Muhacir arasında su sırası nedeniyle pek de hoş olmayan bir tartışma yaşandı. Her biri kendi kavmine seslendi: 'Ey muhacirler! Yardım edin.' 'Ey ensar! Yardım edin'..."

Kalbi marazlı olan Abdullah bin Ubeyy Es-Selul için fırsat doğmuştu. Kalbi hastalıklı tüm varlıkların İslam toplumunda yaşanacak olumsuzlukları gözlediği gibi... Neticede onlar, sinek tabiatlıydı... Balarısı misali güzelliğe değil, sinek misali sağlam bedenin yaralı kısmına konarlardı. Abdullah bin Ubeyy konacağı yarayı bulmuştu.

"...İnsanları iyice kışkırtmak için şu sözleri söyledi: 'Bunlarla bizim misalimiz, Arapların 'besle kargayı oysun gözünü' deyimimizdeki gibidir. Hem yurdumuza yerleştiler, hem de şu yaptıklarına bakın. Vallahi Medine'ye dönersek aziz/izzetli olan zelil olanı oradan çıkaracaktır.' " [21]

Onun bu sözleri üzerine şu ayetler indi:

"Onlara: 'Gelin, Allah'ın Peygamberi sizin için mağfiret dilesin' denildiği zaman başlarını çevirirler ve sen, onların büyüklük taslayarak uzaklaştıklarını görürsün. Onlara mağfiret dilesen de, dilemesen de birdir. Allah onları kesinlikle bağışlamayacaktır. Çünkü Allah, yoldan çıkmış topluluğu doğru yola iletmez. Onlar: 'Allah'ın elçisinin yanında bulunanlar için hiçbir şey harcamayın ki dağılıp gitsinler' diyenlerdir. Oysa göklerin ve yerin hazineleri Allah'ındır. Fakat münafıklar bunu anlamazlar. Onlar: 'Andolsun, eğer Medine'ye dönersek, üstün olan, zayıf olanı oradan mutlaka çıkaracaktır' diyorlardı. Hâlbuki asıl üstünlük, ancak Allah'ın, Peygamberinin ve mümilerindir. Fakat münafıklar bunu bilmezler." [22]

Vela beranın özü isimler meselesidir. Kimin Müslüman olduğu netleşmeden vela, kimin de müşrik olduğu belli olmadan bera hukukundan söz edilemez. İslam'ın en temel esaslarından olan vela ve bera akidesine hizmet eden, onun esası olan 'isimler' hususu insanların en uzak durduğu konudur.

Bu olay Allah Rasûlü'nü çok üzmüştü. Öyle ki hiç dinlenmeden yola devam ediyordu. Münafıkların elebaşının pak ve şerefli oğlu, bu durumdan etkilenmişti. Allah Rasûlü'nü bu denli üzen bir manzaraya, babası sebep olmuştu. Üstelik ayetler de babasının bu sözleri söylediğini teyit ediyordu. Medine'ye kadar sabretti. Medine'ye girerken kapıda dikildi ve babasına dedi ki: *'Vallahi kimin izzetli kimin de zelil olduğunu göreceksin. Allah Rasûlü sana izin verinceye dek bu kapıdan içeri girmeyeceksin.'* İnsanlar onu uyarsa da o, bu kararından vazgeçmedi. Ta ki Allah Rasûlü'nden giriş izni gelinceye dek... Babası dahi olsa Allah Rasûlü'nü üzen, onun buğz edeceği işler yapan, ona dil uzatana böyle karşılık vermişti. İşte sevgi

18. 8/Enfal, 67
19. Müslim
20. İbni Hişam
21. Buhari, Müslim
22. 63/Munafikun, 5-8

budur. Sevgilinin sevdiğini sevmek, sevgilinin buğzuna muhatap olana buğz etmek. Biz ise tuhaf bir dönemde yaşıyoruz. Abdullah bin Ubeyy bin Selül'ün dahi şapka çıkaracağı cinsten bir nifakla karşı karşıyayız. Allah Rasûlü'nü sevdiğimizi söylüyoruz. Ancak dilimizde ona hakaret edenlerin nağmeleri dolanıyor, gece evlerimizi ona düşmanlık edenlerin film ve dizileri süslüyor! Onun buğz edip asırlar öncesinden lanet ettiği insanları takip ediyor, şevkle haftanın sırasının onlara gelmesini bekliyoruz. Onun şiarlarıyla dalga geçen, onu bir çöl bedevisi, zevk düşkünü veya çıkarcı olarak yansıtan komedyenlere katıla katıla gülüyoruz.[23]

Bugün insanların İslam akidesinin en temel meselesi olan vela bera konusunda bu denli gevşek olmaları, akidelerinin gevşek olmasından kaynaklanmaktadır. Çünkü vela beranın özü, isimler meselesidir. Kimin Müslüman olduğu netleşmeden vela, kimin de müşrik olduğu belli olmadan bera hukukundan söz edilemez. İslam'ın en temel esaslarından olan vela ve bera akidesine hizmet eden, onun esası olan *'isimler'* hususu insanların en uzak durduğu konudur. İslam düşmanları şunu çok iyi biliyorlar; Müslümanların onlarla mücadelesi, vela ve bera hukukuna bağlıdır. Vela ve bera hukukunun netleşmesi de isimler meselesinin netleşmesine… Bu nedenle isimler konusunu içinden çıkılmaz hâle getiriyorlar. Hatta Allah'a düşmanlıklarıyla maruf tağutlar, irca ehlinin bu batıla hizmet eden kitaplarını bedava basıp dağıtıyorlar. Seyyid Kutub *rahimehullah* İslami hareketlerin ve bireylerin bu konudaki çıkmazlarını fark etmiş ve onları uyarmıştır. *"Böylece suçluların yolu belli olsun diye ayetleri iyice açıklıyoruz."* [24] ayetinin tefsirinde şu mükemmel tespitleri kaydetmiştir:

'Oldukça ilginç bir şey... Bu, Kur'an metodunun inanç ve inançla hareket etmeye ilişkin stratejisini gözler önüne sermektedir. Kuşkusuz bu metot, sırf salih müminlerin yolunun açıkça belli olması için gerçeğin açıklanıp ortaya konmasını amaçlamaz. Bunun yanı sıra, günahkâr sapıkların yolunun açıkça belli olması için batılın açıklanıp ortaya konmasını da amaçlamaktadır. Çünkü günahkârların yolunun açıkça belli olması, müminlerin yolunun açık seçik belli olması için bir zorunluluktur. Bu kural, yol ayrımını belirleyen bir çizgi konumundadır. Küfrün, kötülüğün ve suçluluğun açığa çıkarılması imanın, hayrın ve iyiliğin netleşmesi için zorunludur. Suçluların yolunun açık seçik belli olması ayetlere ilişkin ilahi açıklamanın hedeflerinden biridir. Çünkü suçluların konumları ve yollarına ilişkin olarak beliren herhangi bir karanlık nokta ve kuşku, müminlerin konumlarına ve yollarına yansır. Çünkü bunlar birbirlerine karşı duran iki sayfa, birbirlerine aykırı iki yoldurlar. Bu yüzden renklerin ve çizgilerin açığa kavuşması kaçınılmazdır. Bundan dolayı, her İslami hareketin, müminlerin yolunu ve suçluların yolunu belirlemekle işe koyulması gerekmektedir. Müminlerin yolunu ve suçluların yolunu tanımlamak ve müminlerin ayırıcı özellikleriyle suçluların ayırıcı özelliklerini belirlemekle başlamalıdır. Ama realiteler dünyasında, teoriler dünyasında değil… Böylece İslam davasının mensupları, yollar birbirine benzemeyecek, müminlerle suçlular arasındaki işaret ve çizgiler birbirine girmeyecek şekilde müminlerin yolu, hareket metodu ve belirtileri ile suçluların yolu, hareket metodu ve belirtileri belirlendikten sonra çevrelerindeki insanlardan hangisinin suçlu müşrik olduğunu bilmiş olurlar. İslam'ın şirk, putperestlik, Allah tanımazlıkta, semavi bir temele dayanmakla beraber beşeri

23. *Ebu Hanzala Hoca'nın 'Tüm Rasûllerin Ortak Müjdesi' yazısından alıntı yapıldı.*

24. *6/En'am, 55*

tahrifatların değiştirip bozduğu tahrif olmuş dinle karşılaştığı sıralarda... Evet, İslam'ın bu gruplar ve akımlarla karşılaştığı sıralarda salih müminlerin yolu ile kâfir ve suçlu müşriklerin yolu açık açık gözler önündeydi. Birbirlerine karışmalarına imkân yoktu. Ancak bugün için gerçek İslami hareketlerin karşı karşıya kaldığı sorun, bunlardan hiçbiri değildir. Sorun, Müslüman sülalelerden gelen milletlerin, Allah'ın dininin egemen olduğu ve onun şeriatının hükmettiği zamanlarda İslam yurdu olan ülkelerin varlığında somutlaşmaktadır. Sonra bu ülkeler ve milletler gerçek İslam'ı hayattan uzaklaştırıp isim olarak ilan ediyorlar. İnanç açısından İslam'ı din olarak benimsediklerini sanmalarına rağmen, inanç ve realite olarak İslam'ın prensiplerini inkâr ediyorlar. Çünkü İslam, Allah'tan başka ilah olmadığına şahitlik etmektir. Allah'tan başka ilah bulunmadığına şahitlik ise, yüce Allah'ın tek başına evrenin yaratıcısı olduğuna ve orada dilediği gibi tasarrufta bulunduğuna, kulların ibadet kastı taşıyan davranışlarını ve hayatla ilgili eylemlerini sadece O'na sunacaklarına, kulların yasalarını sadece O'ndan edineceklerine, hayatlarına ilişkin konularda tek başına O'nun hükümlerine boyun eğeceklerine inanmakta somutlaşmaktadır. Kim -bu anlamda- Allah'tan başka ilah bulunmadığına şahitlik etmezse, hiçbir zaman şehadet getirmemiş ve İslam'a girmemiş demektir. Adı, lakabı ve soyu ne olursa olsun... Hangi bölgede -bu anlamda- Allah'tan başka ilah bulunmadığına şahitlik etme gerçeği gerçekleşmezse, o bölge hiçbir zaman Allah'ın dinini din edinmemiş ve asla İslam'a girmemiş demektir. Bugün yeryüzünde isimleri Müslüman ismi, kendileri de Müslüman bir sülaleden gelen milletler vardır. Yine bir zamanlar İslam yurdu olan birtakım ülkeler vardır. Ancak bu milletler, günümüzde -bu anlamda- Allah'tan başka ilah bulunmadığına şahitlik etmedikleri gibi bu ülkeler de, bu anlamın gereği olarak günümüzde Allah'ın dinini din edinmiyorlar... İşte gerçek İslami hareketlerin bu ülkelerde bu milletlerle karşılaşırken önüne çıkan büyük zorluk budur. Bu hareketlerin karşı karşıya kaldığı en büyük zorluk bir yandan "Allah'tan başka ilah yoktur" ilkesinin ve İslam'ın anlamının etrafını, diğer yandan şirk ve cahiliye anlamlarının etrafını kuşatan belirsizlik, kapalılık ve karışıklıktır. Bu hareketlerin karşı karşıya kaldığı en büyük zorluk, salih Müslümanların yolu ile suçlu müşriklerin yolunun açık açık belli olmaması, işaret ve özelliklerin karışması, isim ve sıfatların birbirine girmesi, yolların ayrılış noktasını seçemeyecek kadar bir şaşkınlığın egemen olmasıdır. İslami hareketlerin düşmanları bu gediği çok iyi biliyorlar. Bu yüzden gediğin biraz daha genişlemesi, sorunun laçkalaşması, birbirine girip karmakarışık olması için yoğun çaba sarf etmektedirler. Öyle ki, gerçek sözü açıkça söylemek, insanı alnından ve ayaklarından bağlayan bir töhmete düşürür. 'Müslümanları tekfir ediyorlar' töhmetine... İslam ve küfür konusunda hüküm verme, bu konuda insanların örf ve geleneklerine başvurma sorununa dönüşür, yüce Allah'ın ve Peygamberinin sallallahu aleyhi ve sellem sözlerine değil… İşte en büyük zorluk budur. Bu, her nesilden Allah davasının taraftarlarının aşması zorunlu olan bir engeldir. İnsanları Allah'ın yoluna davet edenler, gerçek ve kesin sözü söyleme konusunda uzlaşmaya, yağcılığa yeltenmemelidirler. İçlerinde bir korku ve endişe duymamalıdırlar. Kınayanın kınamasından ya da 'Bakın, Müslümanları tekfir ediyorlar' diye bağıran çığırtkanlardan etkilenmemelidirler.' [25]

Yine bir zamanlar İslam yurdu olan birtakım ülkeler vardır. Ancak bu milletler, günümüzde -bu anlamda- Allah'tan başka ilah bulunmadığına şahitlik etmedikleri gibi bu ülkeler de, bu anlamın gereği olarak günümüzde Allah'ın dinini din edinmiyorlar...

Affetmesi

"Beni Mustalik gazvesi dönüşü Ebubekir'in kızı Aişe'ye zina iftirası atıldı. Bu iftiraya katılanlardan birisi de Ebubekir'in sürekli kendisine karşılıksız yardım ettiği halasının oğlu Mistah ibni Usase'ydi. Bunu gören Ebubekir bir daha kesinlikle ona yardım etmeyeceğine dair yemin etti. Bunun üzerine Allah şu ayeti indirdi: 'İçinizden varlık ve servet sahibi kimseler yakınlarına, düşkünlere ve Allah yolunda hicret edenlere (kendi mallarından bir şey) vermeyeceklerine yemin etmesinler. Onlar affetsinler, vazgeçip iyi muamelede bulunsunlar. Allah'ın sizi bağışlamasını arzu etmez misiniz? Allah, çok bağışlayandır, çok merhamet edendir.' [26] Bu ayet indikten sonra Ebubekir: 'Vallahi Allah'ın beni bağışlamasını isterim. Vallahi ona yaptığım yardımları kesmeyeceğim' dedi ve eskisi gibi Mistah'a yardım etmeye devam etti." [27]

Ebubekir'in kızına atılan iftira bizim kızımıza atılsaydı ve sonra da bu ayet inseydi acaba aynı tavrı gösterebilir miydik? Allahuâlem biraz zor. Çünkü bugün bir yanlış yaptığımızda düzelmemiz için bize nasihat eden kardeşlerimize

25. Tüm Rasûllerin Ortak Daveti kitabından (Fî Zilâl'il Kur'an'dan kısaltılarak)

26. 24/Nur, 22

27. Buhari

kızıyoruz. Nefsimizi yenip hatamızı kabul etmek yerine onların ayıplarını araştırmaya başlıyoruz. Haksız olduğu hâlde kendi nefsini yenemeyen birinin kendisine haksızlık yapıldığında af yolunu seçmesi mümkün değildir. Her birimizin affedilmesini istediği bir takım günahları vardır. Eğer gerçekten kendisiyle Allah'a karşı asi olduğumuz günahların affedilmesini istiyorsak bunun yollarından birisi de bize yapılan haksızlıkları affetmektir. Affetmeliyiz ki Allah da bizi affetsin. Ayette Allah *subhanehu ve teâlâ* buna işaret etmektedir. Aişe *radıyallahu anha* şöyle der:

"Rasûlullah Allah yolunda yaptığı cihad dışında hiçbir şeye eliyle vurmadı. Kadına da, hizmetçiye de vurmadı. Kendisine haksızlık yapıldığında da haksızlık yapandan intikam almadı. Ancak Allah'ın yasakladığı şeylerden biri çiğnendiğinde Allah için intikam alırdı." [28]

Bu hadisten iki şey öğreniyoruz:

1. Kendi hakkına taalluk eden konularda af yolunu tercih etmek

2. Allah hakkına taalluk eden konularda af yolunu tercih etmemek

İnsan kendisine yapılan haksızlığı, zulmü affedebilir. Fakat Allah'ın yasaklarını çiğneyen kimseleri affetme hakkına sahip değildir. Allah *subhanehu ve teâlâ* bize böyle bir hak vermemiştir. Bugün ise tam zıddı yapılıyor. Ölçüler birçok şeyde olduğu gibi bu konuda da tam tersine dönmüş. Allah'ın sınırlarını çiğneyenler affedilirken, insanların sınırlarını çiğneyenler affedilmiyor. Örneğin; Birileri Allah'a şirk koşuyor. Allah da şirki asla affetmeyeceğini söylüyor. Fakat bazı insanlar onların şirklerini affedebilmek için ciddi anlamda çırpınıyorlar. Mazeret olmayan şeyleri mazeret kabul ediyorlar. Fakat biri çocuğuna haksız yere bir tokat attığında veya eşine laf attığında vaveyla koparıp ortalığı ayağa kaldırıyor. En ağır cezalarla cezalandırıp, bir daha onunla konuşmuyor. Bu, sünnete uymayan bir ölçüdür. Allah'ın haklarını koruma noktasında en sert, fakat kendi haklarımız konusunda ise en yumuşak olanlar olmalıyız. Ebubekir *radıyallahu anh* bu konuda bizim için güzel bir örnektir. Halim selim bir fıtrata sahip olan Ebubekir, insanların dinden döndüğü riddet gününde en sert, en katı kişi idi. Düşünün, sertliği

ile bilinen Ömer *radıyallahu anh*, onu yumuşatmaya, sakinleştirmeye çalışıyordu. Çünkü insanlar Allah'ın en çok nefret ettiği şirki işlemeye başladılar. Burada Ebubekir'in halim selim olması veya onları affetme gibi bir lüksü yoktu. Çünkü bu Allah'ın hakkına taalluk eden bir meseleydi. Ama aynı Ebubekir, kızına zina iftirası atanlardan biri olan Mistah'ı affetmişti. Özellikle bir arada yaşayan Müslümanların bu ahlakla ahlaklanmaya ciddi anlamda önem vermesi gerekir. Aile ortamı, medrese, cezaevi gibi bir arada bulunulan ortamlarda. İnsanlar arasında problemler çıkar. Taraflardan birisi af yolunu tercih etmez ise sıkıntılar gittikçe büyümeye ve içinden çıkılmaz hâle gelmeye başlar. Problemlerin büyümemesi için birinin af yolunu tercih etmesi gerekir. Bu olmadığı için bir arada bulunan Müslümanlar arasında sürekli sıkıntılar çıkıyor, sürekli birbirlerinin kalbini kırıyorlar. Affetmek, intikam almaya gücün yettiği hâlde sana yapılan haksızlığı görmemezlikten gelmektir. Güç yetmediğinden dolayı alınamayan intikam, affetmek değildir. Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* Mekke'deyken müşriklerden her türlü eziyeti gördü. Daha sonra Medine'ye hicret etti ve Allah'ın yardımıyla kendisine eziyet edenlerden daha güçlü bir hâle geldi. Mekke'yi, Taif'i fethetti. Fakat kendisine her türlü eziyeti reva gören bu insanlardan intikam almadı. Oysa insanoğlu intikam alma duygusuyla yaratılmıştır. Biri kendisine haksızlık yaptığında aynısını veya daha kötüsünü ona yapmak ister. Affetmek ahlakı ise bunun tam zıddıdır. Bu nedenle elde edilmesi zordur. Fakat istenildiği zaman elde edilemeyecek bir şey değildir. Allah'a dua etmeli ve irademizi bu uğurda kullanmaya çalışmalıyız. Bu şekilde olursa Allah'ın izni ile başarabiliriz.

Davamızın sonu âlemlerim Rabbi olan Allah'a hamd etmektir.

---

28. *Müslim*

emreacar@tevhiddergisi.com

Emre Acar

Rahman'ın Arşının Altında Gölgelenenler -4-

Kişinin sevgisi; kadına, paraya, dünya eğlencelerine ve metaına karşı olursa artık kişinin kalbine hükmeden, yön veren bunlar olacaktır. Bu da kalbin mescidlere bağlanmasının önünde engeldir. Kişinin kalbinin mescidlere bağlanabilmesi için Allah'ı sevmesi gerekir.

Ebu Hureyre'den *radıyallahu anh* rivayetle Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

"Yedi sınıf insan var ki, Allah onları hiçbir gölgenin olmadığı günde (mahşer meydanında) kendi gölgesinde gölgelendirecektir. Adil imam/yönetici, Allah'a ibadetle yetişen genç, kalbi mescidlere bağlı olan adam, birbirlerini Allah için seven ve onun rızası için bir araya gelip onun için ayrılan iki adam, soylu ve güzel bir kadın kendisini zinaya davet ettiğinde: 'Ben Allah'tan korkarım' diyerek onu reddeden adam, sağ elinin haber verdiğinden sol elinin haberi olmayacak kadar gizlice sadaka veren kişi, bir de yalnız başına Allah'ı zikredip de gözleri yaşla dolan kimse." [1]

Kalbi Mescidlere Bağlı Olan Adam

Rahman ve Rahim olan Allah'ın adı ile...

Rasûlullah, Rahman'ın arşının altında gölgeleneceklerden bahsederken üçüncü sırada, kalbi mescidlere bağlı olan adamı zikreder. Peygamber bu sözü ile doğru istikamette yürümek için gerekli olan kalp ve mescid kavramlarına dikkatimizi çekmiştir.

Kurtuluş için mücadele veren Müslümanların, önce kalplerini düzgün/salih hâle getirmeleri gerekir. Peygamber birçok hadisinde kurtuluşu, kalbin düzgün olmasına, helak olmayı da kalbin ifsat olmasına bağlamıştır.

"Bedende bir et parçası vardır ki; o ıslah olursa

1. *Buhari, Müslim*

bütün beden ıslah olur, o bozulursa bütün beden ifsat olur. Dikkat edin o kalptir." [1]

Kalp, bedenimizi yöneten komutan, organlar ise onun askerleri mesabesindedir. Komutanı bozuk olan ordunun yenilgiye uğramaya ve sürekli hata yapmaya mahkûm oluşu malum olan bir hakikattır. Bu nedenle kalplerimizi ıslah etmemiz hepimiz için elzemdir.

Peki, kalpleri ıslah eden unsur nedir?

Kalpleri ıslah eden, canlı hâle getiren nur, mescidlerdir. Mescidler, sadece namaz kılınan, ibadet edilen yerler olarak bilinse de aynı zamanda bozuk kalplerin tedavi edildiği mekânlardır. Peygamber *"Kalbi mescide bağlı olan adam"* sözüyle bu hakikate vurgu yapmıştır.

Değerli kardeşim! Kalbi etkisi altında bırakan en önemli etken ortamlardır. Ortamlar iyi ve kötü olmak üzere iki kısımdan ibarettir. Kalbin bulunduğu ortam kötü ortamsa, kalp bu kötülüğün etkisinde kalacak veya kalbin bulunduğu ortam salih ortamsa, iyi yönde etkilenme olacaktır. Herkes bulunduğu ortamın rengini almaktadır. Ortama inat, istediği kadar farklı renkte kalmaya çalışsa da, bu hem yorucu olacak hem de başarısızlıkla sonuçlanacaktır.

Peygamber, Rahman'ın arşının altında gölgeleneceklerden bahsederken *'kalbi mescidlere bağlı olan adam'* diyerek ortamlarımızın mescid ortamı olması gerektiğini vurgulamıştır. Mescidler, Allah'ın evleridir ve salih olan amelleri içine derc etmiştir.

Kalpler, mescidler dışında eve, kahvehaneye, alışveriş ve eğlence merkezlerine, piknik gibi alanlara bağlı olur ve sürekli o ortamlarda bulunursa; kalpleri canlı tutmak, ıslah etmek çok zordur. Hepimiz bilmekteyiz ki günümüzde buralar küfür, fuhşiyat, isyanlarla doludur. Buralarda kalbin ıslahı değil, ifsadı beklenir; ki bu günahlar nedeniyle ard arda gelen siyah noktalar kalbi öldürmektedir.

"Kalbi mescidlere bağlı olan adam" sözü mescidlerde bir kere veya nadiren bulunmayı değil, sürekli bulunmamız gerektiğini işaret etmektedir. Kişinin bir yere bağlanması, o fiili sürekli yapmayı ifade eder. Bu nedenle ümmetin fertleri, kurtuluş için mescidleri mesken edinmelidir. Ki bu, aklen de böyledir. Kalp, neyi seçiyorsa, kişi yaşamını sürdürebilmesi için kalbinin sevdiği, bağlı olduğu yerde sürekli vakit geçirmelidir ki kalpler ıslah olsun. Aksi kalbin helakı ve ölümüdür.

Âlemlerin Rabbi olan Allah, mescidlere nasıl değer vermişse, O'nun Rasûlü Muhammed *sallallahu aleyhi ve sellem* de değer vermiştir. Medine'ye ilk vardığında, kendisine oturacak bir ev, bir kulübe yaptırmazken, ümmeti bir araya toplayacağı mescid inşa etmiştir. Hatta Rasûlullah'ın, bu inşaatta çalıştığı dahi rivayetler arasında yer almaktadır.

Değerli kardeşim! Peygamber Medine'de ilk olarak, neden mescid inşa etmiştir?

Mescid imar etmenin ecri büyüktür. Allah bu kişiye, yaptığı amelin karşılığı olarak cennette bir köşk hazırlayacaktır. Yeryüzünde; ecre, Peygamberden daha düşkün olan yoktur. Kurtuluşu kesin olmasına rağmen: *"Ben ecir kazanmaktan mahrum mu olayım?"* der sürekli ecir peşinde koşardı. Peygamberin, mescidi inşa etmesinin sebeplerinden birincisi budur.

Osman'dan *radıyallahu anh* rivayetle Peygamber şöyle buyurur:

"Kim Allah'ın rızasını talep ederek bir mescid inşa ederse, Allah ona cennette bir ev inşa eder." [2]

"Kim, Allah'ın rızasını düşünerek, bağırtlak kuşunun yuvası kadar bir mescid inşa ederse, Allah, onun için cennette mislini inşa edecektir."

Bu hadiste, kuş yuvası; secde etmeye, mescid olmaya elverişli büyüklükte olmadığına göre, ifadede mübalağa yapıldığı açıktır. Yani mescid

1. *Buhari, Müslim*

2. *Buhari, Müslim*

inşaatlarına azıcık bir katkıda bulunan kişiye, yaptığının misli verilecektir. Cennette, kuş yuvası kadar bir yer elde etmek bile, Mü'min için büyük kazançtır. Başka hadislerde Peygamber, buyurur ki: *"Cennette kamçı kadarlık yer, dünyadan daha hayırlıdır."* Ve bununla beraber, cennetteki herşey ebediyete mazhardır.

Fakat mescidleri imar edenlere, maddi yönden destek olup oraları kalkındırmada Müslümanlar, maalesef geri duruyor ve gevşek davranıyorlar. Cebindeki on kuruşu, ecir fabrikasına çevirebilecekken, şeytanın tuzağına yakalanıp, ecirlerden mahrum oluyorlar.

Değerli kardeşim! Oysa Allah, senden ve bütün Müslümanlardan mescidleri inşa etmeyi, talep etmiştir.

Allah şöyle buyurur:

"Allah'ın mescidlerini, ancak Allah'a ve ahiret gününe iman eden, namazlarını dosdoğru kılan, zekatlarını veren ve Allah'tan başkasından korkmayan kimseler, imar eder. İşte doğru yola ermişlerden olmaları umulanlar bunlardır." [3]

Ayette de görüldüğü gibi Allah, mescidleri inşa etmenin itikadla-amelle bağlantısını kurmuştur. Doğru yola erişenlerin de; Allah'ın, *'mescidleri imar edin'* emrini, yerine getirenler olduğunu söylemiştir. Dünyadayken; kardeşlerimizden biri, bir şey yapmamızı rica ettiğinde, yerine getirmeye çalışıyoruz. Yerine getiremezsek, mahcup oluyoruz. Bu sefer bizden talepte bulunan, âlemin Rabbi olan Allah'tır. Bu emrini, ne kadar ifa ediyor veya ifa edemediğimizde ne kadar mahcup oluyoruz? Bunları muhasebe etmemiz gerektiğine inanıyorum.

Okuduğun gibi Peygamber, hem Allah'ın emrini yerine getirmek, hem de ecir kazanmak için Medine'ye hicret ettiğinde, ilk olarak mescid inşa etmişti. Rabbim, bütün Müslümanları, yeryüzünü hayırla imar eden kullarından eylesin. (Allahumme amin)

Kalbin bulunduğu ortam kötü ortamsa, kalp bu kötülüğün etkisinde kalacak veya kalbin bulunduğu ortam salih ortamsa, iyi yönde etkilenme olacaktır. Herkes bulunduğu ortamın rengini almaktadır.

Peygamberin, Medine'de ilk olarak mescid açmasının sebeplerinden ikincisi de, Müslümanlara, cemaat bilincini vermektir. Hepimizin bildiği üzere; cemaatleşmek, Allah'ın bir emridir. Müslümanlar, yeryüzünde tek başına olmadıklarını ve kardeşlik bilincini ancak mescid ortamlarında öğrenebilirler.

Allah şöyle buyurur:

"Hepiniz, toptan Allah'ın ipine/dinine sarılın, parçalanıp ayrılmayın ve Allah'ın üzerinizdeki nimetini de hatırlayın..." [4]

Namazların mescidde toplu kılınması ve kılmaya teşvik edilmesi bile Müslümanlara cemaat bilincini vermek içindir. İnsan, omuz omuza kenetlenip saf tuttuğu, sürekli beraber olup birbirine kaynaştığı kardeşleriyle, davaya daha güzel sahip çıkar. Aralarında çıkan ihtilaflarda, sorunlarda birbirlerinden hemen yüz çevirmezler. O sorunun ve ihtilafın sebebini bulup, çözüme kavuşturmaya çalışırlar. Bu muamele, cemaat mefhumunun kazandırdığı bir semeredir. Bu nedenle cemaat mefhumunun ekilip, yetiştirilecek tarlası, mescidlerdir. Müslümanların; mescidleri, bu şekilde değerlendirmeleri gerekir.

Değerli kardeşim! Peygamberin, mescid inşa etmesinin sebeplerinden bir diğeri ise, davaya adam kazandırmak ve dava adamı yetiştirmektir. Peygamber, sancağı taşıyan bütün sahabesini mescidlerde yetiştirmiştir. Ebu Bekirler, Ömerler, Osmanlar, Aliler ve ashab-ı Suffeler... Hepsi mescidlerde yetişmiştir. Ve bu yiğitler tevhidi, müşriklerin ayaklarının altından alıp, istikbale taşımıştır.

Bugün Müsümanlar ve özellikle de İslami cemiyetlerin dava adamı yetiştirmeleri için mescid açmaları ve çalışmalarını buralarda yürütmeleri gerekir. Bu, Peygamberin menhecidir. Buralarda yapılan bütün çalışmalarda bereket vardır. Lakin bu zamana kadar birçok cemiyet, güvenlik gibi farklı sebeplerle mescid açmayıp çalışmalarını ev, çay ocağı veya derneklerde yürüttüler. Hatta

3. 9/Tevbe, 18

4. 3/Âl-i İmran, 103

mescid açan cemiyetleri kınadılar, yanlış yaptıklarını söylediler. Allah'a hamd olsun ki kınanan cemiyetler, yılmadan mescidlerinde davet çalışmalarına devam ettiler. Kınayanlar ise, son dönemlerde kendilerinin yanlış düşündüklerini anlayıp mescid açmaya başladılar. Rabbim bütün Müslümanları, çalışmalarında başarılı kılsın. (Allahumme amin)

Ev gibi dar alanlarda çalışmaları yürütmek kısır döngüdür ve sonu kesiktir. Hakeza mescid açma imkanı olduğu müddetçe dernek ve çay ocaklarının tercih edilmemesi de evla olandır. Çünkü buralar ayakkabı ile girilen, halkla yakından ilgilenip, diyaloğa geçilemeyen ve ciddiyetin korunmadığı yerlerdir. Böyle olunca İslam'ın istediği gayeler buralarda yerine getirilememektedir. Mescid çalışmalarında ise böyle sıkıntılar yoktur. Her çalışması güzel bir şekilde sonuçlanıyor, insanlar tarafından daha samimi ve güvenilir bulunuyor.

Evet, Peygamber Medine'de ilk olarak neden mescid açmıştır, sorusunu sorduğumuzda yukarıda yazdığımız üç sebep ortaya çıkmaktadır. Aslında Peygamber mescid açarak, gerek sahabesine gerekse de gelecekteki insanlara İslam toplumu için ortamın ve kalplere İslam sevgisini yerleştirmenin önemini, insanların bu yönden eğitilmesi gerektiğini öğretmiş oldu. Bunun için en önemli araç, Allah'ın evleri olan mescidlerdir. *"Kalbi mescidlere bağlanan adam"* sözüne tekrardan geri dönersek bu gerçeği görmekteyiz.

Mescidlerin öneminden sonra kalplerimize baktığımızda, kalpleri emri altında tutan en önemli unsurlardan birinin de sevgi olduğunu göreceğiz. Hadiste; *"kalbi mescide bağlı olan adam"* denilerek, sevgiye de yer verilmiştir.

Kişinin sevgisi; kadına, paraya, dünya eğlencelerine ve metaına karşı olursa artık kişinin kalbine hükmeden, yön veren bunlar olacaktır. Bu da kalbin mescidlere bağlanmasının önünde engeldir. Kişinin kalbinin mescidlere bağlanabilmesi için Allah'ı sevmesi gerekir.

Allah şöyle buyurur:

"İnsanlar içinde Allah'tan başkasını (Allah'a) eş edinen kimseler vardır. Onları, Allah'ı sever gibi severler. İman edenlerin Allah'a sevgisi ise çok daha fazladır. Zulmedenler, azabı görecekleri vakit kuvvetin bütünüyle Allah'ın vereceği azabın gerçekten çok şiddetli olduğunu bir bilselerdi." [5]

Değerli kardeşim! Kişi kalbini mescide bağlayabilirse bu kişiye Rabbim mükâfat olarak hiçbir gölgeninin olmadığı mahşer gününde kendi arşının altında gölgelenme fırsatı sunacaktır.

Peygamber şöyle buyurur:

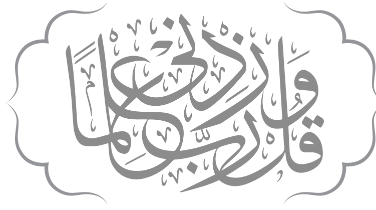
"Yedi sınıf insan var ki, Allah onları hiçbir gölgenin olmadığı (mahşer meydanında) kendi gölgesinde gölgelendirecektir. Adil imam/yönetici, Allah'a ibadetle yetişen genç, kalbi mescidlere bağlı olan adam..." [6]

Kalpleri iki parmağı arasında bulunduran Rabbimiz kalplerimizi mescidlere bağlı kılsın ve bizlere bu mükâfatı nasip ve mukadder eylesin.

Davamızın sonu âlemlerin Rabbine hamd etmektir.

---

5. 2/Bakara, 165
6. Buhari, Müslim

İlim Talebesi Kütüphanesini Nasıl Oluşturmalıdır?

Abdulkerim El-Hudayr

1. Oturum: Tedvin, Tasnif ve Kitapların Başlangıcı

(Tefsir Kitapları ve Ulumu'l Kur'an)

-1-

Ömer b. Abdulaziz ikinci yüzyılın başında geldiği zaman, İbni Şihab Ez-Zührî'ye sünneti yazmasını emretti. Bu zamanda sünnetin resmi yazımı başlamış oldu. Sünnet konusunda kitaplar yazılmaya başlandı.

Çeviren'in Önsözü

Allah'a hamd, Rasulü'ne salât ve selam olsun…

Şeyh Abdulkerim Hudayr'ın Suudi Arabistan'daki Kur'an-ı Kerim Radyo'sunda beş oturumda gerçekleştirdiği bu değerli konuşmayı dergimiz okurları için çevirerek yayınlamayı uygun gördük.

Söz konusu yazı, ilim talebelerine yönelik olduğundan ötürü, bazı ıstılahi/terminolojik kavramların tam karşılığını yazmayıp, olduğu gibi bıraktık. Sebebi de tercüme esnasında bunların tam karşılığını sürekli yaptığımızda, yazı özgünlüğünü kaybedecek, okuyucu bu terimlere alışamayacak ve açıklamalarla yazı uzatılmış olacaktır.[1]

Ayrıca bu program, konuşma diliyle icra edildiği için bazı yerleri tamamlayarak çevirmek zorunda kaldık.

Gayret bizden, başarı Allah'tandır.

1. Örneğin, tedvin, tasnif, musannef vb. ıstılahlar

1.Oturum: Tedvin, Tasnif ve Kitapların Başlangıcı Hakkında Önsöz - Tefsir Kitapları ve Ulumu'l Kur'an

Sunucu: Hamd, Allah'adır. Salât ve selam da Rasulü'ne, ailesine ve ashabının üzerine olsun. Değerli dinleyiciler, Allah'ın selamı, rahmeti ve bereketi üzerinize olsun. Suudi Arabistan'dan yayın yapan Kur'an-ı Kerim Radyosu stüdyomuzdan gerçekleştirdiğimiz canlı yayınımıza hoş geldiniz. Bugün, Hicri 8 Rebiu'l Ahir 1424.

Bu programda sizlerle canlı olarak önemli bir konuyu konuşacağız: İlim talebesi kütüphanesini nasıl oluşturmalıdır? Tedvin ve tasnif ne zaman başladı? Müslümanların resmi, halk, cemaatsel ve ferdi kütüphanelere gösterdiği önem nedir?

Bunun yanında farklı ilimlerde ilim talebesinin elde edeceği örnekler sunacağız. Allah'ın izni ile diğer önemli konuları da, ilim talebesinin kütüphanesi konusu etrafında sunmaya çalışacağız.

Stüdyomuzun canlı yayın konuğu Riyad'daki İmam Muhammed b. Suud İslam Üniversitesi

Öğretim Heyeti Üyesi, Değerli Şeyh Dr. Abdulkerim b. Abdullah El-Hudayr.

Bu davetimizi kabul ettiği için kendisine teşekkür ederim. Değerli Şeyh, hoşgeldiniz. Allah sizi ve dinleyicileri mübarek kılsın.

Sunucu: Şeyh, biz bu konuyu ilan ettiğimizde farklı yerlerden insanlar bunu öğrenme heyecanı içerisinde oldular. Özellikle de şeri ilim talep edenler… İnsanın kendisini birçok hatadan koruyan ilim önemlidir. Konunun öncesinde tedvin ve tasniften bahsetmenin önemli olduğunu düşünüyorum. Bu amel ne zaman başladı?

Alemlerin Rabbi olan Allah'a hamd olsun. Salât ve selam O'nun kulu ve Rasulü olan Nebi'miz Muhammed'e *sallallahu aleyhi ve sellem* ailesine, ashabına ve kıyamet gününe kadar onlara ihsan üzere tabi olanların üzerine olsun. Bundan sonra:

Tasniften, tasnif edilenlerden, kitaplardan ve kütüphanelerden maksat, değişiklik ve bozulmadan korunmuş olan, Allah'ın, Peygamberi Muhammed'e *sallallahu aleyhi ve sellem* indirdiği, korumayı kendi üzerine aldığı Kur'an-ı Kerim'in dışında kalanlardır. Burada hadis derken Kuran'dan olanları, ayetlerin nasıl indiğini, Nebi *sallallahu aleyhi ve sellem* zamanında, Ebu Bekir ve Osman *radıyallahu anhum* zamanında yazılanları kast etmiyoruz. Burada sadece kast edilen Kur'an'ın dışında olan hadislerdir.

Buhari'de geçen Ebu Said El-Hudri'nin *radıyallahu anh* naklettiği hadiste Nebi *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurmuştur: *"Benden Kur'an'ın dışında bir şey yazmayın. Kim Kur'an'ın dışında bir şey yazmış ise onu imha etsin."*

Nebi sav zamanında insanların, ilk emir olarak itimat etmelerinden korkularak yazım yapılması yasaklanmıştı. Böylece ilim talebesi için öncelikli olan, belki de daha çok özen göstermesi gereken ve en önemli husus olan ezber de unutulmuş olacaktı. Yazıya itimat edildiğinde de bunun bir sonucu olarak ezber unutulacak ve zayıflayacaktır. İlim ehlinden bazıları söz konusu yasağın hadisler ile Kuran'ın tek bir sayfada yazılmasına yönelik olduğu görüşündedirler. Ta ki Kur'an kendi dışındakilerle karışmasın. Fakat ne zaman ki Kuran yazılıp, mushaf hâline getirilip, bundan emin olunup, karışma korkusu da ortadan kalkınca genel olarak yazıma izin verildi.

Yine sahih hadiste geçtiği üzere Nebi *sallallahu aleyhi ve sellem* yazmayı emretmektedir: *"Ebu Şât için yazınız."*

Ebu Hureyre *radıyallahu anh* der ki: *"Benim dışımda Rasulullah'tan daha fazla hadis nakleden yoktur. Sadece Abdullah b. Amr müstesna. O yazardı, ben ise yazmazdım."* Bu, aslında onların *radıyallahu anhuma* endişelerinden dolayıdır. Ebu Hureyre *radıyallahu anh*, Abdullah b. Amr'ın *radıyallahu anh* kendisinden daha fazla kaydettiğini belirtmiştir. Çünkü yazı ezber gibi değildir. Ezber, zihinde mevcut iken, göz önünde mevcut değildir. Zihinde mevcut olduğu müddetçe de büyüklüğünü açıklamak mümkün değildir. Veya Ebu Hureyre'nin bu sözü hicretten öncesi içindir. Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* ondan ridasını açmasını istediğinde o da açtı ve Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* ona dua ettikten sonra tekrar ridasını topladı ve hiçbir şey unutmadı.[1] Bununla da sahabelerin tümünden en çok ezberleyen, en çok rivayet eden olmuştur. Onlardan hiç kimse ona yaklaşamamış, onu geride bırakamamıştır. O koca örtü (rida) sünnetin hepsini toplamıştır. O büyük bir sahabedir. Nebi *sallallahu aleyhi ve sellem* insanların onu sevmesi için dua etmiş, insanlar da onu sevmiştir. Bu sebeple ona ancak münafık bir kimse buğz eder. Allah'tan selamet ve afiyet dileriz. O'na, hıfzına ve ilmine ta'n eden ancak dine ve özellikle sünnete ta'n eden kimsedir. Çünkü Nebi'nin *sallallahu aleyhi ve sellem* ashabından mukillîn olan[2] kimseyi dahi ta'n eden hiç kimse görmedik. Çünkü sadece bir veya iki hadis rivayet eden mukîli ta'n etmek, eserlerde

1. *Ebu Hureyre radıyallahu anh şöyle rivayet eder: "Yâ Rasûlallah, ben senden birçok hadîs işitiyorum da unutuyorum, dedim. "Ridânı yay!" buyurdu. Yaydım, iki eliyle bir şey avuçlayıp attı. Sonra: "Topla!" diye emretti. Ridâmı topladım. İşte ondan sonra artık hiçbirşey unutmadım." Buhari. -Çeviren-*
2. *Mustalahu'l Hadis'te sadece bir veya iki rivayette bulunan sahabelere mukîl denilir. -Çeviren-*

olmadığı gibi, mükessir[3] hakkında ta'nda bulunmak da yoktur.

Ebu Hureyre'yi *radıyallahu anh* atmak, sünnetin büyük bir bölümünü söküp atmak demektir. Bu yüzden de bu, dinden olan bir husustur. Ebyad b. Hemmal *radıyallahu anh* sadece bir tane rivayette bulunmuş, hiç kimsenin onu ta'n ettiğini bulamadık. Bu sebeple önceki tabi olanlar gibi tabi olmak gerekir. Aynı zamanda sünneti taşıyan ve yücelten bir kimseyi ta'n etmek, düşmanı sevindirir ki bundan Allah'a sığınırız.

Kastedilen şudur ki, yasaktan sonra kitabete/yazıma izin verilmiş, âlimler de bunun caiz olduğuna dair icma etmişlerdir. Şüphe yok ki, kitabet/yazım hıfzın bir eseridir. Yazım olmadan ezbere güvenen insan, hafızasını güçlü tutmaya devam eder. Ne zaman olsa da, onu hatırlar. İnsanlar bu konuda (hıfzetmede) farklılık göstermektedirler.

Yazıma izin verildiği zaman insanlar H. 1. yüzyılın başında ferdi bir takım kitaplar yazmaya başladılar. Daha sonra Ömer b. Abdulaziz ikinci yüzyılın başında geldiği zaman, İbni Şihab Ez-Zührî'ye sünneti yazmasını emretti. Bu zamanda sünnetin resmi yazımı başlamış oldu. Sünnet konusunda kitaplar yazılmaya başlandı. Sonra yavaş yavaş hafızalarda çoğalan bilgiler, alınmaya başlandı. Böylece telifler oluşmaya başladı. Bu sünnet ile ilgili olandır…

Sunucu: Yani, sahabeden ferdi kitaplar dışında bir şey yazılmamıştır öyle mi?

Evet, ferdi kitaplar… Herkes kendisi yazıyordu. Bundan sonra Ömer b. Abdulaziz, Muhammed b. Müslim b. Şihab Ez-Zührî'ye yazmasını emretti. Ardından da insanlar telif ve tasnif etmeye başladılar. Hadis dalında Musannef'ler, Muvatta'lar, Müsned'ler, Cami'ler, Sünen'ler ve diğerleri telif edildi. Bu hadis ilmi ile ilgili olandır. Bunun gibi lugat ilmi de; beldeler fethedilip, Araplar başkaları ile karışınca, dildeki hataların ortaya çıkmasından korkuldu ve tedvine ihtiyaç duyuldu. Diğer ilimlerin hepsinin tedvin edilme nedeni, buna çok ihtiyaç olmasındandır.

Sahabe ve Tabiin'den hadisler ve eserler toplandıktan sonra, sahabe ve tabiin'in fıkhı yazıldı. Bundan sonra meselelere ve gerçekleşen hadiselere ihtiyaç duydular. İnsanlar da karşılaştıkları sorunları Kitap, Sünnet, sahabe ve tabiin'den gelenlere kıyas etmek zorunda kaldılar. Bu konu iyice genişleyince, farklı mezhepler (dört mezhep ve diğer mezhepler) üzerinde yazılan fıkıh kitaplarında, fıkhi meselelerin yazımına ihtiyaç duyuldu.

Sonrasında Kitap ve Sünnete hizmet eden ilimlere ihtiyaç duyuldu. Aynı şekilde dini konularda seleften gelenlere de… İki asıl olan Kitap ve Sünnete hizmet eden Usulu'l Fıkh, Mustalahu'l Hadis, Ulumu'l Kur'an diye isimlendirilen ilimlere ve diğer ilimlere ihtiyaç duyuldu. Böylece kitaplar yazıldı ve bu ilimler dallara ayrıldı. O kadar çoğaldı ki bunların hepsini ihata etmek imkansız hâle geldi. Bu da derece derecedir. Nice âlimin elinde kütüphane bulunurken, nice âlimin de elinde çok nadir eserler vardır.

Sunucu: Bu, Arap lugatıyla alakasına göreydi. Bundan sonra aynı şekilde mi oldu?

Evet, bunun dışındaki ilimlerde de bu şekilde. Çünkü bütün ilimler buna ihtiyaç duymaktadır, ki bu nedenle Kur'an ve Sünnet anlayışı üzere olan ıstılahi/terminolojik kitaplar da telif edilmiştir. Tıpkı Ulumu'l Kur'an, Mustalahu'l Hadis, Usulu'l Fıkıh konusunda bahsettiğimiz gibi. Kitap ve Sünnet'e dayalı, saf ve sağlam menhecin karşısında olan fırkalar ortaya çıktığı gibi, İslam kaynaklarının dışında olan kitaplar Arapça'ya tercüme edilince de bir takım taifeler ve bidatlar ortaya çıkmış oldu. Böylece akaid ve muhaliflere reddiye konusunda tasnife ihtiyaç duyuldu.

Devam Edecek İnşallah…

Özcan YILDIRIM, Tevhid Dergisi için Çevirmiştir.

3. *Çok rivayette bulunan*

emreuyar@tevhiddergisi.com | Emre Uyar

Yaşayan Tağutların Fitnesi Ölmüş Tağutların Fitnesinden Daha Büyüktür

Müslümanların mücadele esnasında güçlerini bölmemeleri ve enerjilerini heder etmemeleri için gözlerini küfrün, şirkin, zulmün ve fuhşiyatın asıl kaynağı olan bataklığa dikmeleri gerekmektedir.

Allah'ın dışında kendisine ibadet edilen ve bu ibadetten razı olan her şey, bizatihi tağut diye isimlendirilmektedir. Bu tağutun, yerin altında veya yerin üstünde olması arasında hiçbir fark yoktur. Bunların hepsi, reddedilmediği takdirde İslam'a girilemeyen tağutlar sınıfına dahildir. Bu açıdan bakıldığında bütün tağutlar gözümüzde eşit olmalıdır.

Bu tağutlar ile mücadele penceresinden konuya yaklaşacak olursak burada bir evveliyat/öncelik fıkhı gözetmek gerekir. İçerisinde bulunduğumuz şu zamanlarda tağut bolluğuna şahit olmaktayız. Bu tağutlar, kimi zaman bir kabirde, kimi zaman mecliste, kimi zaman ise kafamızın içerisinde akıl olarak karşımıza çıkmaktadır. Bu tağutların bazısı, yine bazı tağutlar sayesinde ayakta durabilmekte, o tağut sayesinde ilgileri üzerine çekebilmektedir. Mesela, kabirlerin putlaştırılması veya şahısların ilahlaştırılması hâkim devletler güvencesi ile ayakta durmaktadırlar. Yine aynı devletler vasıtası ile de kendilerine kullar edinmektedirler. İşte evveliyat fıkhı demiş olduğumuz şey, burada devreye girmelidir.

Şüphesiz ki bataklığın bulunduğu bir yerde sineklerden şikayet etmek ve sinekleri öldürmek boş bir uğraştır. O sineklerin yaşamasına kaynak oluşturan bataklığın kurutulması gerekir ki sinekleri tamamen kendimizden uzakta tutabilelim. Bu örneği günümüz tağutlarına uygulamak mümkündür. Günümüzde ilmini, kalemini, vaktini tevhide ve şirkin izalesine ayıran insanlar vardır. Ancak bu insanlar ya kasten ya

da sehven kabirlerdeki şirklerden, insanların kabirlerde yatanlara tazim göstermelerinin tevhide aykırı olduğundan bahsederlerken; yeryüzünün yaşayan ve insanlardan ibadet talep eden tağutlarından söz etmezler. Ölmüş olan kişinin değerini düşürmek, ona karşı cephe almak kolaydır. Çünkü ölmüş olanın diriye verebileceği bir zarar yoktur. Dolayısıyla ölü ile uğraşmak bataklıktaki sivrisinekle uğraşmak gibidir. Ancak bu sineklere kaynaklık eden bataklık hakkında birşey söylememek veya söyleyememek sineklerin sayısını arttırmak demektir. Bu sebeple, mücadele sahasında olan kişinin gözünü bataklığa dikmesi ve bütün enerjisini onun izalesine harcaması gerekir.

Mesela, günümüzde sadece bölgesel değil evrensel bir şirk furyası var. Mevlana gibi şirki savunup ümmete farklı farklı şirk itikadları empoze eden bir kişinin övülmesi, kabrinin ziyaret edilmesi günümüzde insanlar arasında çok yaygın bir ibadettir! Burada gayet tabi Mevlana'nın düşüncelerinin şirk olduğu, ona kulluk edenlerin müşrik olduğunu vurgulamak haktır. Ancak bu tağutlarla mücadele edeceksek öncelik fıkhına riayet etmemiz gerekir. Gerekir ki; her bir tağuttan sonra yeni bir tağut peyda olmasın. Öyleyse bizim, Mevlana'nın reklamını yapan, onu tanıtan, onun ziyaretgâhını güzelleştiren ve bunu diğer tağutlar için yapan asıl tağuta yani bataklığa bakmamız gerekir.

Din, Allah katından bize eksiksiz bir şekilde ulaşmıştır. Bu dinin nasıl yaşanılacağını da bize Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* eksiksiz bir şekilde göstermiştir. Rasûlullah'ın tağutlar ile olan mücadelesinde izlediği yolu incelersek onun da evveliyat fıkhını gözettiğini fark etmiş oluruz. Rasûlullah'ın Mekke toplumunda ilk mücadelesi putlarla olmamıştır. O, bu tağutları ayakta tutan şirk mantığının asıl müsebbibi, *'asıl'* tağutlar ile mücadele etmişti. Zaten bu sebeple birçok sıkıntıya maruz kalmıştır. Çünkü puta sövmenin kişiye getirdiği bir zarar yoktur ama etten kemikten ve belli bir gücü elinde bulunduran insanlara muhalefet etmek, beraberinde ciddi bir eziyet yükünü getirmektedir. Peygamber, şirk düzenini ayakta tutan ve bu düzenden menfaat elde eden tağutlar ile her alanda mücadele edip onların kökünü kuruttuktan sonra, putlara yönelmiş ve onları izale etmiştir.

İbrahim de mücadelesinin ilk merhalesini *'asıl'* tağutların izalesine ayırmıştır. Rabbimiz onun hakkında şöyle buyuruyor;

"İbrahim ve onunla beraber olanlarda sizin için güzel örnekler vardır. Hani onlar kavimlerine şöyle demişlerdi; 'Biz sizden ve sizin Allah'ın dışında ibadet ettiklerinizden beriyiz. Sizi tekfir ediyoruz. Siz bir tek olan Allah'a ibadet edinceye kadar bizimle sizin aranızda ebedi bir kin ve düşmanlık vardır." [1]

Dikkat edilirse beraat, tekfir, kin, düşmanlık bunların hepsi ilk etapta *'siz'* diye isimlendirdiği *'asıl'* tağutlara yöneltilmiştir.

İslam şirkin her türlüsüne karşıdır. Bunun ölü olması, diri olması, insan suretinde veya taş suretinde olması hiçbir şeyi değiştirmez.

Yaşayan tağutların fitnesinden bahsetmek demek ölmüş olan tağutları bir kenara bırakmak şeklinde anlaşılmamalıdır. İslam şirkin her türlüsüne karşıdır. Bunun ölü olması, diri olması, insan suretinde veya taş suretinde olması hiçbir şeyi değiştirmez. Ancak bunlarla mücadele ederken enerjilerin boş yere heba olmaması için evveliyat fıkhını gözetmenin gerçekliği gün gibi ortadır. Allah, en doğrusunu bilendir.

Tağut ile mücadeleden bahsederken günümüzde âlim kisvesi altında insanları kitleler hâlinde saptıran, onları oyalayan bir güruhtan bahsetmenin de faydalı olacağına inanıyorum. Bu gibi insanları özellikle Suud gibi memleketlerde görmek mümkün olduğu gibi artık her yerde bu simalar ile karşılaşmak rutin hâle gelmiştir. Bu insanlar daha çok, şirkin kendilerine *'zarar getirmeyecek olan'* kısmı hakkında halka vaaz-u nasihat(!) ederler ve bu tevhidin yeryüzünde ikamesini(!) sağlayan nasihatler gerçekten çok kapsamlı(!) ve doyurucu(!) nasihatlerdir. Ama gelin görün ki bu müthiş nasihatlerde eksik olan şeyler vardır. Bu âlimler(!) insanlara sadece kabir fitnesinden, çaput meselesinden, nazar boncuğunun insanı götürdüğü sonsuz azaptan bahseder

1. 60/Mümtehine, 4

dururlar; ama o kabirleri o beldelere diken, o çaputların bağlanabilmesi için imkân oluşturan, nazar boncuğunu yaygınlaştıran tağutları ne hikmetse görmezler. Hatta bu şirk düzenini ayakta tutan insanları *'ulu'l emr'* olarak isimlendirip, insanların bu sözde emir sahiplerine itaat etmesinin gerekli olduğundan bahsederler.

Âlim postuna bürünmüş bu cahiller; konuşmalarında, sitelerinde, kitaplarında devamlı olarak *'aşırılık fitnesi', 'haricilik fitnesi', 'tekfircilik fitnesi'* gibi derin(!) konuları gündeme alıp, tevhid ehli Müslümanları hedef göstermektedirler. Ancak bir gün dahi bu insanların *'Allah'ın indirdikleriyle hükmetmeme fitnesi', 'demokrasi fitnesi', 'kâfirleri dost edinme fitnesi'* gibi konulardan bahsettiklerini görmek mümkün değildir.

Kâfirlerin fitnesinden konuşup da, bu fitnenin asıl kaynağı olan tağutlara toz kondurmayan bu insanların yanında tağutlara karşı cihadın gerekliliğinden bahsettiğinizde, buna gerek olmadığını, bu emir sahiplerinin(!) Allah'ın indirdiklerini inkâr etmediklerini söylerler. O kadar garip bir hâldedirler ki yakın tarihe bakıp bunu görmek mümkündür. 80'li yıllarda Afgan-Sovyet savaşları yaşandığında bu cenah, Afganistan'ın cihad bölgesi olduğunu, orada savaşmanın bütün Müslümanlara farz olduğunu, nur(!) saçtıkları minberlerinden gözyaşları ile süsleyerek anlatıyorlardı. Hatta anlatmakla kalmayıp maaşlarını toplayıp oradaki mücahidlere gönderiyorlardı. Allah *subhanehu ve teâlâ* Müslümanlara zafer nasip edip Müslümanlar Sovyetlerin sonunu getirince bu insanlar sevindiler ve zafer sebebi ile Allah'a hamd-u senalarda bulundular. Lakin aradan belli bir müddet geçip zalimliği ile Sovyet Rusya'sını geride bırakmış bir başka haçlı ordusu olan Amerika Afganistan'a girdiğinde, bu cenah babalarına layık olma yarışına girdiler ve orada savaşanların Harici olduğunu, bunun cihad olmadığını söylemeye başladılar. Bu komik durumun sebebi ne olabilir, diye düşünüldüğünde aslında cevabın çok basit olduğunu görebiliriz. Çünkü bu insanların *'ulu'l emr'* demiş oldukları yönetimler, Amerika'nın çocuklarıdır. Bu şeyhler de(!) bu çocukların çocukları olduğundan dedelerine ve babalarına hürmeten böyle bir hizmet yürütmüşlerdir. Dedelerinin düşmanı mevzubahis olduğunda yapılan savaş *'cihad'* ama dedeye karşı yapılan savaş *'terör eylemi'*(!)

Bu taifenin hassasiyetleri saymakla bitecek cinsten değildir. Gariptir ki aynı güruh Yahudilerin Filistinlileri öldürmeleri konusunda çok hassastır. Ama *'pasif direniş'* şeklinde bu zulmün karşısında dururlar(!). Onlar için cihad aşırılıktır, hariciliktir. Onların en büyük cihadı, Yahudi mallarını boykot etmektir. Hatta bu konuda o kadar hassastırlar ki Yahudi mallarını boykot etmeyen bir kimseye kâfirmiş gibi muamele ederler. Oysa ki aynı insanların evlerinde Yahudilerin veya onların uşakları olanların hazırladığı program kuşaklarıyla TV izlemekte, yine Yahudilerin dizayn ettiği bir eğitim sisteminde çocuklarını heder etmekte, aynı Yahudilerin insanlığa empoze ettiği bir zehir olan laikliğin devamı için oy vermekte olduğunu görmekteyiz.

Sonuç olarak diyebiliriz ki, Müslümanların mücadele esnasında güçlerini bölmemeleri ve enerjilerini heder etmemeleri için gözlerini küfrün, şirkin, zulmün ve fuhşiyatın asıl kaynağı olan bataklığa dikmeleri gerekmektedir.

Dualarımızın sonu âlemlerin Rabbi olan Allah'a hamd etmektir.

MAHİ

Bize Ayrılık Yazıldı -4-

Savcı da kâtip gibi anlayışlı, iyi biridir inşallah diye dua ediyordu annesi. Çok geçmedi ki abiler göründü...

Anne kız heyecanla beklerken kapı tekrar gürültüyle açıldı.

Gardiyandı gelen.

— Bayan bakar mısınız?

— Buyurun!

— Eşinizi savcılığa götürmüşler. Mesai saatine kadar gelirse görüş yapabilirsiniz.

— Ya gelmezse?

— Gelmezse haftaya kalır.

— Beyefendi dalga mı geçiyorsunuz siz? Aşağıdaki mahalleden gelmiyoruz biz, bugün git, haftaya gel yapalım. Tutuklunun görüş saati olduğunu bilmiyor musunuz, neden savcılığa götürüyorsunuz?

— Bizlik bir durum değil bayan. Şikayetiniz varsa savcılığa iletirsiniz. Şimdi isterseniz ziyaretçi kabul bölümüne tekrar gidin. Muhammed Zer gelirse biz size haber ederiz.

Sehle duyduklarına inanamıyordu. Babasını göremeyecek miydi yani şimdi? Annesinin feracesine sıkı sıkı yapışmıştı. Arkalarını dönerek demir kapıya yaklaştılar. Gardiyan kilidi açarak onları dışarı çıkardı. Salondaki herkes onlara bakıyordu. Yabancı dahi olsalar aynı kaderi paylaştıkları için üzülmüşlerdi; ancak yapabilecekleri hiçbir şey yoktu. Annesinin sessizce gözyaşı akıttığını fark etti Sehle. Hiç sesini çıkarmadı. İçinde fırtınalar kopuyordu oysa ki... Ama annesinin de üzüldüğünü görünce küçük yüreği hepten burkulmuştu... Ufacık bir ümit vardı aslında hâlâ... Savcı her kimse ya da neresiyse, babası oradan erken gelebilirdi belki! Demek babası o şatodan çıkabiliyordu. Bir anda kapıdan girerken yol verdikleri aracın içindeki gözleri anımsadı... O babamdı, babamdı demek ki, diye geçirdi içinden. Araçla savcıya götürüyorlardı babamı. Evet, evet! Onu gördüm diyordu. Ben onu gördüm. Sadece gözleri de olsa babamı gördüm... Resimler çizilen uzun koridordan geçtiler tekrar. Siyah kutuya elini koydu annesi ve kapı açıldı. Öten aletten de geçtiler, büyük demir kapıdan da... Artık dışarıdaydılar. Onları getiren abiler, her biri bahçede bir ağacın dibinde ellerindeki Kur'an'ı okumakla meşguldü. İçlerinden biri Sehle ve annesini görünce telaşlanarak yanlarına geldi.

— Yenge hayırdır bir sıkıntı mı çıktı?

— Evet abi. Muhammed Zer'i savcılığa götürmüşler. Mesai saatine kadar gelirse görüş yapabilirmişiz. Gelmezse haftaya kalırmış.

Annesi sözünü bitirmemişti ki; ziyaretçi kabule koşar adımlarla gitti, abi. Diğeri de peşinden koştu. Sesini yükselterek konuşuyor, içerideki gardiyanlara kızıyordu ama nafile... Adamlar bizlik bir şey yok, gelse görüştüreceğiz. Neden görüştürmeyelim, deyip duruyorlardı. Sehle

olanları izliyordu ve içten içe dua ediyordu. Bir ara dışarı çıktı. Daha önce bir çift gözü gördüğü o araç, büyük demir kapıdan içeri giriyordu. Sevinç içinde annesinin yanına gelerek:

— Ba...bam... Gel... bak, diyebildi. Tekrar koşarak dışarı çıktı. O gözlerle karşılaştı yine. Arabanın camından bakıyordu, hatta el sallıyordu. Bu babam, evet babam diyor, heyecandan ne yapacağını bilemiyordu yavrucak. El sallayarak arabanın peşinden koşmaya başladı. Ta ki büyük demir kapıya kadar. Annesi de Sehle'nin ardından koştu. Yanına varınca:

— Kızım ne yapıyorsun, neden koştun arabanın ardından?

— Ba...bam... iii ii çinde gör...düm, dedi zorlanarak. Annesi de heyecanlandı. Eşi gelmiş olabilirdi, hemen ziyaretçi kabule gittiler. Zer geldi mi, diye sordu. Gardiyan:

— Mesai saati bitti abla. Gelse de artık görüş yapamazsınız. Bakın biz de çıkıyoruz, dedi.

— Nasıl yani anlamadım? Hiç merhamet yok mu sizde? O kadar yol geldik. Hiç değilse on dakikalığına görelim.

— Üzgünüm bayan. Prosedür böyle. Hem benim elimde bir şey yok ki. Yetki bizde değil.

Annesi sözü daha fazla uzatmak istemedi, çaresiz bir şekilde dışarı çıktı. Abilerin yanına yaklaşarak:

— Abi mesai saati bitmiş. Artık görüş yapamazsınız bu saatte diyorlar, dedi.

Abiler gardiyanın yanına gitme gereği dahi duymamıştı. Bu işin onlarla çözülemeyeceğini anlamışlardı.

— Üzülmeyin yenge. Yarın gelir müdür ile konuşur şansımızı tekrar deneriz. Hiç olmadı savcılık izni alırız. O da olmadı, onca yolu abimizi görmeden dönecek değiliz! En yakın ildeki kardeşlerimizde misafir olur, bir hafta kalır, görüş yaparız. Yeter ki siz üzülmeyin.

Üzülmemek elde miydi? Ancak üzüntüsü, imtihanda olduğunu unutturmuyordu ona. Eşi hep derdi... İmtihanlar çorap söküğüne benzer. Üst üste gelir. Ve her biri bir diğerinden daha büyük, daha zahmetlidir.

Üzülmemek elde miydi? Ancak üzüntüsü, imtihanda olduğunu unutturmuyordu ona. Eşi hep derdi... İmtihanlar çorap söküğüne benzer. Üst üste gelir. Ve her biri bir diğerinden daha büyük, daha zahmetlidir.

Daha ne zorluklarla karşılaşacağız bakalım, diyerek derin bir nefes aldı. Kızının elinden tutarak arabalarının yanına doğru düşünceli düşünceli ilerledi. Onların bu mahzun hâli abilere de dokunmuştu. Her ikisi de birbirlerine bakarak istirca getirip, anne kızın ardından ilerlediler.

Arabaya binip şehir merkezine doğru yol almaya başladılar. Abilerden biri, birkaç telefon görüşmesi yaparak uygun bir otel soruyordu tanıdıklardan. Şehir merkezine vardıklarında, biraz köhne olsa da güvenilir bir otel bulmuşlardı. Otel sahibi kendince dindar bir adamdı. Hemen iki oda ayarlayarak, Sehle ve annesini yerleştirdiler. Kısa bir müddet sonra da, abiler odaya yemek gönderdiler. Hava kararmak üzereydi. Annesi pencereyi açtı. O ana kadar hiç konuşmamışlardı. Yemek yediler. Sehle'nin gözlerinin içine bakarak konuşmaya başladı annesi:

— Yorucu bir gündü yatmak ister misin hemen?

Hayır dercesine kafasını iki yana salladı Sehle.

— Peki sen nasıl istersen. Bugün babayı göremedik. Ama inşallah yarın göreceğiz. Biraz daha sabretmemiz gerekiyor, dedi.

Sehle:

— Be...ben gördüm, diyebildi.

Annesi, hiç istifini bozmadan:

— Nerede gördün yavrum?

— O, o büyük mavi aracın içinde, dedi kesik kesik. Gözlerini gördüm, dedi. Sadece gözlerini. O da beni gördü. El salladı bana...

Annesi konuşurken kızının zorlandığını biliyordu. Ama eşine dair duyduğu bu kısa malumat onu heyecanlandırmıştı.

— Bu yüzden mi aracın peşinden koştun?

— Hı hı...

Sehle'ye tekrar tekrar anlattırdı babasını nasıl gördüğünü. Her ikisinin de içindeki sıkıntı bir

nebze de olsa dağılmıştı. Gece yarısına kadar sohbet edip anıları tazelediler. Bir ara balkona çıktılar beraber. Gökyüzünde şölen vardı sanki. Tüm yıldızlar toplanmıştı.

Sehle, şu an babam ne yapıyor acaba, diye düşündü. O da göğün bu güzelliğini görebiliyor muydu? Annesine soracaktı ki vazgeçti. Kucağına iyice sokularak uyuyakaldı.

Sabah annesinin müşfik sesiyle gözlerini açtı. Kahvaltıya çağırıyordu annesi. Mütevazi bir sofraya oturdular. Ancak her ikisi de -heyecandan olacak- hiçbir şey yiyememişti. Mesai saatinin girişi ile cezaevine gidip müdür ile görüşeceklerdi. Saat gelmişti. Hazırlanarak aşağı indiler. Abiler lobide bekliyordu. Hep birlikte çıktılar. İlk durak cezaeviydi. Ziyaret kabule gidip meramlarını anlattılar. Müdür ile görüşmek istediklerini söylediler. Ancak ne mümkün... Önce müdür toplantıda diye beklettiler. Sonra müdür beyin işi çıktı, cezaevinden ayrıldı dediler. Ne zaman gelir diye diretseler de cevap alamadılar. Abiler çok öfkelenmişti, resmen oyalamışlardı onları bekleterek. Artık tek çare savcılığa gitmekti. Arabaya binerek adliyeye doğru hareket ettiler. Büyük bir şehir olmadığı için ulaşım kolaydı. Sora sora adliyeyi buldular. Cezaevi savcısının odasına çıktılar. Kâtip dışardaydı.

— Buyurun kime baktınız?

— Cezaevi savcısını görecektik.

— Konu nedir?

— Dün görüş günümüzdü. Uzaktan geldik. Tutuklu, savcılıkta olduğu için görüş yapamadık. Savcılık izni alarak yapmak istiyoruz.

— Yalnız öğle tatili oldu. Savcım çıktı. Bir buçuk gibi gelin. Görüşe kim girecekti?

— Yengemiz ve kızı.

— Kimliklerini alayım. Dilekçelerini hazırlayayım. Savcım gelince takdir eder.

— Olur.

Kâtip haber verene kadar hiçbiri saattin farkında değildi. Meğer cezaevinde ne kadar çok beklemişlerdi. Keşke baştan savcılığa gelseydik diye her biri içten içe hayıflanıyordu.

Sehle olanları sadece izliyordu. Beklemek onu o kadar sıkmıştı ki artık dayanacak takati kalmamıştı. Fakat kâtibin olumlu konuşması ona da

umut olmuştu. Biraz daha beklemeye değerdi doğrusu.

Hep birlikte adliye kantinine indiler. Artık her dakika, saat gibi ilerler olmuştu. Annesi, Sehle'yi oyalayacak bir şeyler bulma telaşındaydı. Masada gezen bir karınca imdadına yetişti.

— Sehle, Sehle bak minik bir karınca...

— ...

— Baksana ne kadar şaşkın, nereye gideceğini bilmiyor. Dönüp duruyor.

— Bizim gibi mi?

— Haklısın bizim gibi... Yoruldun mu?

— Evet.

— Son bir saat... Savcı gelince babayı görüp göremeyeceğimiz belli olacak. Biraz daha sabır.

— Tamam.

— Allah razı olsun kızımdan. Tüm bu sıkıntıların içinde beni hiç üzmedi.

— Anne... Babamı görecek miyiz?

— Bilmiyorum... Bilmiyorum yavrum.

— Hadi şu karıncayı doyuralım mı? Belki acıkmıştır.

— Olur.

Sehle ve annesi karınca üzerinden sohbet ederken, zaman akıp geçişti bile. Mesai saati başlamış, adliye hareketlenmişti. Abiler, savcı çoktan gelmiştir diye düşünmüş olacak ki yukarı çıkmak için hazırlanıyorlardı. Sehle ve annesine kantinde beklemelerini söylediler.

Savcı da kâtip gibi anlayışlı, iyi biridir inşallah diye dua ediyordu annesi. Çok geçmedi ki abiler göründü...

Enes Doğan

Ezan; Mana ve Muhtevası -1-

Günümüzde 'Eşhedu en la ilahe illalah' lafzını dilinden düşürmeyen insanlar, bu ve buna benzer birçok durumda sıkıntı yaşamışlardır.

Âlemlerin Rabbi olan Allah'a hamd olsun. Salât ve selam Muhammed bin Abdullah'a, onun ashabına ve âline olsun.

Ezan günde beş defa duymuş olduğumuz, kulaklarımızdan ve gönüllerimizden eksik olmayan bir nidadır. Ezan, insanın varoluş hakikatını muhtasar bir şekilde hatırlatan bir simge ve İslam'ın en önemli şiarlarındandır. Öyle ki Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* ezanı duymamış olduğu yerlere savaş açmıştır. Fıkıh kitaplarında ezanın terk edildiği yerlere ezana dönünceye kadar savaş açılmasına dair fetvalar mevcuttur.

Enes *radıyallahu anh* anlatıyor:

"Peygamber, bir bölgeye savaş için gittiği zaman öncelikle orada sabahlardı. Şayet ezan duyarsa oradan çekilir; duymazsa oraya saldırırdı." [1]

1. *Buhari*

Ezan, Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* döneminde böyle bir öneme haizdi. Bu sebepten dolayı kendi çabamız oranında ezanı inceleyecek, mana ve muhtevasına dikkat çekmeye çalışacağız.

Allahu Ekber Allahu Ekber: Allah en büyüktür Allah en büyüktür

Ezanın bu bölümü bizlere Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* Kebir ve Mütekebbir sıfatlarını hatırlatmaktadır.

İmam Hattabi *rahimehullah*, Kebir sıfatı hakkında şöyle bir tanım yapmıştır: *'Kebir; şanı büyük ve yüce olandır. O'nun dışındaki her büyük, O'nun büyüklüğünün altındadır ve küçüktür.'*

Mütekebbir ise; yüce ve ulu olan, hükümranlığında ve büyüklüğünde eşsiz olan manasındadır.

Bu sıfat sadece âlemlerin Rabbi olan Allah'a has olan bir sıfattır. Çünkü tanımda da belirt-

tiğimiz üzere azametinde, büyüklüğünde, hükümranlığında ve şanının yüceliğinde eşsiz olan sadece Allah'tır *subhanehu ve teâlâ*. Bundan dolayı bu sıfat mahlukattan hiç kimseye yakışmaz ve bu sıfatı kendi üzerlerinde varmış gibi sanmaları yaraşmaz.

Kâinatın ayetleri bize Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* Kebir ve Mütekebbir sıfatını gösterir. Allah *subhanehu ve teâlâ* insanlara kendi büyüklüğünü ve kendilerinin zelil olduğunu hatırlatmak için insanları hayrete düşürecek şeyler varetmiştir. Buna rağmen insanlar kibirlenmiş ve Allah'ın gazabına düçar olmuşlardır. Allah şöyle buyurur:

"Şüphesiz, göklerin ve yerin yaratılışında, gece ile gündüzün birbiri ardınca gelişinde, insanlara yarar sağlayacak şeylerle denizde seyreden gemilerde, Allah'ın gökyüzünden indirip kendisiyle ölmüş toprağı dirilttiği yağmurda, yeryüzünde her çeşit canlıyı yaymasında, rüzgârları ve gökle yer arasındaki emre amade bulutları evirip çevirmesinde elbette düşünen bir topluluk için deliller vardır. İnsanlar arasında Allah'ı bırakıp da O'na ortak koşanlar vardır. Onları, Allah'ı severcesine severler. Müminlerin Allah'a olan sevgisi daha güçlü bir sevgidir. Zulmedenler azaba uğrayacakları zaman bütün kuvvetin Allah'ın olduğunu ve Allah'ın azabının pek şiddetli olduğunu bir bilselerdi!" [2]

Tarih boyunca kavimler kendilerinde bu sıfatın var olduğunu zannederek Allah'a meydan okumuş ve O'na boyun eğmemişlerdir. Sonuç olarak; Allah *subhanehu ve teâlâ* bu insanlara buğz etmiş ve dünya ve ahirette azap etmiştir. Kur'an'da bunun örneği çok olmakla beraber buna Firavun ve Ad kavmini örnek olarak verebiliriz. Allah *subhanehu ve teâlâ* şöyle buyuruyor:

"Ad kavmi ise yeryüzünde haksız olarak büyüklük taslamış ve: 'Bizden daha güçlü kim var?' demişlerdi. Onlar, kendilerini yaratan Allah'ın onlardan daha güçlü olduğunu görmediler mi? Onlar bizim ayetlerimizi inkâr ediyorlardı. Biz de onlara dünya hayatında zillet azabını tattırmak için o mutsuz kara günlerde üzerlerine dondurucu bir rüzgâr gönderdik. Ahiret azabı elbette daha rezil edicidir. Onlara yardım da edilmez." [3]

"Firavun, kavmine seslenerek dedi ki: 'Ey kavmim! Mısır hükümdarlığı benim değil mi? Şu nehirler de benim altımdan akıyor (değil mi?) Hâlâ görmüyor musunuz?' " [4]

Ayetlerde bahsedilen insanlar, Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* kendilerine nimet verdiği, gök kapılarını kendileri için açtığı ve toprağı kendileri için bereketlendirdiği insanlardır. Bu insanlar, bolluk ve rahatlığın sarhoşluğuyla Allah'ı *subhanehu ve teâlâ* unutmuş, bu nimetleri kendi çabalarıyla kazandıklarını düşünmüş ve kendilerinin yapışkan bir sudan yaratıldığını unutarak, şanı yüce, âlemlerin Rabbi olan Allah'a isyan etmişler, kafa kaldırmışlardır.

Sünnetullah gereği eski kavimlerde bu özellikleri kendilerinde taşıyan insanlar günümüzde de türemiş ve Firavun ve Ad kavmine taş çıkarırcasına Allah'a *subhanehu ve teâlâ* isyanda ve kafa tutmada bulunmuşlardır.

Allah şöyle buyuruyor:

"Sen bizim sünnetimizde bir değişiklik bulamazsın." [5]

---

3. *41/Fussilet, 15-16*
4. *43/Zuhruf, 51*
5. *17/İsra, 77*

Yani dün Firavunlar, Adlar, Semudlar... varsa bugün de bunların modern ve çağdaş olanları, sünnetullah gereği bulunacaktır.

Günümüz Firavunları, Allah'ın arzında Allah'ın verdiği nefesle yaşarken, Allah'ın emir ve yasaklarını, kanun ve hükümlerini bir kenara bırakmış, kendi noksan akıllarına, heva ve heveslerine tabi olarak bunları daha modern ve çağdaş olarak isimlendirmişlerdir.

Aynı zamanda ezanın bu lafzı bize Müslümanların tevazu sahibi olmasını, âlemlerin Rabbi olan Allah'a karşı kendilerini zelil hissetmelerini ve Allah'a ibadete yönlenmelerini hatırlatır.

Birçok ayet ve hadis, Müslümanlara kibirlenmeyi yasaklamış ve sakındırmıştır. Bunlardan bazıları şunlardır:

"Yeryüzünde böbürlenerek yürüme. Çünkü sen yeri asla yaramazsın, boyca da dağlara asla erişemezsin." [6]

Abdullah b. Mesud *radıyallahu anh* anlatıyor:

"Peygamber şöyle buyurdu:

— Kalbinde zerre kadar kibir olan kimse cennete giremez.

Sahabe dedi ki:

— Ya Rasûlallah! Bir adamın, elbisesinin ve ayakkabısının güzel olmasından hoşlanması kibir midir?

Peygamber dedi ki:

— Muhakkak ki Allah güzeldir ve güzelliği sever. Kibir; hakkı kabul etmemek ve insanları küçük görmektir." [7]

Allah subhanehu ve teâlâ insanlara kendi büyüklüğünü ve kendilerinin zelil olduğunu hatırlatmak için insanları hayrete düşürecek şeyler varetmiştir. Buna rağmen insanlar kibirlenmiş ve Allah'ın gazabına düçar olmuşlardır.

Eşhedu En La İlahe İllallah Eşhedu En La İlahe İllallah:

Şahitlik ederim ki Allah'tan başka ilah yoktur

6. 17/İsra, 37
7. Müslim

Şahitlik ederim ki Allah'tan başka ilah yoktur

Ezanın bu kısmı; yüceliğinde, büyüklüğünde, hükümranlığında eşsiz olanın ve ibadeti hak edenin sadece Allah *subhanehu ve teâlâ* olduğunu bize hatırlatıyor.

Ezanın bu çağrısı insanları Allah'a ibadete ve tevhide davet etmekte ve bunun dışındaki anlayışların ve dinlerin Allah katında kabul olmayacağını belirtmektedir.

Yani;

Allah'tan başka kendisine ibadet edilen yoktur.

"Ey kavmim! Allah'a ibadet edin. Sizin O'ndan başka ilahınız yoktur." [8]

Allah'tan başka, hükümlerine başvurulacak yoktur.

"Hüküm ancak Allah'a aittir. O, kendisinden başka hiçbir şeye ibadet etmemenizi emretmiştir." [9]

Allah'tan başka kendisine dua edilecek yoktur.

"Rabbiniz dedi ki: 'Bana dua edin, size icabet edeyim. Doğrusu bana ibadet etmekten büyüklenen (müstekbir)ler; cehenneme boyun bükmüş kimseler olarak gireceklerdir.' " [10]

Allah'tan başka kendisine itaat edilecek yoktur. Allah'ın itaati farz kıldığı kimseler, bunun dışındadır.

"Ey iman edenler! Allah'a itaat edin. Peygambere itaat edin ve sizden olan ulu'l emre (idarecilere) de. Herhangi bir hususta anlaşmazlığa düştüğünüz takdirde, Allah'a ve ahiret gününe gerçekten inanıyorsanız, onu Allah ve Rasûlü'ne arz edin. Bu, daha iyidir, sonuç bakımından da daha güzeldir." [11]

Ali'nin *radıyallahu anh* rivayet etmiş olduğu hadiste Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyuruyor:

8. 7/Araf, 59
9. 12/Yusuf, 40
10. 40/Mü'min, 60
11. 4/Nisa, 59

"Yaratana isyanda yaratılmışa itaat yoktur." [12]

Allah'tan başka kendisine tevbe-istiğfar edilen yoktur.

"Ey iman edenler! Allah'a kesin (nasuh) bir tevbe ile tevbe edin." [13]

"Tevbemizi kabul et; zira, tevbeleri çokça kabul eden, çok merhametli olan ancak sensin." [14]

Allah'tan başka kendisinden korkulacak yoktur.

"Siz onlardan korkmayın, eğer müminlerseniz, benden korkun." [15]

...

Günümüzde *'Eşhedu en la ilahe illalah'* lafzını dilinden düşürmeyen insanlar, bu ve buna benzer birçok durumda sıkıntı yaşamışlardır.

Bazı insanlar, Allah'ın hükümlerinin/kanunlarının dışında bazı kanunlar ve yasalar koymuş; bununla âlemlerin Rabbine kafa tutuyor, kimisi de bu azgınlara, oy kullanmak musemmasıyla destek verip lisan-ı hâlleriyle: *'Allah zina haram demiş olabilir, Allah hırsızın ve zinakârın cezasını belirlemiş olabilir, Allah hiç kimseye zulmetmeyen, adalet sahibi olabilir. Fakat ben bunları bir kenara bırakıyorum. Bu ülkede falan partinin hükümleri geçerlidir'* demişlerdir.

Bazı insanlar kendilerine fayda ve zarar vermeyen bazı kabirlere; *'zora düştüğünüzde kabirdekilerden yardım isteyin'* uydurma sözüne dayanarak başı kesik âciz babaya, herşeye güç yetiren ve kendisinden başka kudret sıfatına sahip olmayanın kulu Abdulkadir Geylani'ye *rahimehullah*, ali-veli diye etrafında döndükleri; ne olduğu belirsiz cesetlere ve kendi cesedini kemiren kurtçukları defedemeyen zayıflara dua etmeye başlamışlardır.

Bazı insanlar, Kur'an'a ve Sünnet'e sahabenin anladığı şekilde anlamaya ve itaat etmeye davet edildiğinde; kendi şeyh ve hocalarına başka bir deyişle hahamlarına ve rahiplerine tabi olmayı tercih etmiş Allah'a itaati bir kenara bırakmıştır.

Allah'ın kendilerini dört bir yandan nimetler ile donatmış olduğu bazı insanlar da, günahlarında ve masiyetlerinde Allah'a karşı bir mahcubiyyet ve pişmanlık hissetmeksizin bu nimetlerin şeyhlerinin ve hocalarının bir lutfu olduğuna inanırcasına rahiplerine şeyy... şeyhlerine tevbe etmeye koyulmuşlardır.

Ve kimisi de bütün bu hakikatleri bilmesine rağmen dünyalık bazı korkulara kapılarak Allah'ın dinini bir kenara bırakmış ve Firavun'un iman eden sihirbazlarının şu tavrını gösterememişlerdir:

"Dediler ki: 'Biz, seni, bize gelen açık delillere ve bizi yaratana tercih edemeyiz. Yapacağını yap, sen ancak bu dünya hayatında istediğini yapabilirsin.' " [16]

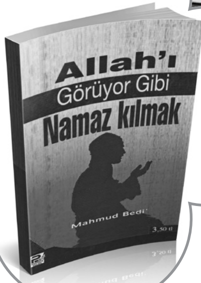
Allah *subhanehu ve teâlâ* izin verirse bir sonraki yazıda ezanın diğer bölümleri incelenmeye çalışılacaktır.

Âlemlerin Rabbi olan Allah'a hamd olsun...

12. *Ahmed*
13. *66/Tahrim, 8*
14. *2/Bakara, 128*
15. *3/Âl-i İmran, 175*
16. *20/Taha, 72*

Veysel Türk

veyselturk@tevhiddergisi.com

Allah'ı Görüyor Gibi Namaz Kılmak

Mahmud Bedi'

Kitap: Allah'ı Görüyor Gibi Namaz Kılmak

Yazar: Mahmud Bedi'

Yayınevi: Polen/Karınca

Hamd, ancak âlemlerin Rabbi olan Allah'a olsun. Ancak O'na ibadet eder ve ancak O'ndan yardım ve mağfiret dileriz. Şehadet ederim ki Allah'tan başka ilah yoktur. Ve yine şehadet ederim ki Muhammed *sallallahu aleyhi ve sellem* O'nun kulu ve Rasûlü'dür.

İnşallah bu ay tanıtımını yapacağımız eser *'Allah'ı Görüyor Gibi Namaz Kılmak'* adlı eser olacaktır. Çünkü İslam'da namazın önemli bir yeri vardır. Bir çok ilim ehli, *'Allah'a imandan sonra en önemli amel namazdır.'* demişlerdir.

Enes'ten *radıyallahu anh* rivayet edilen bir hadiste Rasulullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyuruyor:

"Kulun kıyamet gününde hesaba çekileceği amellerin ilki, namazdır. Eğer namazı düzgün çıkarsa diğer amelleri de düzgün sayılır. Eğer namazı bozuk çıkarsa diğer amelleri de bozuk sayılır."

Sahibini kötülükten alıkoyan, amelini arttıran, kendisiyle kişinin hataları ve günahları örtülen namaz, kıyamet günü makbul olan namazdır. Böyle bir namazın ehli, namaza dururken Rabbinin önünde kıyama durduğunu, O'nun yüceliği ve büyüklüğünün önünde durduğunu aklından çıkarmaz. Kıraat, dua ve zikir esnasında diliyle telaffuz ettiği her kelimenin içerdiği manaları tefekkür ederek amelini huşu içerisinde yapmaya gayret eder. İşte din ve dünya işlerinde kula yardımcı olan namaz, bu namazdır.

Allah *subhanehu ve teâlâ* şöyle buyurur:

"Sabır ve namazla (Allah'tan) yardım isteyin. Muhakkak ki bu, huşu sahipleri dışındakiler için ağır bir yüktür." [1]

Bu namaz, müminlerin dışındakiler için, yani namazın şuurunda olmayanlar için ağır gelir. Çünkü çoğuna namaz esnasında vehimler hâkim olur. Vesveseler ve düşünceler akıllarına gelir gider ve böylece namaz ibadeti ibadet olmaktan çıkıp âdet hâlini alır.

İşte bu ay tavsiye edeceğimiz bu eser, kişiyi vesvvese ve vehimlerden kurtarıp huşuya götüren bazı faydalı sebepleri içerir. Bu sebepler üzerinde düşünüp bunları uygulayan kimselerin kendilerini kalp uyanıklığı ile namaza götürecek sıfatları kazanmalarını sağlar.

Bu sıfatların başında huşu gelir. Huşuyu bozacak en büyük problem ise vesvesedir. Bu eserde vesveseden uzaklaşıp huşuyu yakalamanın yolları anlatılmaktadır.

Davamızın sonu âlemlerin Rabbi olan Allah'a hamd etmektir.

1. 2/Bakara, 45

01.Ağustos.2014

İslam Düşmanlarından 'Bayram Namazı' Hazımsızlığı

Ramazan bayramında bir araya gelen müminlere ehl-i küfür dört bir koldan, organizeli bir saldırı kampanyası başlattı.

Türkiye'de İslam düşmanlığı ile tanınan haber siteleri ve medya kurumları tarafından, yeri ve zamanı günler öncesinden belli olan, ilanı açıktan yapılan Bayram namazı organizasyonu farklı iftira ve yalanlar ile bezenerek servis edildi.

05.Ağustos.2014

Amerikalı Üst Düzey Asker Öldürüldü

Afganistan'ın başkenti Kabil yakınlarındaki bir askeri eğitim üssünde, ABD'li bir tümgeneralin, askeri üniformalı bir Afgan tarafından vurularak öldürüldüğü bildirildi.

06.Ağustos.2014

Al-i Selul'den, Şia'ya Büyük Yardım

Al-i Selul, bir süredir Arsal kırsalında İslam Devleti ve El Nusra'yla çatışan Hizbullat-Lübnan ordusu ittifakına bir milyar dolarlık yardımda bulunulması talimatı verdi.

08.Ağustos.2014

Amerika Yeniden Irak'ta

Irak'ta ve Suriye'de ilerleyişini sürdüren İslam Devleti'nin, Sincar'ın ardından Mahmur'u da ele geçirerek Bölgesel Kürt Yönetimi'nin başkenti Erbil'e yaklaşması üzerine ABD harekete geçti. Gazze'ye haftalarca sessiz kalan Amerika sözkonusu petrol olunca bölgedeki en önemli kuklalarından Barza'nin imdadına yetişti.

11.Ağustos.2014

Amerikan Polisi Siyahi Bir Genci Vurdu, Ortalık Karıştı

ABD'nin Missouri eyaletinde bir polis memuru, sokak ortasında genç bir siyahiyi öldürdü. Gencin öldürülmesinin ardından polis şiddetine karşı birçok yerde isyan çıktı.

Maliki Niyeti Bozdu

Irak Başbakanı Nuri el-Maliki, Cumhurbaşkanı Fuad Masum hakkında yakalama kararı çıkarttı. Cumhurbaşkanlığı Sarayı'nı kuşatan Maliki, darbe girişimine hazırlanıyor.

12.Ağustos.2014

Durup Dururken Neyin Güvencesi?

NATO Genel Sekreteri Rasmussen, İslam Devleti'nin Türkiye için oluşturabileceği tehditler üzerinden meydan okudu.

İslam Devleti tarafından tehdit edilmesi hâlinde Türkiye'yi savunmak için gerekli tüm adımları atma konusunda tereddüt etmeyeceklerini söyledi.

14.Ağustos.2014

Namlularımız İsrail'e Dönük, Ama Askerlerimiz Suriye'de

Hizbullat lideri Hasan Nasrallat, İsrail'i bölgedeki işgalci politikalarını sürdürme konusunda uyarmaya ve tehditler savurmaya devam etti. Saldırıyı PKK üstlendi.

18.Ağustos.2014

Amerikan Askeri Sokağa İniyor

Amerika'da, polisin geçen hafta silahsız siyah bir genci 6 kurşunla öldürmesinden sonra çıkan ayaklanma nedeniyle ordudan yardım istendi.

İki gündür sokağa çıkma yasağı uygulanan kentte, polisle göstericiler arasındaki çatışmaların devam etmesi üzerine Vali Jay Nixon 'sükunetin sağlanması ve Ferguson'daki vatandaşları korumak için' asker gönderilmesini talep etti.

19.Ağustos.2014

Tevhid Kitapevine Saldırı

Tevhid Kitapevi'nin Diyarbakır şubesine bugün sabah saatlerinde kimliği belirsiz kişilerce silahlı saldırıda bulunuldu.

Bağlar mahallesinde bulunan kitapevine saat 10.00 sularında gelen 3 kişi hedef gözeterek kitapevine toplam 12 el ateş etti. Yapılan incelemede kitapevine 6 adet kurşunun isabet ettiği görüldü.

19.Ağustos.2014

Heykel Yıkıldı

Diyarbakır'ın Lice'deki PKK'lı bir savaşçıyı temsil eden heykelin kaldırılmasını istemeyen gruba güvenlik güçleri müdahale etti.

Mahkemenin verdiği 'heykelin kaldırılması' kararı üzerine bugün harekete geçen güvenlik güçleri sabah erken saatlerde zırhlı araçlarla Lice ilçesine bağlı Yolçatı köyüne gitti. Operasyona helikopterler de destek verdi.

Amerikalı Eski Asker İnfaz Edildi

2012'de görev yaptığı Suriye'de İslam Devleti tarafından kaçırılan Amerikalı gazeteci James Foley olduğu belirtilen kişi hava saldırılarına karşılık İslam Devleti tarafından misilleme olarak infaz edildi. James Foley olduğu belirtilen kişi öldürülmeden önce bir metin okuyarak, gerçek katilinin Amerikan hükümeti olduğunu söylüyor. Amerikan Hava Kuvvetleri'nde çalışan arkadaşlarına seslenerek, 'Irak'ı yakın zamanda kim bombaladı' diye soruyor.

20.Ağustos.2014

Taliban'dan Dev Operasyon

Yerel yetkililerin açıklamasına göre, dün akşam geç saatlerde Taliban birlikleri Logar'ın Çerkh ilçesinin şehir merkezine kapsamlı bir operasyon düzenledi.

Logar Valiliği sözcüsü Din Muhammed Derviş, basına yaptığı açıklamada, Taliban'nın saatlerce saldırdığını ve her yönden üzerlerine geldiklerini ifade etti.

Eski TEM Müdürü Ömer Köse Tutuklandı

22 Temmuz paralel örgüt soruşturması kapsamında hakkında yakalama kararı çıkarıldıktan sonra teslim olan eski İstanbul Terörle Mücadele Şube Müdürü Ömer Köse tutuklandı.

YPG: 'İslam Devleti'ne Karşı Esed İle İstihbarat Paylaşıyoruz'

İslam Devleti kuşatması ile Kobane'de zor günler geçiren YPG'nin yöneticilerinden Abdulkerim Saroxan, İslam Devleti'ne karşı Şam yönetimiyle istihbarat paylaşımı yaptıklarını açıkladı.

21.Ağustos.2014

Üç Komutan Öldürüldü

Hamas, İsrail'in sabaha karşı Gazze'nin güneyinde gerçekleştirdiği hava saldırılarında üç üst düzey komutanının öldüğünü açıkladı.

22.Ağustos.2014

Hamas'ın Sonradan Gelen Kabulü

İsrail'in Gazze'ye yönelik son saldırılarının en önemli gerekçeleri arasında yer alan ve Hamas tarafından reddedilen İsrailli 3 gencin kaçırılma olayıyla ilgili, İstanbul'daki Hamas yetkilisinden açıklama geldi.

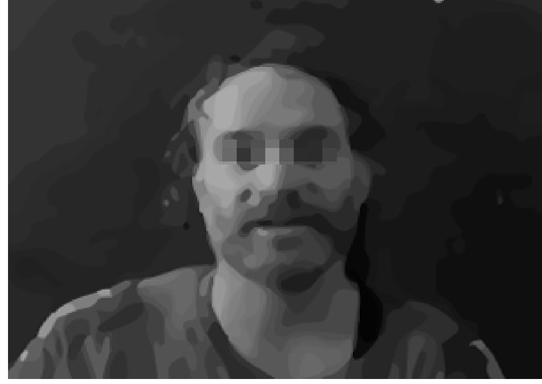
23.Ağustos.2014

Dinleme Olayları Yeni Değilmiş

Almanya'nın en fazla tiraj alan üçüncü dergisi olan Focus, Alman Federal Haber Alma Teşkilatı BND'nin Türkiye'yi 1976'dan beri dinlediğini yazdı.

24.Ağustos.2014

Nusra Amerikalı Rehineyi Neden Şimdi Bıraktı?

Suriye'de Nusret Cephesi tarafından rehin tutulan Amerikalı gazeteci Peter Theo Curtis'in, kaçırma olayı ile ilgili hiç bir gelişme olmamasına rağmen serbest bırakıldığı açıklandı.

Tabka Askeri Üssü Düştü

Bir müddettir muhasara altında olan Nusayri rejime ait olan Tabka askeri üssü tamamen İslam Devleti'nin kontrolüne girdi. Kuveyris askeri havaalanına yapılan saldırılar ise artarak devam ediyor.

25.Ağustos.2014

Patriotlar ile İlgili Önemli Karar

Hollanda Hükümeti, Suriye'den gelebilecek balistik füze saldırısına karşı Türkiye'yi korumak amacıyla yerleştirilen kendilerine ait Patriot hava savunma sistemlerini geri çekme kararı aldı.

25.Ağustos.2014

Ruhani Dönemindeki İlk Ziyaret

İran Dışişleri Bakan Yardımcısı Hüseyin Emir Abdullahiyan resmi görüşmeler yapmak üzere Suudi Arabistan'a hareket etti. Hasan Ruhani hükümeti döneminde İran'dan Suudi Arabistan'a yapılan ilk resmi ziyaret özelliğini taşıyor. Faysal, Mayıs ayında İran Dışişleri Bakanı Cevad Zarif'i ülkesine davet etmiş ancak Zarif'in yoğun programı nedeniyle görüşme gerçekleşmemişti.

PKK Çinlileri Kaçırdı

PKK mensupları, Şırnak'ın Silopi ilçesindeki termik santralde çalışan Çinli 3 işçiyi kaçırdı.

Dün akşam bir grup PKK'lı militan Görümlü beldesi yakınlarındaki özel bir şirkete ait termik santralde çalışan Çin uyruklu 3 kişiyi, santral yakınlarındaki bir bakkalda alışveriş yaparken kaçırdı.

Çözüm Sürecinde Bir Sonraki Adım

'Çözüm süreci'nde yeni aşamaya geçiliyor. Hükümetin onayladığı plana göre HDP ile yasal, Kandil'le silah bırakma aşamaları ele alınacak. Silah bırakma ise Kuzey Suriye'deki durum nedeniyle henüz net değil.

26.Ağustos.2014

Kimin Uçağı Kimin Hava Sahasında

Mısır ve Birleşik Arap Emirlikleri, ABD'ye haber vermeden Libya'da askeri operasyon düzenledi. Başkent Trablus'un kontrolünü ele geçirmek için çarpışan Ensar eş-Şeria, Mısır ve Birleşik Arap Emirlikleri uçakları tarafından bir hafta içinde iki kez vuruldu.

Rus Askerleri Esir Alındı

Rusya, Ukrayna sınırını 'yanlışlıkla' geçtiği belirtilen bir grup askerinin Ukrayna birlikleri tarafından yakalandığını duyurdu. Kiev, askerlerin yanlışlıkla değil özel bir görev için sınırı geçtiğini savundu.

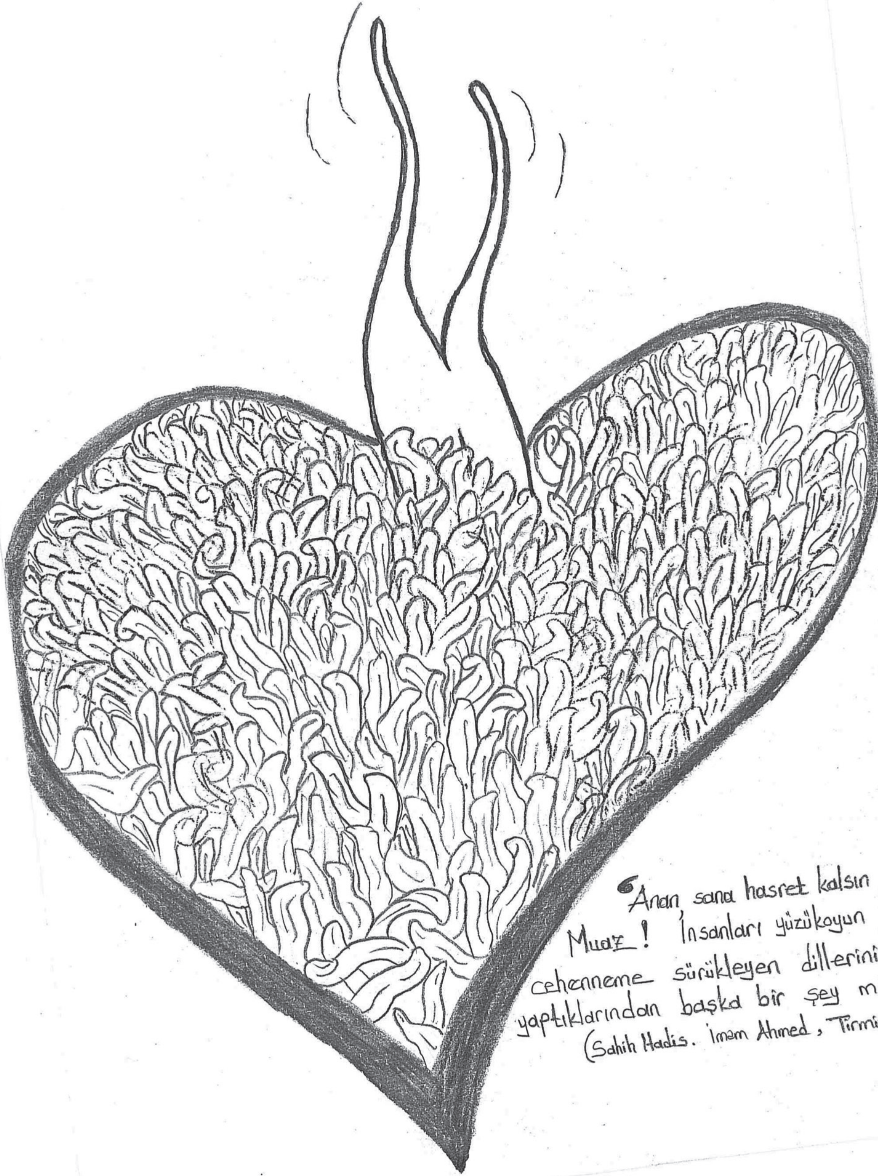
27.Ağustos.2014

Muhalefeti Tehdit Etti

Pakistan'da yaklaşık iki haftadır devem eden hükümet karşıtı gösterilere Başbakan Şerif'ten yanıt geldi. Şerif, 'Demokrasiye engel olmak isteyenlerden hesap soracağız' dedi.

KARİKATÜR

"Anan sana hasret kalsın ey
Muaz! İnsanları yüzükoyun
cehenneme sürükleyen dillerinin
yaptıklarından başka bir şey midir?"
(Sahih Hadis. İmam Ahmed, Tirmizi)

TEVHİD DERGİSİ Sultangazi Bürosu Açıldı!

İsmetpaşa Mh. 90. Sk. No:4 Sultangazi/İSTANBUL

www.tevhiddersleri.com - www.tevhiddergisi.com
info@tevhiddergisi.com 0545 762 15 15

TEVHİD KİTABEVİ

Hürriyet Mh. Cumhuriyet Cd. No:3 Bağcılar/İSTANBUL 0 (545) 762 15 15

TEVHİD KİTABEVİ

Sarıyakup Mh. Karaman Cd. No:81/A Karatay/KONYA 0 (553) 513 48 48

TEVHİD KİTABEVİ

Kaynartepe Mh. Gürsel Cd. No:90/A Bağlar/DİYARBAKIR 0 (541) 857 34 20

